

CĂINII RĂZBOIULUI

SWEN HASEL

Nisipurile însângerate

CÂINII RĂZBOIULUI

- O colecție nouă pe care v-o dăruiește Editura Z.
- **Întâlnire-surpriză** cu celebri „câini ai războiului” zugrăviți de Swen Hasel în iureșul unor aventuri inedite în Africa de Nord.
 - **Reîntâlnire** cu Nile Barrabas și vestiții SOB - **Soldiers of the Beast.**
 - **Întâlnire** cu rapidul și periculosul Bo Thornton, veteran din Vietnam, membru al forțelor speciale și al Beretelor Verzi.

„Așteptam ca la orizont să se ivească inamicul. Moșul, Porta, Mercenarul, Mărunțelul, Heiden, Sevilla și cu mine. Încărcătoarele erau pline cu trasoare. Grenadele fuseseră verificate încă de cu seară. Ascutiserăm lamele cuțitelor ore în șir, pe piatră, atât de tare încât puteai să te tai numai privindu-le. În spatele nostru, tunarii așteptau și ei un semn pentru a dezlanțui asupra dușmanilor o ploaie de foc.

Iar ei întârziiau să apară. Peste zi, cu creierul lichefiat de căldură, încercând să alungăm gustul amar din gură cu o înghițitură de apă clocită, cădeam pradă mirajelor. Prin lentila tremurătoare a tancuri, camioane, se părea că vedem apropiindu-se bucurie. Apoi toți oamenii. Inimile tresăreau de bucurie. Apoi toți dispăreau unul câte unul.”

SWEN HASEL

NISIPURILE ÎNSÂNGERATE

Traducere
CĂTĂLIN POPESCU

EDITURA Z

Copyright © Toate drepturile asupra versiunii
în limba română aparțin EDITURII Z

Editor: ZAMFIR M. RUSU

Coperta: EDITURA Z

CAPITOLUL 1

Răzbunătorii onoarei

Naivii cred că soarele este imparțial. Nimic mai puțin adevărat. Soarele deșertului este o ființă vicleană și lingușitoare. Un tip la fel de viclean, dar mult mai periculos este Johann Portta, Obergefreiter al eroicului Wehrmacht. De aceea soarele îl ocolește ori de câte ori dau ochii unul cu celălalt. Același lucru se întâmplă cu Mercenarul. Dimpotrivă, unul ca Moșul, care mai păstrează undeva, în adâncurile conștiinței, un strop minuscul de omenie, suferă ca un câine înfometat într-o haină de blană, închis într-un cuptor.

Soarele nu se comportă la fel cu materialele de diverse texturi. Măruntelul a făcut pe eroul, expunându-și umerii și brațele goale. Când și-a dat seama de prostia pe care o făcuse, pielea arăta ca și cum ar fi fost scufundată în apă clocotită. A apucat pistolul mitralieră, intenționând să se repeadă la umbră și a dat drumul unui nou potop de înjurături. În aparență, metalul își păstrase starea de agregare. În realitate era acum oțel topit care ardea pielea și carnea de sub ea. Cu vremea devii expert. Așa se întâmplă dacă te scalzi în razele fierbinți douăsprezece ore pe zi, până când ajungi să urâști lumina și căldura cel puțin la fel de mult ca întunericul și frigul.

Și apoi mai e și nisipul. Deșertul e un loc minunat pentru cei care vor să-și curețe mintea de orice gând lăcomesc și să-și petreacă restul zilelor în singurătate, cu condiția să stea la umbră. Dar are un defect de proiectare: au folosit prea mult nisip pentru decorarea exterioarelor. La o oră după ce ai ajuns între dune, nisipul se află deja în stomacul și în plămânii

tăi. După două zile curge o dată cu sângele prin vene și artere. Iar la capătul a două luni, creierul nu mai este decât o grămăjoară de nisip, fierbinte ziua și rece ca gheața noaptea.

— *Cât timp mai stăm în locul ăsta blestemat? l-a întrebat Sevilla pe locotenentul Leuwe.*

— *Două — trei luni, l-a liniștit acesta. Englezii sunt obișnuți să aibă ploaia la scară. N-or să reziste multă vreme.*

Lucrurile merseseră de la început rău. Propaganda împărțise sute de fotografii ale generalului Auchinleck, un scoțian înalt, blond, cu ochii albaștri. Sperau că dacă într-o bună zi, prin absurd, rătăcindu-se prin deșert, acesta avea să răsară de după o dună și să ne facă semne, Mărunțelul urma să-l împuște conștiincios, ca un bun soldat german.

— Un arian adevărat, a fluierat admirativ Portta, privind fotografia. Dacă i-ar da drumul printre eroinele Vaterlandului, într-un an armăsarul ăsta ne-ar dubla populația.

Auk nu era un băiat cu școală, însă îi picase cu tronc buldogului britanic. Churchill îl trimisese în locul lui Wavell, ca să ne strice nouă somnul și să-l constipe pe Feldmareșalul Erwin Rommel, botezat „vulpea deșertului”. În deșert astfel de tulburări ale metabolismului sunt banale. În plus, Royal Air Force își pusese mintea cu vasele care făceau aprovizionarea prin Mediterana pentru gurmandul berlinez Johann Portta și alte zeci de mii asemenea lui. Un glonț în oricare parte a trupului poate fi tolerat, mai ales când este o surpriză. Dar junghiurile stomacului înfometat sunt, pentru soldatul care are un minim respect față de sine, o tortură insuportabilă, aproape la fel de dureroasă ca bătăturile pentru tanchist. Apoi Tobrukul căzu și noi am început să ne retragem.

— În retragere, a spus solemn Portta, citând din memorie o mostră de strategie, militarul trebuie să fie elastic și pregătit să declanșeze contraatacuri fulgerătoare, care să nu dea inamicului imprudent nici o șansă.

El cu Mărunțelul și cu Sevilla organizară chiar în seara aceea un contraatac fulgerător, care nu lăsă nici cea mai mică șansă bucătăriei de campanie și corpului de bucătari. După cină, unul dintre cazanele de supă explodează în mod misterios,

împroșcându-i pe ghinionistii maeștri culinari cu resturi de morcov și schije de ciolanelor refolosite la supele ultimei luni. Diversiunea atrase atenția unei mulțimi de soldați pentru care orice prilej de amuzament este mană cerească. În deșert, sunt rare ocaziile când poți să râzi cu gura până la urechi. Dacă reușești să prinzi doi purici și câțiva păduchi, îți poți organiza un circ și se cheamă că ești un tip norocos.

Portta și Sevilla reveniră cocoșați sub povara conservelor. Mărunțelul purta câte o oaie sub fiecare braț. Oile erau sărate ocna.

— Ticăloși împutuțiți, ! șuieră Heiden, pentru care fiecare pas în afara regulamentelor era un păcat mai mare decât luarea în deșert a numelui Domnului.

De furie și spaimă începuse să se bâlbâie.

— Furtul în timpul luptei se pedepsește cu moartea. Iar complicitatea de asemenea. Se cheamă că dacă nu vă denunț sunt complicele vostru, bandă de tâlhari nenorociți!

Mărunțelul îl liniști cu un pumn în creștetul capului, în vreme ce Sevilla îi îndesă în gură un căluș alcătuit dintr-un coltuc uriaș de pâine și un pumn de sardele portugheze în ulei picant. Ochii îi ieșiseră din orbite. Pentru câteva clipe ne-am temut că se va asfixia, apoi înghiți totul cu un icnet și își recupără răsuflarea.

— Julian, îi făcu Portta morală, acum, dacă nu cumva îți bagi degetele pe gât, ești deja complice. Pe de altă parte, ai participat la demascarea și anihilarea unei conspirații odioase care are drept scop mârșav privarea soldaților din toată lumea de sardelele portugheze, în favoarea ofițerilor. Onoarea ta de viitor ofițer te obligă să iei atitudine.

Noi, ceilalți, îi dădurăm dreptate, iar Heiden, încă morocănos, se ospătă în continuare.

Britanicii ne suflau în ceafă. Cu toate astea, în ultimele patru zile încasasem un singur raid aerian. Antiaeriana noastră făcea prăpăd în plină zi, iar noaptea nu ne găseau. Am lăsat în urmă trei tancuri carbonizate și două Stechenwagen, autoblindate de recunoaștere. Nisipul avea să le acopere la prima furtună. Iar următoarea avea să le descopere și așa mai departe. Morții fuseseră îngropați în grabă. După o săptămână avea să

dispară orice urmă de mormânt. RAF ne lăasă inexplicabil în pace. Regimentul 26 Panzer-Grenadiere se târa printre dune ca un uriaş şarpe de oţel, gata să lovească în orice clipă.

La amiază erau 56 de grade la umbră. În a şasea zi a retragerii am văzut primul meu miraj. Depart, la orizont, tremurau apele unui lac. Un stol de păsări şi-a luat zborul, dispărând în cer. Când m-am întors să le spun băieţilor, am văzut pe cocoşa unei dune, la vreo doi kilometri, un jeep de dimensiuni minuscule şi trei sau patru siluete. Nu se fereau să ne arate că sunt cu ochii pe noi.

— Swen, zise vesel Sevilla, să le trimitem un porumbel!

Moşul se mulţumi să ridice din umeri. Căldura îl ucidea, nu mai era în stare să se lupte cu noi. Am scos un chiot şi aproape că m-am aruncat prin capacul turelei. Mi-am lipit ochiul de cauciucul periscopului. Măruntelul înşfăcă un obuz pe care-l strânse la piept cu duiosia unei mame faţă de noul-născut.

— O baterie de vin şi o friptură în sânge la masa numărul şase! trâmbiţă Sevilla încântat.

Am apăsat trăgaciul. Reculul ne zgudui pe toţi. Proiectilul plecă şuierând către britanicii care admirau peisajul cu ajutorul unui binoclu. Trebuie că au auzit un zumzet crescând, devenind un urlet care le-a îngheţat sângele în vine. Când auzi un astfel de şuierat, e prea târziu ca să mai gândeşti ceva. Dacă reflexele îţi funcţionează, te arunci în cea mai apropiată groapă, încercând să crezi că e practic imposibil ca două proiectile să cadă în acelaşi loc. Şi dacă nu e nici o groapă prin apropiere? Atunci îţi vâri pur şi simplu capul între umeri.

Din păcate, aerul tremura prea tare şi mi-a dat peste cap toate planurile. Obuzul explodă la cincizeci de metri în dreapta lor. De ajuns ca să-şi murdărească chiloţii şi să-şi facă timpanele ferfeniţă. În rest însă, au scăpat neatinşi. Săriră în maşinuţa lor şi se făcură nevăzuţi.

Un Kubelwagen opri în dreptul nostru, stârnind un nor înecăcios. Când praful se risipi, locotenentul Leuwe ţâşni, cu ochelarii pe piept, şi se repezi la noi turbat.

— Adunătură de lepădături împutite! urlă el. Spuneţi-mi că nu-i adevărat înainte să vă vâr cu mâna mea câte un glonţ în cap. Beyer, cine a tras?

Înainte ca Moşul să deschidă gura, Portta îi sări înainte.

— Domnule locotenent, Obergefreiter Johann Portta din plutonul al patrulea vă roagă respectuos să-i permiteţi să raporteze!

Leuwe îl privi ca pe un vierme scârbos care i se târa pe cizmă.

— Echipajul a pus pe fugă trupele de avangardă ale inamicului, domnule locotenent, cu o lovitură dibace a artileriei.

Locotenentul hotărî că e mai înţelept să-l lase în pace până-şi termină numărul. Experienţa îi spunea asta.

— În acelaşi timp, îşi reluă Portta ideea, a fost restabilită demnitatea armatei germane. Nu se va putea în acest fel consemna în nici o carte de istorie că, în retragerea din noiembrie 1941, englezii s-au apropiat cât au vrut de blindatele nemţeşti.

Leuwe se făcu întâi vânăt la faţă. Ne-am temut pentru viaţa lui, apoi, pe măsură ce-şi schimba culoarea într-un purpuriu aprins, ne-am temut pentru viaţa lui Portta. Situaţia fu salvată de către maiorul Hemke, care apăru la timp, într-un Stechenwagen.

— Ce se petrece aici, Leuwe? întrebă el. Cine mama dracului a tras fără ordin?

Locotenentul îşi pocni călcăiele şi răspunse fără să se mai gândească, dintr-un reflex bine exersat.

— Vă raportează, domnule maior, că tragerea s-a executat la ordinul meu. O patrulă inamică s-a apropiat de coloană şi am fost înclinaţi să credem că e un grup de comando care încearcă să saboteze tancurile, sau să arunce în aer rezerva de benzină.

Hemke se aplecă peste capacul maşinii blindate, ca să ne vadă mai bine pe toţi. Îi lipsea şi lui, ca şi celor dinainte, aerul. Ne privi o vreme, apoi spuse:

— Peste zece minute să fii în faţa mea, Leuwe, la raport. Şi te rog ca în afara ţinutei, care nu face cinste unui ofiţer german, să vii şi cu nişte explicaţii mai mature.

Blindata lui porni în viteză spre capătul coloanei, iar Leuwe îl urmă aproape imediat. Ne-am adunat în cuptorul incandescent al turelei pentru o consfătuire extraordinară.

— Locotenentul poate s-o încurce, mormăi Măruntelul, Hemke nu înghite chestii din astea.

Heiden îl privi cu chipul schimonosit de ură.

— Tâmpiților, faceți de răs armata germană! Nici vânătorii din Patagonia nu trag de capul lor.

— Trebuie să-l scoatem basma curată, spuse Mercenarul. Și-a pus pielea în saramură pentru noi.

— Regulamentul... zbieră Heiden.

Portta îl privi compătimator.

— Dacă maiorul îl potcovește pe Leuwe, ai să te ștergi singur la cur cu regulamentul tău drag.

Heiden amuți, siderat de o asemenea blasfemie.

Prilejul de a mușamaliza totul se ivi mai repede decât sperasem. Leuwe se întoarse după o oră, roșu la față. Cunoșteam cu toții crizele de nervi ale maiorului Hemke, așa încât am presupus că locotenentul are fundul la fel de roșu.

— Beyer! lătră el.

Moșul alergă aranjându-și ținuta. Ne-am strâns la câțiva metri ciulind urechile. Leuwe se făcu că nu ne vede.

— Domnul maior Hemke dorește finalizarea cu succes a misiunii pe care a inițiat-o curajoasa grupă a Feldwebelului Beyer, spuse el sarcastic. Din nefericire, un singur obuz nu a fost de ajuns pentru a anihila grupul de comando inamic. De aceea, domnul maior Hemke ordonă urmărirea și capturarea acestuia. Dumnezeule, cât sunt de mândru de voi!

Mărunțelul începu să râdă ca un isteric.

— Pe cinstea mea, o să fie ca-n basme. Îi fugărim până le curg plămânii pe nas și după aia îi pisăm cu șenilele, de la buricele degetelor în sus. Ba nu! Întâi îi căutam puțin prin gură.

Portta nu răsese deloc. Nici măcar nu zâmbi.

— Care-i treaba, domnule locotenent? întrebă, mirosind ceva. Leuwe rânji.

— Îmi pare rău, băieți, eu am făcut tot ce-am putut. Armata germană nu poate pune în pericol unul din prețioasele sale Panzere. De aceea o să îndepliniți misiunea ca niște infanteriști de treabă. Aștepti până se întunecă, Beyer.

După ce locotenentul plecă, Mercenarul acționă zgomotos închizătorul pistolului său mitralieră.

— *Très bien, mon lieutenant*, spuse el, fără să piardă niçi un fir de scrum din țigara care-i spânzura în colțul buzelor.

Nouă celorlalți ne pierise piuitul. Moșul se dezmetici primul.

— Krautfeld, tu ai să duci stația. Luați-vă grenade cu voi cât pentru o săptămână. Sevilla și Swen, vârfuri.

— De ce noi? sări Sevilla.

Pentru că noi am fost isteții care au salvat onoarea armatei germane cu un obuz, ar fi trebuit să-i răspund, dar mi-am ținut gura. Spiritele erau și-așa prea aprinse.

În amurg, Regimentul 26 Panzer-Grenadiere se opri din nou, înaintea unei ultime etape. Se zvonea că a doua zi aveam să poposim definitiv prin împrejurimile Ajedabyei.

Portta, Moșul și micul Mercenar se cățărară pe turelă. În curând îi descoperiră pe britanici, care, conștiincioși, reveniseră să tragă cu ochiul de la mai puțin de doi kilometri. Acum nu mai aveau de ce să se teamă, pentru că în curând umbrele care alergau printre dune aveau să-i ascundă.

Moșul stabili semnalul de recunoaștere cu plutonul doi, care asigura serviciul de gardă în noaptea aceea. Când te întorci mort de oboseală de pe coclauri, e extrem de neplăcut să te ciuruiască ai tăi.

— Plecăm, anunță scurt.

Am pornit cu băgare de seamă și în curând întunericul ne înghiți. Cerul se umpluse de stele, dar luna încă nu răsărise. Sevilla mergea în fața mea, fără alt zgomot în afara celui făcut de firele de nisip care alunecau de pe tălpile bocancilor săi. Îl urmăam la doi metri distanță, ca să nu ne ciocnim unul de celălalt și să ne facem de răs în fața gentlemanilor englezi. Înfășuraserăm în cârpe tot ce putea să zdrăngăne și ne vopsiserăm fețele cu negru de fum, ca să nu strălucească în noapte ca niște pete albe. La douăzeci de metri ne urmau Moșul, Portta, Mărunțelul, cocoșat sub povara stației radio și Heiden. Mercenarul încheia șirul indian.

Am mers o jumătate de oră spre nord — nord-est, sperând că vom depăși bârlogul cercetașilor britanici. Când Moșul scoase un șuiat abia auzit, ne-am regrupat și am schimbat direcția spre sud — sud-est. Am mai mers așa încă o jumătate de ceas. Apoi ne-am oprit și am așteptat.

În lumea asta există oameni deștepți și oameni mai puțin deștepți. Oamenii deștepți știu să facă o mulțime de lucruri. Printre altele, ei fac parte dintre cei care pun la cale războaiele. Oamenii mai puțin deștepți știu să facă mai puține lucruri, dar știu să moară în războaiele pornite de ceilalți. Un lucru pe care poate să-l facă orice prost este să se rătăcească în deșert. Este distractiv pentru orice nivel de inteligență și nu necesită cunoștințe deosebite. E de ajuns să te abați cu un grad de la direcția pe care ți-ai stabilit-o ca să ajungi într-un punct, pentru a trece pe lângă punctul cu pricina, fluierând, fără ca măcar să-ți dai seama. Pe întuneric, citirea unei busole, ținând-o perfect orizontal în palmă, nu e cel mai ușor lucru de pe lume.

— Cât e ceasul? întrebă supărat Mărunțelul. M-a luat o foamă de nu vă văd bine.

— Trebuie să fie aproape de miezul nopții, l-am încurajat în șoaptă. Ne facem treaba cum trebuie, și-n drum spre casă ne oprim la o berărie.

— O bere și două perechi de cârnați nu mi-ar strica, încuviință el.

Heiden îl înjură, însă tot în șoaptă, pentru că era totuși un soldat prea bun ca să uite că noaptea cea mai mică adiere de vânt înseamnă aripi pentru limbile fără căpăstru.

Nisipul era din ce în ce mai rece. În curând avea să fie ca gheața, și dacă nu ne mișcam curând nu puteam avea o soartă mai bună ca aceea a unor pinguini pe o banchiză polară. Ca de obicei, prevăzător, Portta îmbrăcase peste uniforma subțire, de culoarea nisipului, un cojocel croit de un arab din piei de câine. El se înduioșă simțindu-ne tremurul și scoase la iveală o sticlă plată.

— E vremea, anunță Moșul. Dă-i drumul, Krautfeld!

Mărunțelul butonă stația și se opri pe frecvența stabilită.

— „Vulpea e pe plajă“ spuse el de vreo patru ori, printre paraziți și fluierături.

Nu era o parolă teribil de originală. Am reînceput pânda, cu atenție însutită de data asta. O furnică frecându-și palmele de bucurie că a descoperit o firimitură n-ar fi trecut neobservată.

Deodată un urlat îngrozitor izbucni în noapte, la doi kilometri spre sud-vest, față de locul în care ne aflam noi. Stelele tremurară mai departe indiferente. Regimentul 26 Panzer-Grenadiere se punea în mișcare, spre surprinderea gândacilor pregătiți să înnopteze normal. Și, desigur, spre surprinderea englezilor, obișnuiți cu tabietul soldatului german, pe care-l observau de câteva zile bune și care până în clipa aceea funcționase ca un ceasornic.

Altfel cum am fi putut da peste ei? Winnetou vede licărul unui foc de tabără dușman de la zece kilometri, ascultă muzica de acordeon sau adulmecă fumul, se târăște până acolo neauzit și colecționează câteva sculpturi la preț redus. Dar englezul aflat în deșert nu face focul și nu cântă la acordeon. Cum să dai peste el în întuneric, dacă e la mai mult de o sută de metri?

Au sărit ca arși din somnul iepuresc și au văzut uluiți că Regimentul 26 Panzer-Grenadiere se urnește. Nu erau pregătiți pentru așa ceva, chiar dacă santinela lor își făcuse datoria și nu pusese geană pe geană. Trebuiau să pornească din nou în urmărire, erau năuci de somn, cam indispuși și pe întuneric nu găseau tot ce le trebuia. Parada de zgomot a tancurilor le anesteziase reflexele. Ca să-și strângă catrafusele în timp record, gentlemanii aprinseră farurile jeepului și vreo două lanterne. Numai pentru două secunde.

Pentru noi însemnase mai mult decât farul din Alexandria. Acum știam unde sunt. Brusc, tancurile se opriră și orice zgomot încetă. Se făcu atâta liniște încât urechile începură de îndată să-mi țiuie. Englezii se opriră și ei, oarecum derutați. Era ultima oprire înainte de Iad.

Moșul veni și-mi împărtăși la ureche intențiile sale pentru balul din noaptea aceea. Mărunțelul, Mercenarul, Portta și cu mine pornirăm, cu un mic ocol, către locul în care sclipiseră farurile jeepului. Ne aflam între britanici și Regimentul 26 Panzer-Grenadiere. Moșul, Heiden și Sevilla se plasară în partea opusă, gata să-i împoaște cu o ploaie de gloanțe, dacă printr-o minune cerească ar fi scăpat din tășurile cuțitelor noastre, căutându-și mântuirea în deșert. Dar n-avea să fie cazul. Mercenarul nu voia ca Moșul să risipească degeaba mu-

niția plutonului. După o vreme ajungi să cunoști până și gândurile camaradului, după respirație.

Am înaintat centimetru cu centimetru. Simțeam pe limbă răceala tăișului de cuțit. Nu luasem nimic altceva cu noi, decât o grenadă de om. Două grenade înseamnă deja prea mult, se pot atinge una de cealaltă, făcând un zgomot care, s-a constatat, îl trezește pe adversar și-ți scurtează viața. Oricum, nu aveam de gând să le folosim decât în situația puțin probabilă că ar fi fost prea mulți. Cuțitul înseamnă sânge curgând pe mâini și stropindu-ți obrații, iar noi eram deja niște animale care adulmecaseră mirosul sângelui și înnebuniseră.

Am mai făcut câțiva metri. Nici o adiere nu tulbura aerul înțunecat. Era o noapte perfectă pentru a ucide. Ca pentru a ne invita să-i tăiem în bucăți, englezii comentau cu voce scăzută ciudata manevră a Regimentului 26 Panzer-Grenadiere. Mărunțelul scoase și el un grohăit de plăcere. Am ascultat câteva secunde schimbul de impresii și ne-am corectat traiectoria pentru ultima oară. O clipă am avut sentimentul absurd că m-am întors într-unul din jocurile copilăriei, încercuind câteva fețe palide cărora aveam să le iau scalpul. Apoi ne-am oprit.

Erau cinci. Unul dintre ei ședea de pază, ghemuit, mai aproape de noi, iar ceilalți patru sușoteau lângă mașină, gata să pornească la cea mai mică mișcare a „friților”. Asta complica puțin lucrurile, dar în întuneric toate tind să se simplifice. Santinela se întorsese pe jumătate spre ai săi, ca să nu scape comentariile. Luna răsărise ca un corn palid.

Ne-am repezit toți deodată, mânați de o nerăbdare care făcea să ne tremure picioarele. Mărunțelul ajunsese din doi pași în dreptul santinellei și îi strânse beregata cu lațul de oțel de care nu se despărțea niciodată, fără să se oprească din alergare. Smucitura fusese atât de puternică încât luă cu el capul victimei, ținându-l încă de păr. Foșnetul sângelui se stinse într-o secundă. Ceilalți nu avură nici ei timp să se dezmeticească. Mercenarul îi înfipse adversarului său pumnalul în piept și acesta căzu pe spate cu un strigăt de groază. Mărunțelul își alege o a doua victimă. În întuneric nu vedeam fețele celor pe care voiam să-i ucidem. Acum măriaș cu toții și zbieram, căci prudența nu-și mai avea rostul.

— Ajutor, Swen! l-am auzit pe Portta.

Apoi începu să tușească, înecat cu nisip. Un englez mătăhălos, ca umbra unui elefant, se prăbușise peste el apucându-i gâtul cu ambele mâini. Portta îi dăduse o mulțime de găuri, însă în venele uriașului curgea un hectolitru de sânge, iar berlinezul nu avea răbdare să vadă ultima picătură căzând pe nisip. Am sărit în spinarea englezului, înfigându-i lama în ceafă. El se scutură ca un bivoli rănit, iar lama se frânse, rămânând înțepenită între vertebre. Uriașul vărsă sânge pe fața lui Portta, care se mulțumi să scape cu atât, apoi se răsuci încet pe o parte, prinzându-mă sub el. Am simțit că mă sufoc din pricina mirosului puternic al transpirației amestecate cu sânge.

L-am auzit pe Mărunțelul înjurând, pe urmă o rafală de Thompson sfârtecă noaptea. Gloanțele îmi trecură bâzâind înfuriate pe la ureche. Cineva, probabil Mercenarul, mă îmbrânci în nisip, salvându-mă din calea celei de-a doua rafale. Motorul jeepului mârâi.

— *Merde de merde*, ne scapă! strigă disperat Mercenarul, îmbrâncindu-mă din nou.

Mărunțelul mă călcă pe mână cu toată greutatea celor o sută douăzeci de kilograme. Portta, încă orbit de nisipul pe care moartea i-l aruncase în ochi, bâjbâia după cuiul grenadei.

Dar era prea târziu. Jeepul porni scrâșnind și dus a fost. Am alergat câțiva metri după el, dar ne-am oprit gâfâind. N-aveam nici o șansă și oricum alergătura era fără rost.

— Moșule, vezi că ai musafiri! țipă vesel Portta. Arde-i!

Atunci, în locul împușcăturilor de bun venit sortite fugariilor, se auzi din nou un răget imens, care ne îngheță sângele în vine. Venea dintr-o direcție cu totul neașteptată pentru noi. Regimentul 26 Panzer-Grenadiere se punea iarăși în mișcare.

Asta nu mai făcea parte din nici un plan. În deruta creată, tirul susținut de Moș și ai lui fu anemic, neconvingător. Jeepul zbură ca gândul printre dâșii.

— Ce dracu fac ăia! se miră Mărunțelul.

Ne-am cățarat în fugă pe creasta dunei. Moșul, Heiden și Sevilla, veniră să ni se alăture înjurând. Spectacolul era înfiorător. Regimentul 26 Panzer-Grenadiere se mișcă într-adevăr, numai că de data asta se mișca fără să ne anunțe și cu mare

repeziune. Reacționând așa cum ne așteptam cu toții s-o facă, având în vedere dimensiunile creierului, Mărunțelul o luă la goană vânturându-și brațele, strigând ca un caraghios „Așteptați-mă!”. Se opri descurajat la poalele dunei. Regimentul de tancuri se mai văzu câteva secunde, apoi fu înghițit de oceanul de dune întunecate și umbre.

— Ce-i asta? ne întrebă Heiden. Beyer, ți-ai însușit corespunzător datele misiunii?

Moșul îl apucă de revere, dându-l pur și simplu la o parte din calea sa. Sevilla se repezi spre locul în care Mărunțelul abandonase stația radio și își puse căștile pe urechi. După câteva secunde fluieră a pagubă. Am vrut să ascultăm cu toții.

Mesajul venea din partea locotenentului Leuwe. Maiorul Hemke n-ar fi putut să ne transmită așa ceva, nu pentru că n-ar fi avut boase, ci pentru că era sub demnitatea lui să se adreseze unor scursori ca noi.

„Miriapodul cheamă vulpea, miriapodul cheamă vulpea... La dracu, băieți, mă auziți? Regimentul 26 Panzer-Grenadiere își schimbă poziția. Ni s-a semnalat un atac aerian iminent. Trebuie să ne dăm la fund. Îmi pare rău, vă recuperăm de îndată ce se va putea, probabil înainte de zori. Ținem legătura.”

Ca și cum ar fi spus „mai vorbin noi la telefon”. Moșul își reveni primul din șoc.

— Portta, Krautfeld, Heiden, Swen! ordonă el. Ștergeți urmele! Adunați echipamentul!

Apoi îl luă deoparte pe Mercenar.

— Ce s-a întâmplat? De ce i-ați scăpat?

— Mărunțelul a dat greș cu al doilea englezoi. Swen și Portta s-au repezit la același om.

— Minunat, mormăi Moșul. Iar noi am căscat gura și i-am lăsat să zboare. Câți au scăpat?

— Doi.

— Suntem niște tipi de căcat, oftă Moșul. S-o ștergem!

A îndepărta urmele în deșert înseamnă să îngropi un englez în nisip la o adâncime de treizeci de centimetri, cât poți să sapi cu degetele și cuțitul și te îndeamnă frigul în combinație cu buna dispoziție. Englezul nu are sicriu, nici măcar un giulgiu,

nisipul îi intră în gura larg deschisă, dacă l-ai așezat cu fața în sus și îi acoperă orbitele ochilor.

— Nici n-am apucat să văd ce-au prin bot, mârâi Mărunțelul. De ce trebuie să-i mai îngropăm pe ăștia?

— Ție ți-ar conveni să putrezești sub cerul liber? se răsti Moșul la el.

— Ce contează unde putrezești?

Am pornit din nou, în șir indian, coborând panta domoală a dunei, spre valea în care cu numai câteva minute mai înainte poposiseră Regimentul 26 Panzer-Grenadiere. Praful stâmit de șenile nu se așezase încă. Nu eram atât de proști să credem că se vor întoarce după noi, însă puteau trimite o patrulă într-un Kubelwagen de îndată ce situația s-ar fi stabilizat. Oricum mi-era clar c-o să ne prindă amiaza, poate și seara pe drum. Dar nu asta era necazul cel mare.

— Dați-mi careva o gură de apă, se vaită Mărunțelul.

Moșul sări ca ars.

— Nu ți-ai luat rezerva de apă, idiotule? Cum ai plecat fără apă la tine, imbecilule?

— Nici eu nu mi-am luat decât o jumătate de bidon, mărturisii cam fără chef Portta. Era vorba de-o plimbare nu de un maraton.

Se lăsă o tăcere adâncă.

— Stop! ordonă Moșul. Aduceți toată apa înapoi.

— Pe dracu! sări ca ars Heiden. Fiecare trebuie să fie complet echipat. Orice abatere o faci pe barba ta, Moșule. Nu-i vina mea că imbecilii ăștia nu gândesc.

El, desigur, avea bidonul plin ochi. Cu toată rușinea, am simțit și eu o strângere de inimă la gândul că trebuie să dau altuia din apa mea prețioasă. Viața e uneori mai prețioasă decât prietenia.

— Să nu mă pui să repet, Heiden, șopti Moșul. Aduceți toată apa aici, în clipa asta!

Am împărțit-o în mod egal și am căpătat astfel cam trei sferuri de bidon fiecare. Nici măcar nu era prea rău. Apoi pornirăm din nou la drum.

— Drămuți-vă fiecare înghițitură, zise Moșul. Beți numai când vă spun eu.

— Crezi c-o să treacă multă vreme până când se vor întoarce după noi? Întrebă Sevilla.

Glasul lui nu exprima bună dispoziție. Nu-i răspunse nimeni.

— Pot măcar să mă spăl pe dinți? se plânse în glumă Portta. Mi-a rămas niște caviar într-o carie.

După o vreme, cerul începu să se albească spre răsărit. Am zărit ceva urme lăsate de Regimentul 26 Panzer-Grenadiere, dar erau nesigure. Nisipul mereu în mișcare tindea să le șteargă.

— Lasă-ți greutatea pe câte un picior și schimbă piciorul la intervale regulate de timp, mă sfătuiește Mercenarul. În felul ăsta ai să obosești mai greu.

El se născuse mărșăluind, iar în Legiune nu făcuse decât să se specializeze. Dacă aveam să ajungem niște schelete, al lui avea să continue să meargă.

Când soarele se ridicase binișor pe cer, Moșul ordonă, în sfârșit, primul popas.

— O să mergem până când arșița o să fie prea puternică. Atunci o să ne oprim și o să improvizăm un umbrar. E mai bine să mergem noaptea.

— Doar nu crezi că ne mai prinde o noapte aici? Întrebă speriat Mărșăluitorul.

Întinse mâna după bidonul cu apă, dar o retrase repede, bântuit de gânduri sumbre. Atunci Portta înjură sănătos.

— N-aș vrea să vă stric ziua, spuse arătând cu degetul în spate.

Ne-am uitat acolo și am rămas cu gurile căscate.

Se întorseseră. Veniseră după noi. La distanța la care se aflau, nu puteam să ne dăm seama dacă este același jeep, dar am știut-o în clipa în care l-am văzut. Prin aerul care începuse deja să tremure neclar, am zărit două siluete așteptând.

— Ce crezi că vor? Întrebă Moșul.

— Capetele noastre, răspunse simplu Mercenarul.

Am simțit o nuanță absurdă de admirație în vocea lui. La fel ar fi procedat și el dacă într-o noapte camarazii ar fi fost uciși sub ochii săi. Răzbunarea este o licoare delicioasă pentru soldat.

— Ce tâmpiți, râse Mărșăluitorul. Noi suntem șapte și ei numai doi. Pariez că au și apă berechet în rabla aia a lor. Au venit la moarte sigură, ce spuneți?

Heiden îl privi ca pe o gănganie.

— Dacă ai să cazi într-o latrină, ceea ce îți doresc să se întâmple cât mai curând, rahații au să protesteze, cerând să fii scos afară. Cum ai de gând să pui mâna pe ei? Orbindu-i cu oglinjoara de buzunar?

— Desigur că au apă berechet, adăugă Portta. Au s-o bea tacticoși, închinând în sănătatea noastră, dar la distanță. Așa că vezi, te-ai înșelat la socoteală: ei sunt doi, iar noi numai șapte.

— Dați-i drumul mai departe, ordonă Moșul.

Am mers până la amiază. Soarele era o pacoste fierbinte. Moșul ne dădu liber la bidoane, dar ne avertiză că-l împușcă pe cel care soarbe mai mult de trei înghițituri. L-am ascultat cum nu-l mai ascultasem vreodată până atunci.

Setea e o senzație cumplită. Dar nu setea aceea pe care ți-o potolești cu câteva beri, sau nevoia de a bea după o masă îmbelșugată. Nu setea care te împinge să faci pariu cu prietenii că bei pe nerăsuflăte o sticlă de vin rece ca gheața. Ci setea dincolo de care nu te așteaptă nimic, setea fără speranță. Senzația care se accentuează cu fiecare clipă, care nu mai sălășluiește în gâtulejul umflat ori pe limba năclăită, ci în creier și sub piele și în toți mușchii. Buzele crapă și încep să sângereze, iar respirația înseamnă jăratec pe mucoasele subțiri. Auzi fluvii curgând la doi pași de tine, cascade prăvălindu-ți-se în creștet. Și în loc de asta îți umpli palmele cu nisip și îl sorbi lacom.

M-am scuturat, alungând coșmarul și am privit în lumea reală. Mergeam cu toții, vii, încă în bună formă fizică. La cinci sute de metri în spatele nostru, motorul jeepului torcea încetișor, ca destinul. Ei aveau tot timpul din lume. Nu trebuiau să facă altceva decât să ne observe cum ne târâm ca niște viermi și să stea la o distanță convenabilă. Ceasul lor avea să vină la un moment dat.

— Fii de curvă! urlă Mărșăluitorul, arătându-le pumnul.

Unul dintre ei se ridică în picioare, pe scaunul mașinii, arătându-ne o canistră. Era mai bun decât orice orator celebru.

— Halt! făcu Moșul. N-o să le facem jocul. Ne oprim aici.

Am improvizat un umbrar din câteva cămăși pe care le-am întins între țevile armelor. Măruntelul ocupa loc cât patru.

— Tare aș vrea să știu ce gândesc ăia, mormăi Sevilla.

— Or să se țină după noi până când n-o să mai putem mișca un deget, îl lămurii Mercenarul. Apoi au să ne vină de hac.

— La noapte ne repezim și-i scopim, se înfurie Măruntelul. Nu suport să se țină cineva așa de capul meu.

Portta luă binoclul Moșului și privi ceva vreme către următorii noștri.

— Au benzină și apă cât cuprinde, zise. Mai ales că acum nu mai sunt decât doi. La noapte au să se îndepărteze un kilometru, ca să fie siguri că nu ne ducem peste ei. Iar dis-de-dimineață au să se întoarcă. Moșule, mai bine ai suna-o pe mămica Leuwe.

Moșul manevră butoanele stației, repetând „vulpea cheamă miriapodul, vulpea cheamă miriapodul“, până când se întâlni cu locotenentul pe calea undelor.

„Îmi pare rău, Beyer, zise acesta, trebuie să ne mutăm din nou. Blestemații de englezoi nu ne lasă să respirăm. I-ați terminat pe ai voștri?“

— Păi, nu chiar, mărturisi rușinat Moșul. Dacă nu ne recuperăm curând, ăștia au să ne ia capetele.

„Inamicul vă urmărește? Câți sunt?“ se arătă interesat Leuwe.

— Doi. Doi într-un jeep.

„Beyer, nu-mi arde de glume. Păstrați direcția. În maximum douăzeci și patru de ore trimiți un taxi să vă salte.“

Moșul îi explică răbdător situația. Locotenentul era unul dintre aceia cu care poți sta de vorbă și care chiar înțelege ce-i spui, dar probabil că și ei erau strânși rău de ouă.

„Îmi pare rău, Beyer, repetă el, asta-i situația. Trageți cât puteți de apă și mențineți direcția. Poate c-or să vă dea pace. Nu vă lăsați să crăpați, contează pe asta.“

Sevilla pufni nemulțumit.

— Siguranța regimentului e pe primul plan, își dădu cu părerea înțeleptul Heiden.

Ar fi putut fi ultimele sale cuvinte. Glonțul se cufundă în nisip la doi pași de el. După o secundă se auzi și împușcătura.

Ne-am rostogolit cu toții înjurând și scuipând, căci nisipul ne intrase în ochi și pe nări.

— Ce mai așteptăm? urlă Măruntelul. Să-i facem sită!

— Sunt prea departe pentru pocnitorile noastre, observă Portta. Asta a fost o carabină cu lunetă. Dacă-aș fi avut-o și eu pe-a mea, ce mai concurs ar fi ieșit!

Trebuie că-i supărasem rău când le croiserăm amicilor lor butoniere peste gât. Ne-au fugărit așa până la apusul soarelui. De câte ori încercam să ne adăpostim de arșiță, lunetistul ne înghiontea, dându-ne brânci din imitația de cort, pe nisipul incandescent. De câte ori încercam să ne apropiem de ei, porneau motorul mașinii și se îndepărtau încet, cu nu mai mult de cinci kilometri pe oră, oricum mai mult decât am fi făcut noi ca niște atleți ai deșertului. După a doua încercare am renunțat. Pierdeam și bruma de energie care ne mai anima. Scena se repetă de cinci sau șase ori.

— Trebuie să găsim ceva, fu de părere Moșul. Altfel nu mai dau doi bani pe pieile noastre.

Ziua se sfârșise. Părea că pentru moment vânătorii renunțaseră și ei la urmărire. Am ținut sfat.

— N-am de gând să fac insolatie pe plaja asta, se exprimă Johann Portta. Am putea să-i vizităm la noapte.

— Tocmai! se bucură Măruntelul, scoțând din buzunar sârma de oțel pe care sângele se uscăse.

Mercenarul dădu din umeri.

— Se vor ascunde până-n zori, când ne vor lua urma. Unde vrei să-i căutăm în beznă? Crezi c-au să aprindă iar farurile?

— Să lăsăm doi oameni în urmă, ascunși, să-i lovească și noi ceilalți să mergem mai departe, sugeră Heiden.

— „Noi ceilalți“? făcu Măruntelul. Să înțelegem că tu nu intri în discuție, soldatele model?

Jocul de-a șoarecele și pisica, în care nu avuseserăm rolul pisicilor, făcuse din noi niște inși necumpătați. Peste zi rezerva de apă scăzuse la jumătate. Am dormit chinuți și am visat din nou cascade, fluvii, ploi torențiale. În zori, când lumina ne-a trezit, ei erau din nou acolo.

Au pornit încet, încercând să facă deosebirea între umbrele mișcătoare ale dunelor și prada pe care o urmăreau. Pe măsură

ce se lumina, le venea inima la loc. „Friții“ se aflau în fața lor, abandonati de ai lor, târându-se din ce în ce mai greu, având o șansă la un milion ca să-și rezolve problema. Teoretic, un om poate rezista fără apă câteva zile. Asta dacă nu se fâțâie de colo-colo, la peste 50 de grade, sâcâit de doi englezi într-un jeep. În curând urmau să se distreze pe cînste.

Aveau să se amuze poate cu Moșul. Acesta avansa în fața lor, cu mare încetineală. Doi dintre camarazii săi își dăduseră obștescul sfârșit în noaptea aceea. Drept mărturie a dramei, restul grupei noastre lăsa în urmă două morminte improvizate în grabă, pe care deșertul avea să le înghită în mai puțin de trei zile.

În loc să se bucure, englezii înjurară cu năduf. Ar fi vrut să ne cresteze fiecare centimetru pătrat de piele și să se delecteze cu urletele de durere. În loc de asta, moartea le răpise deja printre degete două dintre victime. Rămăneau totuși cinci. Făcând această socoteală, coborâră în grabă panta dunei de pe care observaseră agonia hitleriștilor, ambalând motorul jeepului. Îndepărtându-se atât de mult de ai lor, în timp și spațiu, își puneau ei înșiși viețile în pericol, dar mirosul sângelui îi înnebunise, la fel cum o făcuse cu noi în urmă cu două nopți. Sângele nu ține seama de limba vorbită.

La douăzeci de metri de mormintele săpate în grabă, la doi pași de locul prin care aveau să treacă, zăceam îngropați într-adevăr Mercenarul și cu mine. Nisipul nu se încinsese încă, dar nu mai păstra nici răceala de gheață pe care o căpătase în timpul nopții. O picătură de sudoare și-a făcut loc pe sub cască și traversând fruntea mi-a alunecat pe pleoapă, oprindu-se în cele din urmă pe buza de sus. Altele au urmat-o.

Stăteam nemișcați de aproape o oră. La cinci metri în dreapta mea, Mercenarul încremenise și el ca un scarabeu în galeria sa. Singura legătură pe care o aveam cu exteriorul era o fantă îngustă prin care respiram și băgam de seamă ce se petrece în jur. Ne rugam amândoi ca nu cumva degetele să amortească pe trăgaciul armei. Cu fiecare clipă, lungă cât un an, îi uram din ce în ce mai mult pe cei doi englezi.

Am auzit motorul jeepului mărâind înainte de a urca ultima dună care-i despărțea pe ocupanții săi de moarte. Apoi crescui,

apropiindu-se. Am auzit voci, frânturi de cuvinte. Treceam la etapa a doua a planului.

La cinci sute de metri mai încolo, Moșul, Heiden, Sevilla, Măruntelul și Portta se opriră epuizați. Englezii tăiară și ei motorul. Unul dintre ei scoase un chiot, sărind din mașină. Erau la câțiva pași de noi și urmăreau salivând chinurile celor pe care-i vânau. I-am auzit deșurubând capacul uneia din canistre, bând pe saturate apa clocită, cu gust metalic. Aș fi fost în stare să le sfâșii gâturile cu dinții, ca o fiară.

— Acum, spuse calm Mercenarul.

Am țâșnit amândoi din nisip, nu fără oarecare greutate. Când Portta îngroapă un lucru, îl îngroapă temeinic. Britanicii au rămas cu gurile căscate, dar numai pentru o secundă sau două. În secunda aceea golirăm încărcăturile în trupurile lor care se scuturau de parcă ar fi fost conectate la zece mii de volți. Multe alte gloanțe loviră jeepul. Din fericire, benzina nu făcu explozie.

Când perculatorul a clănțanit în gol am pus un nou încărcător și m-am apropiat prudent. Mercenarul, veni lângă mine, cu fața plină de nisip. Unul dintre englezi, un lungan blond, murise pe loc, cu ochii larg deschiși, întins pe spate. Sângele i se scurgea din douăzeci de răni. Celălalt, un plutonier, mai trăia încă. M-am apropiat, savurând gemetele și am băgat de seamă că dopul canistrei cu apă se rostogolise în nisip. L-am înșurubat repede, pentru ca nu cumva să se evapore vreo picătură. Abia apoi ne uitarăm la muribund.

Nu mai era nimic de făcut. Cele mai multe gloanțe îi făcuseră stomacul harcea-parcea. Urmău ore lungi de agonie și o nevoie din ce în ce mai cumplită de a bea. Or noi n-aveam de gând să risipim apa cu el. Mercenarul se aplecă deasupra lui.

— De ce nu v-ați văzut de treabă? îl întrebă blând, într-o engleză aproximativă.

Ceața morții începuse deja să se așeze pe ochii muribundului. Făcu un efort supraomenesc.

— Onoarea... răzbunarea..., horcăi.

Mercenarul se ridică salutând. N-am făcut nici un gest să-l împiedic. Eliberă piedica pistolului mitralieră și îi trase un glonț în cap rănitului. N-am mai vorbit niciodată despre asta.

— O sută de litri de apă sunt pentru mine! urlă Mărunțelul, gâfâind pe panta dunei.

Ceilalți îl urmau, cu ochii strălucind de febră. Ne-am repezit la canistrele din spatele jeepului. Una din ele era plină ochi cu benzină. O alta mai păstra câțiva litri de apă. Restul erau goale. Un urlat de mânie urcă pe buzele lui Heiden, care începu să lovească metalul fără să-i pese că-și rănea mâinile. Sevilla se prăbușise cuprins de suspine.

— Nu mai aveau apă și benzină ca să se întoarcă, murmură Moșul siderat. Nu înțeleg...

— Știau asta, spuse Mercenarul. Dar nu voiau să dea înapoi. Pentru ei tortura noastră era mai prețioasă ca propria lor viață.

Ne-am privit descurajați. Chiar și Portta, care nu deschidea niciodată gura fără să glumească, zâmbi strâmb. Atunci am avut cel de-al doilea miraj al meu. În depărtare, prin apele aerului care începuse să se înfierbânte, am zărit apropiindu-se un Kubelwagen. Moșul și Portta îl văzură și ei. Zece minute mai târziu, locotenentul Leuwe sări proaspăt pe nisip și ne evaluă ținuta cu un ochi critic.

CAPITOLUL 2

Churchill și lecția de gastronomie

Englezul topăia înnebunit peste valurile pe care vântul le desenase noaptea trecută în nisipul fierbinte. Fusesse atât de frig încât zeci de pietre crăpaseră cu pocnete de flinte arăbești. Numai recruții se speriau, zăngănind din gamele și grenade. Visau că i-a înconjurat un regiment întreg. Mărunțelul le repartiza pumni ca niște baroase, direct prin căștile acoperite cu plasă, adormindu-i instantaneu. Când eram în pericol să fim dați de gol, Mărunțelul știa cele mai dulci cântece de leagăn.

Nisipul fusese de gheață în noaptea aceea. Dar acum ardea pielea ca și cum ar fi fost smoală, smoala ladului. Portta și-a întins foaia de cort și s-a lungit tacticos pe burtă, ca la plajă. În locul alifiei pentru spinare, al ochelarilor și al umbrelei, a pus lângă el un pumn de cartușe, binoclul și pușca.

— Hei, Moșule, a strigat vesel, jucăm la o marcă focul?

Moșul a scuipat oțărât și s-a îndepărtat. Noi ceilalți ne-am trântit în jurul lui Johann Portta, plini de interes. Sevilla s-a oferit să țină el pariurile.

Englezul obosise. Soarele îi fierbea încet creierul, ca pe un ou în coaja lui. Se mișca într-un semicerc schițat de ultima furtună de nisip. Totul se petrecea mai jos cu zece metri decât locul în care ne aflam noi, pe creasta dunei. O clipă ne-am crezut niște patricieni romani, asistând într-un circ la agonia gladiatorului. El alerga în interiorul semicercului, dar nu îndrăznea să-l depășească. Dincolo era moartea.

Camarazii săi munciseră două săptămâni ca să ne prindă într-un clește mortal. Paisprezece zile trudiseră, plantând sute

de mine ucigătoare. Când foamea și setea aveau să ne ia mințile, urma să ridicăm steagul alb sau să rătăcim disperați prin câmpul minat, în timp ce ei ar fi râs cu lacrimi. O trupă gonită printr-un câmp de mine e un spectacol pe cînste.

Dar generalii lor, ca și ai noștri, își strică distracția când ți-e lumea mai dragă. Într-o noapte și-au strâns catrafusele și au șters-o, nu îndeajuns de repede ca să scape de șutul Regimentului 26 Panzer-Grenadiere. Retragera ordonată s-a transformat într-o goană haotică. Câțiva au rămas să-i distreze pe soldații merituosi ca Johann Portta.

— Unu! amuță voios Portta, băgând cartuș pe țevă.

Ultimele pariuri se încheiară într-o hărmălaie îngrozitoare. Portta ochi rapid. Glonțul smulse epoletul drept al englezului, care timp de câteva secunde încetă să mai judece. Deși extenuat, sări în picioare și începu să se învârtă în cerc.

— Doi!

Era mai greu cu o țintă în mișcare, dar și mai amuzant. Glonțul șterse urechea victimei. Am crezut că o să plesnim de râs. Șmecheria era să nu lași ținta să se odihnească și să n-o ucizi. Jocuri pe care numai războiul le poate scorni.

— Trei! Patru! Cinci!

Eram ca niște copii într-o tabără de vară. Apoi Portta inventă altceva. Cu fiecare împușcătură îi arăta englezului în ce direcție s-o apuce. Acesta își reveni pentru câteva clipe din nebunie și înțelese, după cum îi indica Obergefreiterul, că singurul său drum trece prin câmpul de mine. Ezită doar o secundă. Am urlat de bucurie.

— *L'anglais*, strigă Mercenarul, ești un bărbat curajos!

Vântul desenase valuri mici de nisip, în configurația căroara ochi noștri încercați știau să descifreze dispunerea minelor. Dar englezul nu era cătuși de puțin expert. El alerga la întâmplare, fără să-i pese că va fi rupt în bucăți. Tot ce voia era să nu mai audă zumzetul albinelor ucigașe pe care Portta i le trimitea pe la ureche. Departe de a afișa calmul britanic, tipul avea probleme cu nervii. L-am implorat pe Portta să detoneze o mină, ca să vedem cum dansează englezii. Portta răsă generos și mai trimise două gloanțe, foarte aproape de organele genitale ale țintei. Era un artist, un coregraf care îi arăta

balerinului cele mai grațioase mișcări. Apoi ochi una din minele cele mai apropiate.

Împușcătura nu fu urmată de nici o explozie. Englezul se opri șovăind și căzu apoi în nisip, cu ochii spre soare. Din feastă i se prelingea o șuviță întunecată de sânge. Ne-am uitat dezamăgiți la Portta.

— N-am tras eu! se dezvinovăți el.

L-am văzut pe Moș scoțând de pe țevă cartușul fumegând.

— Îți datorez o marcă, Portta, spuse el.

Doi arabi jerpeliți își făceau de lucru cu o cămilă, la umbra tancului nostru, înfodolit în plasă, sub privirile indifferente ale santinelei. Maiorul Hemke ar fi explodat în fața unei astfel de încălcări a consemnului. Sub halatele peticite se puteau ascunde oameni de la *Intelligence Service*. Dar peăștia doi îi știa toată lumea. Unul era patronul bordelului din Hafra, o băltoacă urât mirositoare, la nord de El Djofs, botezată pompos oază, străjuită de doi palmieri anemici, care tremurau în aerul fierbinte, la un kilometru de tabără. Celălalt era cumnatul său, un maimuțoi priceput la toate, pe care locotenentul Leuwe îl folosea ca frizer din când în când.

În curând, țipetele lor adunară un grup respectabil de soldați pe care așteptarea îi făcea să vadă în orice încăierare un eveniment demn de comentat săptămâni în șir. Subiectul litigiului era cămila răpciugoasă, oferită, cu câteva luni în urmă, de către patronul bordelului drept zestre nefericitei sale surori, măritată cu ticălosul de frizer. Între timp, animalul se atașase de Portta, care-l învățase să-i mănânce din palmă tot felul de resturi. Toți și-l revendicau acum cu fețele schimonosite de furie. În materie de târguieli, arabii sunt experți, dar și Portta era de temut.

Locotenentul Leuwe ieși din cort și înțelese totul dintr-o privire.

— Feldwebel Beyer, strigă, ce-i balamucul ăsta? Ia-i pe cei doi și împușcă-i!

Cearta încetă ca prin minune. Știau nemțește exact cât le trebuia. Într-o clipă o rupseră la fugă spre oază, fără să se mai uite înapoi. Cămila șovăi o clipă, apoi îi urmă ca vântul, cu coa-

da pe spinare. Măruntelul mârâi nemulțumit. În bătaia care ar fi urmat tranzacției, i-ar fi plăcut să se amestece și el.

Înainte prânzului, maiorul Hemke ordonă revistă de front. Am urmărit cu interes eforturile recruților de a face să strălucească niște obiecte pe care praful le acoperă în mai puțin de un minut după ce au fost șterse. Portta scoase pachetul de cărți. Heiden, Sevilla și cu mine ne așezarăm să-i ținem companie. Mercenarul își luă binoclul și se cățără pe turela tancului. L-am privit îngrijorați. Deșertul era pentru el ca pântecele mamei. Orice presimțire de-a lui trebuia luată în serios.

Evenimentul se produse în timpul mesei.

— M-am săturat de lături, decretă Sevilla. Deseară mergem să luăm ceva de la maimuțoii ăștia de arabi.

Făcu un pas înainte, o dată cu tot rândul. O zeamă aburindă se revărsă din polonicul ajutorului de bucătar în gamela lui Sevilla. Rândul mai făcu un pas și eu îi luai locul celui din față, primind polonicul meu de zeamă. Celălalt ajutor de bucătar pescui dintr-o grămadă uriașă o ciosvârtă de oaie care ateriză în gamela lui Sevilla, stropindu-l.

— *Merde!* strigă Mercenarul azvârlind zeama în nisip.

Nu carnea de oaie îl scosese din sărite. Într-o clipă se dezlanțui Iadul. Am alergat la posturi, vărsând mâncarea pe drum, înainte ca primele Hurricane să treacă urlând peste noi. Sântinelele dormiseră. De-abia când am sărit în scaunul tunului de 75, începură să sune sirenele. Și atunci căzură primele bombe.

— La pământ! strigă locotenentul Leuwe. Adăpostiți-vă!

Oamenii alergau dezorientați printre stâlpii de nisip și foc pe care îi înălța fiecare explozie. Șuieratul unei bombe înainte de a atinge pământul este un sunet înspăimântător. Pentru câteva secunde, el șterge orice urmă de rațiune din mintea victimei. Mulți se rostogoliră sub tancurile camuflate cu plasă, îngropate până la turele în lăcașurile lor de tragere. Păreau vulnerabili, însă din aer și la viteză cu care soseau, piloții nu vedeau mare lucru. Dar veniseră prea la marele fix ca să fie doar o simplă întâmplare. Urletele răniților se întetiră între explozii.

Nouă sau zece avioane, trecură la mai puțin de treizeci de metri înălțime și se întoarseră, pregătindu-se de un nou atac. De data asta avea să le fie mult mai greu. Mi-am lipit orbita de

dispozitivul de ochire, iar mâinile mi-au devenit una cu mecanismele de manevrare ale tunului. Heiden alerga spre mine, cu câte o ladă de încărcătoare în fiecare mână. Mulți alții în jurul nostru ne urmau exemplul.

— Vin! zbieră Portta.

Am ales avionul din frunte. Silueta lui se suprapuse peste crucea dispozitivului de ochire și rămase acolo. Am apăsat pedala. Îndată tunul ne scutură pe mine și pe Heiden ca pe niște păpuși. Am scuiat treizeci de proiectile în șase secunde.

Bombardierul trăgea cu amândouă mitralierele. Gloanțele răscoliră nisipul cale de cincizeci de metri și-l tăiară în două pe comandantul plutonului doi, care zbierase până atunci, numindu-și oamenii lași împuțiți. Partea de jos a corpului mai zvâcni câteva secunde, sub privirile deja aburite de sosirea morții. Un tanc sări în aer ca o cutie cu carbid. În aer se împrăștiară resturi și bucăți de carne arsă.

Piloții își aruncară grăunțele otrăvitoare și se îndepărtară. Toți, în afară de unul mai ghinionist, care nimerise în bătaia tunului manevrat de Portta și Mercenar. Motorul începu să tușească. Un fir de fum albicios izbucni de sub o aripă și apoi începu să se îngroașe, devenind în cele din urmă negru. Avionul făcu eforturi desperate să se țină de restul formației. Se clătina ca un om beat, pierzând altitudine. La sfârșit, pilotul încercă să ia înălțime, pentru a se putea catapulta, dar era prea târziu. Avionul dispăru după dune și o clipă mai târziu o ciupercă de flăcări crescă acolo. Moartea pilotului fu salutăată cu urale.

Maiorul Hemke trecu negru de supărare pe lângă tancul nostru. Nisipul era năclăit de sânge și zeamă de oaie.

— Curățați mizeria asta! urlă.

— Plutonul doi a fost măcelărit, zise Moșul. Imbecilul de locotenent îi adunase să le facă morală.

— Presimt că nu mai facem mulți purici pe-aici, ne anunță Mercenarul. Știe prea multă lume de noi.

Sevilla sări ca ars.

— Ai înnebunit? Nu plecăm nicăieri înainte de a ne înfrupta din bunătățile păduchioșilor de arabi.

Peste numai o oră, veni într-adevăr ordinul de plecare.

Am mers toată noaptea, comunicând foarte puțin. Hafra ră-mase în urmă, cu tot cu frizer și cămilă. Dar când mijiră zorile, o altă băltoacă tulbure, străjuită de câțiva palmieri anemici ne umplu inimile de speranțe. Toate oazele seamănă între ele.

Nu venise însă vremea să poposim.

— Ar trebui să ne tragem plasele peste cap și să stăm la um-bră, se văicări Portta. Un veteran ca mine are dreptul la o bău-tură răcoritoare, zău așa.

Locotenentul Leuwe și alți ofițeri încercară să-l convingă pe Hemke să se oprească și să dea ordinul de camuflare. Dar cei care poartă războiul pe hărți nu erau de aceeași părere.

La amiază aviația britanică ne lovi din nou.

— Rupeți formația! urlă Hemke în stație.

Din fericire raidul fu întrerupt de furtună. Hamsinul, vântul deșertului, se năpusti asupra noastră, dinspre Egipt, cu milioa-ne de tone de nisip. Tancul patina neputincios și se răsucea ca o jucărie. Era nisip peste tot. Îl simțeam scrâșnind între dinți, sufocându-ne. Vântul urla înfricoșător. Auzeam frânturi de cu-vinte în stația radio, apoi comunicațiile căzură.

Furtuna dură tot restul zilei și noaptea care urmă. Dimineața ne trezirăm singuri în mijlocul oceanului de nisip.

— Verificați motorul și benzina! spuse Moșul.

N-avea nici el chef să se usuce ca o scrumbie la soare.

Totul părea în regulă. Tancul era prăfuit, dar în perfectă sta-re. Ne-a venit inima la loc. Mașinăria nemțească de război funcționează în orice condiții. Soldatul german mășăluiește surâzător prin nisipul incandescent, pe fundul mării, prin noroiul puturos al mlaștinii. Pietrele îi sfâșie tălpile, ghimpii îi însân-gerează palmele, ramurile îi biciuiesc fața. El cântă, în ritmul marșului triumfal către victorie. Iată superioritatea arianului asupra tuturor celorlalte rase.

Heiden reuși să refacă legătura și vorbi cu locotenentul Leuwe. Tancurile risipite se îndreptau acum spre locul de în-tâlnire pentru a reface formația. Am pornit într-acolo cu toată viteza.

Era bine să auzi motorul torcând. Mercenarul veni lângă mine.

— Hemke o să scorească iarăși ceva. A lui a fost ideea tām-pită cu deplasarea în timpul zilei.

— Greu de crezut c-am scăpat cu fața curată, am recunoscut.

Deodată Mărunțelul sări în picioare, uitând că se află într-un tanc în plină viteză. Mișcările combinate îl bușiră cu capul de turelă. Fără cască, țeasta i-ar fi plesnit ca o coajă de ou.

— Oprește! zbieră. Moșule, spune-i să oprească!

Am frânat și am tăiat motorul. Chipul Moșului se ivi în des-chizătura turelei.

— Un englezoi, ne anunță scurt.

Am ieșit, unul câte unul, din iadul cabinei în cel de-afară. Erau 60 de grade. Mărunțelul injură, văzându-l pe Portta care dormea, fără să se sinchisească de agitația din jur, pe capacul motorului, protejat de batistă. În cele din urmă deschise un ochi critic.

— Urme, îl anunță și pe el Moșul.

Am sărit în nisipul fierbinte, cu degetele pe trăgaci. Per-pendicular pe direcția noastră de înaintare vedeam două dăre paralele de roți pe care le cunoșteam foarte bine. Urme de jeep.

— Ce zici? îl întrebă Moșul pe Portta.

Acesta abia aruncă privire.

— Sunt o piele roșie și dacă ne mai prăjim mult pe-aici voi fi o piele carbonizată. Urmele nu-s mai vechi de trei ore. Alt-fel furtuna le-ar fi șters.

— Sunt chiar mai proaspete, zise Mercenarul, îngenunchind. Nu pot fi prea departe.

Heiden îl privi nervos.

— Și ce ne interesează pe noi? Ordinul e să ne regroupăm rapid. Raportăm la întoarcere.

— Te-ai scăpat în pantaloni de frică, rânji Mărunțelul. Ți-e teamă c-ar putea să te găurească înainte să te avanseze. E mai ușor să lupți cu niște prăpădiți de arabi pentru un castron de curmale, ai?

Heiden îl privi cu ură și pumnii i se albiră. Pentru un fana-tic al disciplinei ca el, acuzația de lașitate venită din partea Măr-unțelului era ceva insuportabil.

— Ce facem? îl întrebă Mărunțelul pe Moș.

— Portta, rămâi cuăștia doi. Dacă vor să se muște de bere-gată, dă-le o mână de ajutor. M-am săturat de certurile lor.

Portta dădu din cap aprobator.

— Swen, tu și Mercenarul veniți cu mine. Aruncăm o privire.

Mercenarul își luă un încărcător de rezervă. Am verificat dacă pumnalul stă bine în teaca lui și am pornit în urma lor pe creasta dunei. După un sfert de oră de mers am plonjat în nisip, ascunși. Moșul scoase binoclul.

— Sunt patru, ne anunță după o vreme. Să mă bată Dumnezeu dacă știu ce caută aici.

Mercenarul fu de acord că lucrul e ciudat.

— O patrulă ar fi fost mai bine înarmată. S-ar putea să fie un grup de comando care se întoarce din misiune.

Am privit prin binoclul Moșului. Erau trei lungani la vedere. Unul din ei răsucea furios butoanele stației. Din câte mi-am dat seama, nu era deloc bine dispus. Doi camarazi, goi până la brâu, îl urmăreau cu interes. Celui de-al patrulea îi vedeam doar picioarele ieșind de sub jeep. Dacă nu trăgea un pui de somn la umbră, însemna că au necazuri cu transportul în comun.

— Îi luăm ca din oală, fu de părere Mercenarul.

Își legase batista peste față, ca să se apere de nisip. Semăna cu un tâlhar de drumul mare. Porni înainte ca Moșul să-și fi terminat planul.

Două minute mai târziu, țineam sub amenințarea automatelor doi flăcăi spălăciți, care ne priveau pe sub sprâncene. Expresia lor era mai degrabă una mirată. Am decis că sunt niște tipi de ispravă din moment ce moartea celorlalți doi camarazi ai lor, ciuruți, nu reușise să le înghețe sângele în vine. Tipul care se vârase sub mașină nici măcar nu mai apucase să iasă de-acolo.

La întoarcere, Mărunțelul ne întâmpină cu chiote de bucurie. În ultima vreme se plictisise de moarte.

— Pentru asta, zău că uneori mai merită să trăiești, ne declară, dând târcoale prizonierilor cărora din când în când le mai scăpa un ghiont în coaste, ca un geambaș priceput.

Când încercă să-i deschidă gura celui mai vârstă, un sergent uscat ca o șa de călărie, ca să verifice dacă e rost de ceva aur, încasă un genunchi între picioare. În timp ce el se tăvălea pe jos înjurând printre bale, Moșul îi instală pe cei doi și dădu or-

dinul de plecare. Tancul se urni stârnind un nor de nisip pe care curând îl lăsa în urmă.

La început, prizonierii se arătară scortoși, cam fără chef de vorbă. Nu le pria înghesuiala și nici amintirea morților pe care-i lăsaseră în urmă. Eram cu toții soldați și îi înțelegeam perfect. Dar ce căutau ei acolo?

— Prieteni, le spuse Sevilla, care o rupea binișor pe englezește, ceea ce vi se întâmplă acum e o excursie de lux față de ce-o să urmeze când o să intre pe fir Gestapo-ul. Ați auzit câte ceva despre Gestapo?

Auziseră. Când am făcut joncțiunea cu restul regimentului, deja trecuserăm la schimbul de adrese și mărunțișuri. Portta îi dădu sergentului sutienul cu paiete al Wilmei-drăcoasa, despre al cărei număr, interpretat într-un bar de la marginea Berlinului, ne povestea adesea. Primi la schimb o pipă superbă din lemn roșu și o pungă de tutun aromat. Ar fi putut să i le ia și pe degeaba, captură de război, dar Portta știa să fie un adevărat domn, mai ales că locotenentul Leuwe nu tolera astfel de rechiziționări.

— Atunci, la revedere și fără ranchiună, îi spuse cel mai tânăr Mărunțelului când veniră să-i escorteze la punctul de comandă.

— Fără ranchiună, rânji Mărunțelul, fluturându-i pe sub nas cleștele dentar. Poate c-o să ne mai întâlnim pe-aici.

Apucase să vadă doi molari strălucitori, dar soarta i-a fost potrivnică. Nu l-a mai revăzut niciodată pe individ. Dinții de aur au intrat probabil în buzunarul unei gorile SS.

Tabăra începuse deja să prindă contur și foarte curând am uitat necazurile zilei trecute. Parcă nici nu fugiserăm din Hafra. Aceleași dune instabile, același orizont instabil. Aceeași băltoacă jalonată de câțiva palmieri piperniciți. Acesta era locul căruia, până când unul dintre apropiații lui Erwin Rommel avea să viseze urât, trebuia să-i spunem „acasă”.

La amiază, Portta se trezi tresărind.

— Avem musafiri, ne anunță cu ochii sticlind de bucurie.

Am auzit santinelele strigând și ne-am repezit cu toții să vedem despre ce e vorba. Prin valurile de aer fierbinte am zărit o creatură stranie, care se îndrepta în mare viteză spre tabără.

Din pricina căldurii infernale, era imposibil să deosebești realitatea de fantasmagoriile proprii deșertului. Toate degetele căutără trăgaciul armei, dar apoi, pe măsură ce creatura se apropia, un imens hohot de râs începu să crească.

La început părea un păianjen uriaș. Pe urmă păianjenul se transformă într-un cămiloi năpărlit și mort de oboseală. Defilă mândru, cu coada ridicată, printre tancurile camuflate și nu se opri decât în fața Obergefreiterului Johann Portta, în uralele mulțimii. Portta îl întâmpină cu mâinile în șold, cocoțat pe turela tancului, într-o atitudine princiară.

— Cămila frizerului, se auziră strigăte din toate părțile.

Atras de larmă, locotenentul Leuwe veni, împins de curiozitate, să vadă ce se întâmplă.

— Portta, zise, ce înseamnă toate astea?

Ca berlinez get-beget, Portta nu trăise printre cămile. Cel mult să fi văzut câteva în menajeriile circurilor ambulante din copilăria sa. Cu toate acestea, se comporta ca și cum taică-său ar fi fost un bei în grajdurile căruia mișunau dromaderii.

— Domnule locotenent, spuse luând poziția de dreptți, Obergefreiter Portta raportează că efectivul de cămile al companiei a cincea este complet.

Leuwe se luă cu mâinile de cap.

— Al companiei? Portta, ai înnebunit de-a binelea. Scapă de animalul ăsta imediat!

Îndată se formară două tabere, care luară în dezbatere legalitatea prezenței mamiferului printre noi.

— Domnul locotenent are dreptate, se băgă Mărunțelul. Cămiloiul nu este al companiei, ci al tancului nostru.

— Tacă-ți gura, Krautfeld, spuse Moșul.

Heiden, care nu scăpa nici un prilej de a fi pe placul superiorilor, era mai indignat chiar decât Leuwe.

— Cămiloiul tancului? Multe idioțenii am mai auzit, dar asta le întrece pe toate. Și cum, mă rog, ar trebui să-l trecem în inventar? Așa, ca MG-ul? Ca un Faustpatron? Ca pe un accesoriu?

— Sigur, zise Mărunțelul. Tu nu ești tot un fel de accesoriu?

Înainte ca cei doi să se încaiere, locotenentul Leuwe se îndepărtă exasperat.

— Până la prânz să-i faceți vânt, ne strigă peste umăr.

Portta era însă, ca de obicei, de altă părere. Războiul făcuse din el un om deosebit de practic, obișnuit să tragă foloase și dintr-un capăt de ață. Se hotărî așadar să păstreze cămiloiul, pe care-l boteză îndată Churchill. Ne puneă în fața unei probleme dificile, dar nu imposibil de rezolvat.

— Se-aude că ne paște o mare bătălie, spuse Sevilla care dăduse o tură prin tabără.

— Bucură-te, îl îndemnă Mercenarul pe Heiden, ai ocazia să devii un erou.

Se retrase pe partea umbroasă a tancului și începu să-și curețe arma, îngânând un cântec de-al Legiunii.

— Ce-ai de gând să faci? îl întrebă Moșul pe Portta.

— Am învățat de la un beduin rețeta cămilei umplute. Săptămâna viitoare îl invităm la masă pe Feldmareșal. O să fie impresionat de bunele maniere ale plutonului patru și o să ne lase pe toți la vatră, cu recomandări excelente pentru civilie. Iar lui Heiden o să-i dea „Crucea de fier cu iatagane“.

— Cum e cămila umplută? se interesă salivând Mărunțelul, care niciodată nu era sătul.

— Se prăjesc câteva duzini de pui care se umplu cu legume și ficăței. Puii se vâra în burta a trei-patru berbecuți. Berbecuții, la rândul lor, sunt umplutura pentru cămilă. După ce i-am băgat în stomacul dromaderului, se coase totul bine și se coace într-o groapă cu jăratec.

Mărunțelului îi ieșiseră ochii din cap de poftă.

— Spui că un beduin te-a învățat asta?

— A vrut să-mi dea pe oricare din fetele lui de nevastă și un sac de bijuterii, numai să nu-i smulg rețeta. Fetele erau niște bucățele pe cinste. Dar un bucătar rafinat ca mine știe ce să aleagă. I-am pus pistolul la tâmplă și mi-a dezvăluit secretul acestei delicatese.

— Ce mai așteptăm atunci? Ai auzit ce-a spus locotenentul. Până la prânz oricum trebuie să scăpăm de animalul ăsta.

— Zevzecule, îl repezi Sevilla, de unde vrei să facem rost aici de pui, legume și berbecuți? Trebuie să sapi o groapă cât toate zilele, iar pentru jăratec ai nevoie de lemne.

— Putem să luăm tot ce ne trebuie de la arabi. Sunt sigur că au ascuns în cocioabele lor o turmă întreagă de berbecuți. Am săpat deja o groapă pentru tanc, nu trebuie decât s-o adâncim puțin. În loc de jăratec putem să folosim aruncătorul de flăcări. Dacă într-adevăr urmează o bătălie, atunci ne-am lins pe bot de friptură.

— De ce? se miră Portta. Puțină alergătură nu face decât s-o frăgezească puțin. Toate lucrurile la vremea lor.

— Ați înnebunit de-a binelea, comentă Moșul, apucând-o pe urmele locotenentului Leuwe.

Portta mă luă cu el ca să căutăm o gazdă pentru viitorul nostru festin. Am improvisat un căpăstru dintr-un centiron și trăgând dromaderul după mine l-am urmat prin tabără. Apariția noastră stârnea râsete și glume dintre cele mai porcoase. Cea mai frecventă era presupunerea că Portta întreține relații intime cu cămiloiul, iar eu sunt peștele lui.

— Dar e vorba despre un mascul, am protestat.

— Înseamnă că Portta e homosexual, replică un tanchist mărunțel, hlizindu-se dindărătul stratului de vaselină care-i acoperise fața.

Portta era prea preocupat de viitorul protejatului său, ca să-l ia în seamă. Ne-am oprit lângă unul dintre camioanele aprovizionării. Aici Portta începu un târg interminabil cu Feldwebelul Schelde. Ideea esențială era ca acesta să-l adăpostească pe Churchill până când avea să-i vină rândul la preparat. Pentru Schelde, să ascundă un cămiloi era un fleac, dacă-și punea mintea, dar individul voia să ne jupoaie de vii pe noi, oamenii. În cele din urmă, Portta fu nevoit să cedeze jumătate din rezerva sa personală de coniac și să promită o parte din punguța cu dinți de aur pe care Mărunțelul o purta cu sfințenie în sân, zi și noapte.

Cum de reușise Portta să-i promită vulpoiului de Schelde ceva ce nu-i aparținea, și mai ales cum își închipuia că o să se țină de cuvânt a rămas pentru totdeauna un mister. Dar asta era numai chiria. În plus, Portta se angajă să-și viziteze tovarășul zilnic și să-i procure, în limita posibilităților, de-ale gurii. Ceea ce avea să-i dea Schelde urma să fie plătit. Totul fu pus

pe hârtie și întărit cu semnăturile celor de față. Am semnat și eu ca martor.

Feldwebelul Schelde îl instalează pe Churchill într-unul dintre camioane și trase prelată.

— Mergi fără grijă, îi spuse lui Portta. Am să-i fac niște ferestre ca să aibă aer și să nu înnebunească de urât. Mă pricep la cămile.

Când ne îndepărtarăm, Churchill scoase un zbieret de bun rămas. Lui Portta îi dăduseră lacrimile.

Bătălia se declanșă două zile mai târziu. Englezii trecuseră la ofensivă pe toată linia frontului, dacă în deșert se putea vorbi despre așa ceva. Din nefericire pentru ei, cei doi cercetași pe care-i capturase Moșul nu putuseră să-și protejeze secretele în fața unor experți cum sunt cei de la Gestapo. După douăsprezece ore de tortură, respectivii spuseseră mai mult decât știau. Îi așteptam pe englezi și ei au căzut în capcană.

Mai întâi și-au trimis cercetașii, la patru dimineața, înainte de a miji zorile, ca să ne ia ca din oală. Erau soldați din colonii, *ghurka*, experți în mânăuirea sabiei și a cuțitului, însetați de sânge. Mai mulți nefericiți căzuseră pradă somnului în avanposturile noastre și s-au trezit la timp pentru a urmări ultimele picături de sânge care li se scurgeau o dată cu viața din carotida secționată.

Apoi mai multe rachete făcură din noapte zi și infanteriștii se treziră prinși fără scăpare, orbiți, neavând unde să se ascundă. Într-o clipă, asupra lor se prăvăli o urgie de foc. Zeci de mii de trasoare, galbene, verzi, roșii zburau prin aerul înghețat, încrucișându-se, șuierând, poticnindu-se în cele din urmă în piepturi, sfărâmând țeste, pulverizând măruntaie.

Dar *ghurka* înaintau. Cădeau ca muștele și alții le luau locul, val după val. Erau fanatici. Împotrivirea noastră nu făcea decât să le sporească ura, setea de răzbunare. Ajunseră la fâșia minată, plătind și acolo un preț de moarte și sânge. Mina este cea mai eficientă mașinărie a morții. Ghinionistului care a călcat pe detonator i se deschid o sută de căi pentru a părăsi această lume în chinuri groaznice. El rămâne fără picioare ori își privește măruntaiele rostogolindu-i-se în nisip. Sute de schije îl ciuruesc, lăsându-l să agonizeze ore în șir, dacă n-a avut norocul să

fie ucis pe loc. Explozia îl desfigurează, transformându-l pentru tot restul vieții într-o pocitanie pe care până și cei dragi o privesc cu silă.

În cele din urmă, cu pierderi uriașe, pătrunseră în liniile noastre. Mai întâi veni o ploaie de grenade. Apoi ne-am năpus-tit unii asupra celorlalți încercând să ne ucidem cu baionetele, cu lopețile de infanteriști, cu paturile armelor. Când armele n-au mai fost de folos, din pricina învâlmășelii, am lovit cu pumnii, ne-am mușcat și am sfâșiat cu unghiile.

Un căpitan se repezi asupra Mercenarului, plănuiind să-l des-pice cu sabia din creștet până la buric. Mercenarul, mai scund și mai agil, se eschivă cu ușurință și-i împlântă baioneta în cea-fă. Oasele pârâiră, iar căpitanul se prăbuși, aproape decapitat.

Mărunțelul își prinse adversarul în brațe, strângându-l cu pu-tere, până când coastele cedară și sângele îi țâșni pe gură. După ce-l aruncă în nisip, îi strivi fața cu lovituri de călcâi, transfor-mând-o într-un terci însângerat.

Eram animale cuprinse de nebunie în mijlocul flăcărilor. Spaima de moarte gonise din noi cea mai mică urmă de senti-ment omenesc, de milă. Știam doar că viața mea depinde de moartea celui din față, că trebuie să-i smulg ochii din cap pen-tru ca eu să pot vedea și mâine cerul, soarele, nisipul, că după ce am să-i sfâșii inima, a mea o să continue să bată cu forțe în-zecite.

Cineva îmi sări în spinare, doborându-mă. Nisipul îmi intră în ochi și pe nări, orbindu-mă, sufocându-mă. Am dat neputin-cios din picioare, așteptând dintr-o clipă-n alta tăișul pe bere-gată. Apoi greutatea care mă strivea dispăru. Heiden și Sevil-la îl străpunseseră în același timp și continuau să-l lovească.

— Ești întreg, Swen? strigă Moșul.

N-am avut timp să-i răspund. Mi-am încleștat degetele în gâtul unui alt flăcău și nu i-am dat drumul decât când am simțit că nu mai respiră.

În cele din urmă *ghurka* începură să se retragă, lăsând în urma lor mormane de morți și răniți. Gemetele de durere luară locul strigătelor războinice. Sângele băltea în nisip, transfor-mându-l într-o mocirlă puturoasă. Am căzut epuizați, pentru câteva minute de respirație normală, însă asta fusese numai in-troducerea.

— Îmbarcarea, urlau ofițerii, toată lumea la posturi!

Lewwe veni în fugă și-l trase pe Moș într-o parte. Nu au-zeam ce-i spune. Motoarele tușiră și apoi izbucniră într-un cor de răgete infernale care făceau carnea să tremure pe oase. Mer-cenarul îmi zbieră ceva la ureche, dar n-am apucat să aud decât „Swen...” și ne-am transformat cu toții în surzi.

Se lumina de ziuă. Orizontul se înroși, iar după câteva mi-nute soarele își își creștetul cu timiditate. Sudoarea luptei în-ghetase pe frunțile morților. În tanc era cald și bine.

Apoi se făcu liniște. O liniște nefirească, de sfârșit de lume. Doar o adiere slabă șuiera abia auzit prin rosturile obloanelor laterale. Zgomotul firelor de nisip curgând pe turelă mă ducea cu gândul la un izvor răcoros, în mijlocul pădurii. Până și ră-niții încetaseră să-și strige durerea. Sau poate că muriseră cu toții.

Treptat, un tremur începu să crească în aer. Tremurul se transformă într-un huruit îndepărtat, apoi din ce în ce mai pu-ternic, până când plămânii fură cuprinși de vibrație.

— Furtună de nisip! strigă un tânăr recrut, unul din aceia cu mintea încă necoaptă.

Am văzut, ca și el, prin vizor, orizontul înghițit de nori uri-ași de praf, rostogolindu-se amenințători către noi, dar ca șobo-lani bătrâni ce eram, nu ne-am lăsat păcăliți. Știam prea bine ce se află în mijlocul „furtunii”. Veneau.

Generalul Alexander adusese 50 000 de englezi, pe la Capul Bunei Speranțe. Plănuiau să măture Afrikakorps dintr-o lovi-tură și să nu se oprească până la Tripoli, cale de 3 000 de kilo-metri. Neîmpăcându-se cu gândul că i se dau papucii atât de aproape de Cairo, Rommel spera să repete figura de la El-Gaza-la, când îi pusese pe fugă. Dar erau alte vremuri. În fața sa nu se mai afla generalul-răcan Auchinleck, ci școlitul Alexander și însuși Montgomery, *good old Monty*, cum îi spuneau mândri englezii.

— Porniți motoarele! explode ordinul în căști.

Într-o clipă se dezlănțui iadul.

— Înainte! zbierară comandantii.

Ne-am urnit într-un tunet asurzitor ca să le ieșim în întâm-pinare. Veneau ca un zid de fier și soarele abia răsărit ne orbea, reflectându-se în tabla galbenă a blindajelor. Mai întâi trecu

pe deasupra noastră acoperirea aeriană, un val de avioane de vânatoare-bombardament, dar după primul atac se retraseră pentru a nu-i lovi pe-ai lor. Eram prea aproape unii de alții. Turelele se rotiră căutându-și victimele. În turnirul care urma, fiecare era singur cu destinul său și cavalerismul nu mai avea loc.

Am fost una din primele ținte atinse. Proiectilul nicoșă pe blindaj, dar impactul fusese teribil. Eram într-un clopot bătut de un uriaș. Heiden începu să urle. Mercenarul îl potoli cu o palmă.

— Dreapta, Swen! strigă Moșul.

Mi-am lipit ochiul de cauciucul vizorului. Două proiectile plecară unul după altul și smulseră turela tancului dușman, o dată cu capetele celor din echipaj. Pilotul murise cu pieptul pe comenzi. Tancul se răsuci pe loc minute-n șir. L-am ocolit căutând o nouă victimă.

Peste tot în jurul nostru exploziile săpau cratere adânci în nisip. Era ziuă de-a binelea însă din pricina fumului și a prafului stârnit de șenile orbecăiam prin întuneric. Portta prinse un alt tanc în bătaia aruncătorului de flăcări. Un uragan de foc lovi mașinăria inamică, acoperind-o într-o fracțiune de secundă. Ne-am imaginat spaima celor dinăuntru, gesturile lor necontrolate, disperarea. Capacul turelei se deschise și două mâini se iviră băjbâind, încercând să tragă după ele un trup dornic să trăiască. Dar nu mai aveau putere și după câteva secunde, cuprinse de flăcări, căzură înapoi, în sicriul de metal.

„Vino, dulce moarte“ zbiera Mercenarul. Mărunțelul râdea în hohote. Până și Moșul părea mulțumit de felul în care mergea treaba. Pe măsură ce se scurgeau secunde, tot mai multe trofee se adăugau zestrei noastre macabre. Supraviețuitorii unui tanc, lovit în șenilă și deci condamnat, alergau dezorientați, căutând un adăpost în inima dezastrului. I-am ajuns din urmă și i-am transformat în carne tocată, scăpându-i de frică pentru totdeauna. Multă vreme aveau să figureze pe listele celor „dispăruți“, dându-le speranțe zadarnice celor care-i așteptau să se întoarcă acasă.

Un stol de tancuri inamice, ușoare, ocoli creasta unei dune, năpustindu-se asupra noastră. Îmbătați de noroc înaintaserăm mult și deodată în jur începu să plouă cu obuze. Schije răpă-

iau pe blindaj ca o ploaie torențială, numai că acum ploaia aducea moarte. Una dintre ele scăpă inexplicabil înăuntru, ricoșând de două sau trei ori. Sevilla se clătină, cu fruntea plină de sânge, apoi căzu grămadă. Moșul se aplecă deasupra lui.

— Zice că nu mai vede nimic! strigă după câteva clipe. Krautfeld, pune mâna!

Un camarad căzut aduce întotdeauna ghinion. Ne părea rău de el, dar nu puteam să-l ajutăm cu nimic deocamdată. Trebuia să ieșim mai întâi din nebunia înconjurătoare și încă nu întrezăream nici o posibilitate de a o face. Ar fi fost de preferat, de asemenea, să rămânem în viață.

La sfârșitul primului sfert de oră, treizeci de carcase fume-gau gros în nisipul răscolit. Cele două tabere își slăbiră încrâncenarea, adunându-și forțele pentru o nouă înclăștare. Atunci primirăm cea de a doua lovitură.

Proiectilul veni de la mică distanță, pulverizând motorul. Flăcări vii porniră să dănuiască în fața ochilor noștri.

— Toată lumea afară! urlă Moșul.

Îl apucă pe Sevilla și se rostogoliră împreună prin ieșirea de avarie din podeaua înfierbântată a tancului. Dintr-o clipă într-alta, explozia avea să ne prefacă în mii de firimituri carbonizate. Am ieșit unul câte unul, ca șobolanii care părăsesc nava când se scufundă. Heiden rămase ultimul, trăgând furios cu mitraliera până ce încărcăturile se goliră. Pentru un ins cu atâta respect față de propria-i piele, întâmplarea n-avea altă explicație decât demența pricinuită de frică. În cele din urmă ieși și el.

Eram acum lipsiți de apărare, apți de-a fi striviți, arși, ciuruiți. Fumul îmi intra în plămâni, răcâindu-i ca un milion de lame de ras, făcându-mă să scui sânge. Flăcările îmi arseră genele și sprâncenele și-mi acoperiră pielea mâinilor cu bășici. Schije zumzăiră pe deasupra capului meu, exploziile îmi sparseră timpanele. Moartea ne bătea pe umăr și oriunde întorceam capul dădeam peste rânjetul ei larg.

Moșul îl trase pe Sevilla în craterul săpat de o explozie. Mărunțelul ieși înaintea unui tanc, cu un mănunchi de grenade. Se rostogoli între șenile și mastodontul trecu peste el fără să-l atingă. Trei secunde mai târziu sări în aer ca o cutie de chibri-

turi. Portta ciocăni în turela unui alt tanc, pe care fixase o mină plată ca un castron.

— Semnați de primirea coletului! zbieră.

Moartea ne zâmbea nouă și noi le zâmbeam altora. Ne transformaserăm în roboți bine programați, funcționând fără greș. Aleargă! Adăpostește-te! Ucide! Aleargă mai departe!

Bătălia a durat până când soarele s-a ridicat deasupra capetelor noastre, apoi a slăbit în intensitate. În cele din urmă englezii s-au retras, promițându-ne că au să revină cât de curând. Cât vedeai cu ochii, nisipul era acoperit cu carcase incendiate și cadavre. Își găsiseră sfârșitul o sută de tancuri și mare parte din echipajele lor. Fierbințeala incendiilor, adăugată celei a deșertului, dădea naștere unor adevărate tornade incandescente, care se mișcau pe acest câmp al morții, terminându-i pe supraviețuitori. În aer stăruia mirosul de carne arsă și benzină.

Ne-am retras câțiva kilometri. Sevilla fu ridicat de brancardieri și evacuat în spatele frontului. Schija îi afectase nervul optic. Avea mari șanse să-și recapete vederea, dar nimeni nu putea să-i spună când se va întâmpla asta.

— Și-așa n-ai mare lucru de văzut în deșertul ăsta, îl conso-lă Portta la plecare. Păstrează-te pentru sfârșitul războiului.

Totuși, Sevilla a fost reparat la iuteală și s-a întors o lună mai târziu, „apt combatant“.

Feldwebelul Schelde veni încurcat la Portta, purtând pe chip semnele unui dezastru. Camionul care-l adăpostise pe Churchill primise o lovitură directă. Cămiloiul, scăpat ca prin minune, dar înnebunit de spaimă, se lansase într-o cursă contra cronometru spre sud, spre El Djofs și curând dispăruse înghițit de nisipuri. Măruntelul urlă, repezindu-se la gâtul lui Schelde.

— Măscărici imputit! îi strigă. Furi din ranițele unor soldați cinstiți și înfomețați?

Abia l-am potolit. Portta privi resemnat spre sud.

— Ospățul se amână, ne anunță el. Presimt însă că ne vom mai întâlni cu Churchill. O să mă caute după ce-o să-i treacă spaima. Ține prea mult la mine.

CAPITOLUL 3

O colecție cu bucluc

Pe timp de pace războiul pare o sperietoare pe care nu trebuie s-o iei prea în serios. Adulții se cred mai adulți decât sunt. Aduc vorba, cu detașarea pe care ți-o dă siguranța că un asemenea lucru nu se va petrece vreodată. Dar dacă totuși o să izbucnească războiul? „A, putem să discutăm și această ipoteză.“ Încep să-ți înșire verzi și uscate despre ce-ar face ei înșiși dacă i-ar prinde urgia (ai impresia că vorbesc despre ploaie), despre ce înseamnă luptele, răniții, morții, despre cum se mânuiește o armă. Pe timp de pace, singurii care pot să discute câte ceva despre război și se pricep sunt copiii. Ei îl exersează în fiecare zi.

Odată aprins, războiul nu mai e ceva despre care discuți pur și simplu. Războiul e viața. Este viața lui, a ta. Nu ne adunăm s-o povestim, seara, la un foc de tabără. O trăim. Din ce în ce mai puțini.

Jur împrejurul tău nimic altceva decât nisip. Dacă nu-ți ușurezi camarazii la zaruri de trofee mărunte, culese după luptă de pe leșurile dușmanilor, sau dacă Portta nu pune la cale un raid prin popota ofițerească, urmat de un chef monstruos, atunci nu-ți rămâne decât să zaci ore în șir cu ochii în gol, atent la o lume interioară din ce în ce mai săracă. Ai un ghinion de groază. Ești ghinionist pentru că viața ta este războiul. Te paște ghinionul pentru că s-a întâmplat să fii trimis în deșert, unde nici măcar decorul nu e mai de doamne-ajută. Și ca o culme a ghinionului, clipa în care se va petrece ceva care să spulbere monotonia deșertului va fi probabil și ultima a vieții tale.

Sevilla avea o țiitoare. Secretul a rezistat patruzeci de minute, după ce s-a întors, împleticindu-se, din ceea ce cu bunăvoință numeam „sat”. Șapte sau opt gurbi în care mizeria mocnea pe priciuri înguste, întuneric. Mergeam cu toții cel puțin o dată pe săptămână să tăvălim câteva femei de-ale arabilor, după ce dădeam la o parte haikurile albastre pe care și le înfășurau în jurul capetelor. Ne murdăreau cu henne roșu cu care-și vopsiseră călcâiele. Ele erau animale domestice și bărbații ni le împrumutau contra cost. Când se prăpădea o cămilă, un măgar sau unul din zecile de câini, izbucnea mare jale în fiecare gurbă. Cu femeile însă era altă poveste.

Nici umul dintre noi nu s-a îmbolnăvit. Dacă s-ar fi întâmplat una ca asta, am fi ras locul de pe suprafața pământului în câteva minute.

— Sevilla vrea să se logodească, a hohotit Mărunțelul. Acum se gândește deja la un harem.

Faptul că-și golea conținutul nărilor din cinci în cinci minute nu era de natură să sporească solemnitatea momentului.

— Cine e fericita? se interesă Portta. Are turme? Se supune rudelor ei și sfintei litere a Coramului?

— Asta înseamnă că Sevilla o să învețe să citească? se hlizi și Heiden.

Sevilla scuipea și merse pe partea cealaltă a tancului, unde însă îl luară în primire ceilalți.

— O femeie e un lucru util, *mon ami*, filozofă Mercenarul. Cum ar fi trusa pentru curățarea armei, dar nu chiar atât de importantă. Dacă o pierzi e neplăcut, însă nu trebuie să faci o tragedie. Ce are a ta în plus față de celelalte?

Sevilla nu-i răspunse. De fapt nu era îndrăgostit. Soldatul adevărat e operat de iubire ca de apendicită, la primele explozii ale obuzelor dușmane. Cred că era mai degrabă nevoia de a avea ceva numai al lui, în afară de pușcă.

În cele din urmă, Auk și băieții lui s-au întins mai mult decât îi țineau puterile. Mareșalul Kesselring îndemnase Luftwaffe să-și dea mai multă osteneală și tăbărâse cu o mie de avioane în Malta. Opt luni, zi și noapte, o mie de „von” cu aripi au pisat insula, dând totul peste cap. Nici măcar pisicile

nu mai duceau o viață normală. Maltezii au avut parte de vreo două mii de alarme aeriene. Nu mai ieșeau din adăposturi, ba chiar și la cinema mergeau tot prin tuneluri. Britanicii și-au pierdut răsuflarea în Mediterana, iar „vulpea deșertului”, Rommel, a putut în sfârșit să mai primească niscaiva pachete de-acasă cu de-ale gurii. Și o dată cu el a mâncat pe săturate și Obergefreiterul Johann Portta. Dacă Portta era sătul, războiul mergea bine.

— Nu vi se pare c-am luat-o în partea cealaltă? întrebă Mărunțelul ronțâind un ciolan de miel, pe care-l obținuse de la un arab printr-un gest convingător cu pistolul.

Ieșise pe jumătate din turela Panzerului ca să vadă peisajul care defila cu repeziciune în toată monotonia sa. Dacă maiorul Hemke l-ar fi văzut în clipa aceea, ar fi riscat fără îndoială o criză de nervi. Mărunțelul găsisse de cuviință să iasă la aer gol pușcă. Din când în când își etala bărbăția chiuiind. De două ore se credea Tarzan omul-măimuță. I-am explicat de mai multe ori că Tarzan nu activase în deșert, însă el rămase insensibil. Sparse ciolanul folosind o grenadă ofensivă și supse pofticios toată măduva.

— Ce spui, Moșule? se interesă Heiden. A început contraofensiva? Luăm Alexandria?

Moșul nu era obligat să răspundă. Avioanele britanice ne vizitau din ce în ce mai des, însă atacurile erau tot mai lipsite de vlagă. Kesselring le gătuise aprovizionarea.

— Un domn respectabil ca mine, și pe deasupra din Berlin, centrul cultural al lumii, spuse nemulțumit Portta, nu ia în seamă câteva muște zglobii.

„Muștele” nu puteau stăvili înaintarea tancurilor. Aveau prea puține bombe, prea puțină benzină. Și eram din ce în ce mai mulți. Tot mai multe vehicule, tot mai mulți oameni. În deșert, grupurile par mulțimi, iar mulțimile hoarde.

Străbăteam o hamadă vastă. În amurg, patrulele de cercetași se întoarseră pentru a anunța joncțiunea cu un alt regiment. Blindatele erau în bună parte englezești, tancuri Stuart și Mathilda, automitraliere de recunoaștere Willys, camioane Powers. După ce pusese mâna pe ele, peste ocrul și portocaliul mimetic, bătrânul Rommel nu se sfiise să picteze cruci negre.

Ca orice bun gospodar, învățase să nu disprețuiască bunurile vecinului, ba dimpotrivă.

— Vă spun eu, se umflă din nou în pene Heiden. E sigur că Feldmareșalul n-o să ne mai oprească până la Alexandria și dincolo de ea, până la Cairo. Am făcut optzeci de kilometri în ultimele două zile.

Nu puteam decât să-i dăm dreptate. Portta își aprinse un trabuc mititel. Avea o cutie întreagă, pe care i-o făcuse cadou un căpitan britanic nu îndeajuns de iute de picior. Lui Portta goana îi pria de minune. Englezii se retrăgeau în mare grabă și, în ciuda celor ce se spuneau despre ei, lăsau destul de mult deranj în urma lor. Berlinezul era mereu primul care se oferea să facă ordine prin vehiculele abandonate și chiar să inspecteze minuțios buzunarele prizonierilor sau ale morților. Strânsese câteva brichete, un binoclu și o frumoasă colecție de bancnote din toate valutele importante. De asemenea, adunase mai multe scrisori la care se uita seara, înainte de culcare, sperând ca într-o bună zi bunul Dumnezeu să-l învețe deodată atâta engleză încât să le poată citi ca pe un roman pasionant. Ranița lui era un bazar uriaș, jinduit de mulți semeni de-ai săi din Regimentul 26 Panzer-Grenadiere. Mărunțelul îl secondase cu un oarecare succes, însă de când îl interpreta pe Tarzan, se mulțumea cu câteva curmale și-un ulcior cu lapte.

În dimineața următoare am mai alergat douăzeci de kilometri.

— „Lighenașele“ se mișcă dincolo, ne anunță Leuwe, indicând înălțimea de nisip către care goneam.

Regimentul se oprise pentru moment, ca un șarpe toropit de căldură. M-am trezit într-un Horch de recunoaștere. Mercenarul mă bătu pe umăr a încurajare. Portta îmi arată câțiva dinți galbeni și însingurați, în ceea ce el credea că e un zâmbet. El se oferise, ca de obicei, voluntar. Colecția de bancnote avea nevoie să fie completată cu piese noi.

— Ce-o să facem cu atâtea „lighenașe“? se minună el.

Unii dintre noi chiar folosiserăm căștile britanice ca lighenaș de bărbierit ori farfurie adâncă. Ca trofeu era prea greu pentru a fi cărat prin deșert, chiar și pentru Panzer. Noi ne atâr-

naserăm pe creștet bucăți de pânză albă, după moda arăbească ori a camarazilor de odinioară ai Mercenarului.

N-am avut prea mult de alergat. La început ți-e teamă de o ambuscadă, dar locul era prea larg pentru așa ceva. În urma lor plantau uneori câmpuri înguste de mine, însă făceau treabă de mântuială, din pricina grabei. Ne porecliseră „huni“ și fugeau din calea noastră la fel de înspăimântați ca din calea hunilor.

La doi kilometri pe direcția de înaintare a regimentelor înfrățite, ne-am oprit într-un nor de nisip și am privit tustrei fără să ne credem ochilor. La capitolul bune maniere Portta îl bătea chiar și pe micul Mercenar. Sări imediat din mașină, făcând o plecăciune exagerată.

— Obergefreiter Johann Portta la dispoziția dumneavoastră, stimate și distinse domnișoare. Habar n-am avut că Sahara adăpostește a opta, a noua și a zecea minune a lumii. Să îndrăznesc, nevrednicul de mine, a spera că v-ați rătăcit?

Drept răspuns, o rafală de Sten răscoli nisipul la picioarele sale. M-am felicitat pentru inspirația de a fi rămas pe partea cealaltă a Horchului, la adăpostul blindajului.

— *Scheisse! Merde!* recitară în același timp Portta și Mercenarul, venind să-mi țină de urât.

Erau trei drăgălășenii de fete din WAAC, corpul auxiliar al armatei britanice, într-un jeep cu rezervorul prea găurit pentru a face față unei promenade în deșert. Cavalerii lor le abandonaseră după primul dans, atât de grăbiți și de hotărâți să nu dea ochii cu Mărunțelul încât probabil că-și amintiseră de ele după câteva zeci de kilometri. O șterseseră de curând, având în vedere că locul era încă plin de urme, un talmeș-balmeș de cauciucuri și șenile.

— N-am să pricep în ruptul capului ce popor e ăla care-și trimite asemenea frumuseți să li se usuce, Doamne iartă-mă, bunătate de pielică în arșița asta și să mai încaseze și vreun glonț în minunăția de dos.

Urma să-și schimbe punctul de vedere mult mai târziu, când gloriosul nostru Führer avea să împingă de la spate către linia întâi sugarii cu buzele încă umede de laptele mamelor. Deocamdată trase o înjurătură care ar fi făcut să roșească un catâr

bătrân și vicios. O a doua rafală de Sten îl făcu să-și înfunde capul între umeri.

Mercenarul se ridică liniștit într-un genunchi și descărcă pistolul mitralieră, metodic, cu o oarecare artă, tocând mărunț Jeepul de la un capăt la celălalt. Când termină încărcătorul, mașina fetelor arăta ca fața Mărunțelului după o noapte de beție.

Cred că spectacolul gratuit pe care li-l oferise Mercenarul le convinsese să adopte o atitudine mai înțeleaptă. Există în lumea asta un milion de lucruri mai interesante pentru o femeie decât să împuște trei domni în mijlocul deșertului. Le-am văzut creștetele agitându-se în spatele a ceea ce fusese mașinuța lor și le-am auzit sfătuindu-se cu voce scăzută.

— Ar trebui să le faci o vizită, Swen, îmi sugerează Portta.

— De ce eu? am zis furios. Ți se pare că am prea puține găuri în cap? Aia înaltă, care ține degetul pe trăgaci, nu dă semne că m-ar simpatiza din cale-afară.

— Ești printre puținii care o mai rup pe limba lor. Deși mă descurc și eu binișor, n-am să agreez niciodată ceva atât de ciudat. Pe de altă parte, oricât de manierat ar fi, Mercenarul nu poate uita că strămoșii lui au fost cotonogiți de stră-stră-străbunicii domnișoarelor, la Crecy și Poitiers.

— Ce-s alea? am întrebat, dar văzând figura Mercenarului mi-am închipuit că e ceva de rău și am tăcut.

— Și-apoi ești norocosul care va putea să aleagă primul între aceste trei grații botticelliene. Abia aștept să văd căreia dintre ele îi vei oferi mărul.

Nu l-am mai întrebat despre ce măr e vorba. Mă obișnuisem de mult cu ciudățeniile lui Portta. Am legat bucata de pânză albă în vârful țevii, cu slaba speranță că vor pricepe un mesaj atât de simplu, chiar venind din partea unui „hun”. Am pornit încet spre ele. Trebuie că aveam o figură tare nefericită și probabil că asta mi-a salvat viața. Propaganda le băgase în cap fetelor imaginea unei fiare germane, cu maxilarul pătrat, ochii cenușii și un zâmbet crud, cultivat prin practicarea neobosită a canibalismului. Când m-am apropiat destul ca să-mi observe tremurul, intrară în derută, apoi se relaxară brusc.

— Hello! am improvizat cu glas subțire. *Friends! Friends!*

Ceea ce era o minciună gogonată. Locotenentul Leuwe, maiorul Hemke, ba chiar Feldmareșalul Rommel ar fi apreciat-o ca artificio strategic. O știau și ele, însă ce puteau face? E mai bine să fii prieten cu unii care au o putere de foc superioară.

— *Friends*, am repetat.

Eram la numai trei metri. Am văzut Stenul mișcându-se numai cinci centimetri. Nu-mi mai ținea buricul ci un punct aflat între ochi. Privind în tunelul interminal al țevii, mi s-a părut că mă prăbușesc lipsit de viață, prin el, dincolo de lumea asta. Am închis ochii. Când am privit din nou, Stenul zăcea la picioarele mele, iar femeile se aliniaseră cu brațele ridicate.

I-am strigat pe ceilalți. Portta veni șontăcând, încercând s-o ia înaintea Mercenarului. Acesta din urmă, contrar celor ce le știam despre el, își aranjase gulerul tunicii ocru-portocalii.

— Lăsați mâinile jos, le spuse. Cine sunteți?

Din discuția aproximativă care urmă, a rezultat că fetele au grad de sergent și funcționează în armata britanică. Ca o favoare, ne-au spus cum le cheamă, dar nimic altceva.

Trish și Sara avuseseră uniforme în loc de scutece. Cu toate că erau pentru prima oară într-un deșert adevărat, se țineau bine. Nu pricepeam ce caută acolo. Locul lor era la sute de kilometri distanță, în fața unei hărți, mutând stegulețe la cererea unui grup de generali pofticioși. Erau urâte ca niște vrăjitoare, mai milităroase ca noi și cu nasul pe sus. Aveau să mai lase din ifose, despăduchindu-și garderoba prin vreun Stammlager, un lagăr pentru prizonieri.

Cu totul altfel stăteau lucrurile cu cea de a treia.

— Cum te cheamă? am întrebat-o din nou.

— Georgia, murmură speriată, atrăgându-și dezaprobarea celorlalte ciume.

Avea nu mai mult de douăzeci și doi de ani și soarele pustiului nu apucase încă să pricinuiască nici cea mai mică stricăciune obrazului de porțelan ori privirii de culoarea Mediteranei. Privind-o și ascultând-o te copleșea senzația unei liniști depline. Pentru soldat liniștea are efectul alcoolului pur, euforizant în doze mici, fatal dacă faci excese.

„Sven, Portta, glăsuie stația radio cu vocea alarmată a Moșului, ce mama dracului se petrece acolo? Cine trage? Vă trimit ajutoare.“

Portta ajunse lângă aparat din două salturi.

— Vulpea către bază, comunică el destul de oficial. Numai niște mâțe amărâte, care au tulit-o mieunând, Moșule. N-are rost să-ți chinuiești picioarele.

„Ești sigur?“

— Atât cât poți să fii de sigur când ai de-a face cu vulpile, încheie berlinezul.

În felul ăsta nu putea fi acuzat mai târziu că-și mințise superiorul direct.

În depărtare, dincolo de cocoșele miilor de dune, în hama-da, Regimentul 26 Panzer-Grenadiere și întăririle sale se puseră în mișcare, dându-ne de înțeles că trebuie să ne grăbim.

Ne-am aprins câte o țigară și le-am oferit musafirelor noastre din pachetul pe care-l scosese la iveală maestrul contrabandei cazone, Johann Portta. Doar Georgia acceptă fără să strâmbe din nas, îmbiindu-ne la rândul ei cu un pachet de „Chesterfield“. În ciuda privirilor ultragiante ale perechii de coțofene în uniformă, am fumat astfel pipa unei păci la fel de durabile ca norișorul acela care naviga la orizont.

— Ce vreți să faceți cu noi? îl întrebă Trish pe Mercenar.

Acesta nu-și ascundea admirația pentru felul bărbătesc în care ele abordau situația.

— Vă predăm superiorilor noștri.

— Gestapo? întrebă una dintre fete.

Lipsa de experiență era scuzabilă. Ne-am înghesuit să le li-niștim. Mai bine aș fi mers pe jos până la Cairo decât să le știu pe mâna celor de la Gestapo.

Georgia se întinse și culese de pe bancheta din spate a mașinii un porthart. L-am simțit pe Mercenar încordându-se ca un arc, dar se stăpâni în ultima clipă și luă degetul de pe trăgaci. Alți imprudenți, care nu-l avertizaseră la timp că vor să-și scoată batista din buzunar, o sfârșiseră ciuruiți. Fiind vorba despre o femeie, făcuse un efort supraomenesc ca să-și învingă instinctul de conservare. Georgia se întoarse cu fețișoara ei mirată și-i înmână lui Portta un portvizit din piele fină.

— Ei, asta-i, comentă vesel Portta. Domnișoara s-a prins cine face chetele pentru armata germană. Zău, nu trebuia să vă deranjați, vă escortam și pe gratis.

Dar portvizitul nu era burdușit cu lire sterline, așa cum sperase berlinezul, ci cu fotografii. Într-o clipă am uitat cu toții cine suntem și unde ne aflăm și ne-am ascuns pe partea cealaltă a jeepului, la umbră. Fotografiile începură să umble rapid din mână-n mână.

— Țștia sunt Pam și Billy, spuse Georgia arătându-ne o fețișă și un băiețel de vreo patru ani. Acum au rămas cu bunica lor, mama lui Peter. Peter este pilot de vânătoare.

Adică unul dintre aceia care nu ne lăsau să respirăm. Am acceptat informația cu indiferență, ba chiar, fiind vorba despre soțul Georgiei și tatăl celor doi micuți, cu o oarecare simpatie. În schimb, Sara și Trish îi aruncară priviri înveninate. Divulga-se un secret militar. Mercenarul izbucni în râs.

— Bunicul copiilor, socrul meu are o măcelărie în Birmingham, continuă Georgia.

Adică într-unul dintre acele locuri tocate mărunț cu bombe de baronii mareșalului Kesselring. Un loc ca atâtea altele, ale căror nume nouă nu ne spuneau nimic. Am privit mai departe fotografiile, în vreme ce Georgia turna sute de amănunte pe care ochiul aparatului nu avusese cum să le surprindă. Aici Billy tocmai se vindecase de pojar și era bosumflat. Aici Pam și-a pătat rochița cu dulceață de zmeură și a luat o chelfăneală de la bunică-sa. Am râs și noi.

Fotografiile altuia sunt, în război, ecouri răzbătând dintr-o țară îndepărtată, pe care n-ai s-o vizitezi niciodată. Ele îți aduc aminte că în afara cercului de fier și foc mai există și altceva. Moartea, sângele, țipetele camaradului care până mai adineaori stătea teafăr lângă tine, fac lumea exterioară din ce în ce mai puțin plauzibilă, din ce în ce mai cețoasă. Amintirile despre ea aduc din ce în ce mai mult a vise în care nu mai crede nimeni. De aceea, când cineva îți împărtășește amintirile despre lumea lui, pe care a lăsat-o în urmă, îi ești recunoscător.

Ne pasam unul altuia fotografiile Georgiei și nu mai știam cine suntem. Dacă am fi închis ochii, pentru câteva clipe ne-am

fi crezut pe o plajă însoțită, la malul mării, în compania unor fete. Cel puțin jumătate din iluzie avea un sâmbure de adevăr.

„Portta! lătră stația radio de care uitaserăm cu totul. Ce faceți acolo? Întorceți-vă imediat dacă nu vreți să vă lăsăm pe-aici!”

Glasul Moșului ne readuse brutal la realitate. Într-o clipă eram cu toții în picioare, privind în jurul nostru de parcă atunci ne dezmeticeam după un vis. Georgia, Sara și Trish se strânseseră una în cealaltă. Mercenarul își potrivea cureaua pistolului automat, dintr-o dată preocupat de starea cataramelor.

— Venim, îi comunică Portta Moșului, după care decuplă stația, cam săcâit.

Am simțit în vocea lui ceva domol și blând. Totuși, cu unul ca el nu puteai să știi niciodată la ce să te aștepți.

— Camarade, i se adresă Portta Mercenarului, ai grijă să nu sperii pe cineva cu jucăria aceea. N-am vrea ca odată întoarce acasă, domnișoarele, speriate de niscaiva bubuituri, să ne păstreze o amintire neplăcută, ori să umple forțele aliate cu bârfe despre proasta creștere a soldatului german Johann Portta.

Mercenarul avu o tresărire mânioasă. Pe el nu putea să-l învețe nimeni cum să mânuiască o armă, cu atât mai puțin să insinueze că ea s-ar putea descărca fără ca dânsul să-i dea voie. Se stăpâni totuși, pricepând sensul ascuns al discursului lui Portta.

— Ce-ți trece prin cap? l-am întrebat pe berlinez.

Știam prea bine la ce se gândește, însă aveam nevoie de o confirmare a propriilor mele gânduri. Aveam nevoie de asemenea ca lucrurile să se lămurească acolo, pe loc, pentru ca nici unul din noi trei să nu poată spune mai târziu că au existat oarecare nepotriviri de păreri.

— Doamnă, îi spuse Mercenarul Georgiei, vă mulțumim că ne-ați împărtășit câteva dintre frumoasele amintiri de acasă, făcându-ne părtașii bucuriei dumneavoastră. Când veți ajunge înapoi la Birmingham, transmiteți salutări micuților Billy și Pam, precum și restului familiei.

Când voia, putea să fie un campion al eleganței. În clipa aceea, uniformă cădea pe dânsul mai bine decât un smoking. Îi întinse Georgiei teancul de fotografii și o conduse, de braț, până

la jeep. Am băgat de seamă că Sara și Trish rămăseseră cu gurile căscate.

— Cum stăm cu benzina? îl întrebă Mercenarul pe Portta.

— Avem două canistre în plus îi răspunse acesta, socotind pe degete. Și dintr-o neglijență pentru care sunt gata să răspund, capacul celei de-a treia s-a desfăcut, astfel încât conținutul s-a evaporat. Am să-i scriu personal Feldmareșalului Rommel ca să-l rog să-mi împrumute din rezerva de benzină a mașinii sale, până la următoarea soldă, când am să mă pot revanșa.

I-am privit pe amândoi ca pe niște nebuni.

— Ați stat prea mult în soare, am comentat aiurit. Dacă află cineva, nu mai ieșim din pușcărie până la sfârșitul zilelor. Asta dacă nu cumva ne împușcă pe loc.

Mercenarul le privi pe toate trei întrebător.

— Sunt sigur că discreția britanică nu e doar o figură de stil. Dacă prietenele noastre nu vor povesti episodul unor alte prietene și domnul general Auchinlek nu-i va telefona domnului Feldmareșal Rommel, atunci suntem în siguranță.

Am citit în ochii lor că n-au să povestească nimănui întâmplarea. De altfel, ar fi devenit imediat suspecte, chiar în fața comandanților lor.

— Ajută-mă să car canistrele, mă îndemnă Portta, dintr-o dată pasionat de munca fizică.

De obicei era nevoie de mult mai multe insistențe, ba chiar de câteva răcnete din partea Moșului sau a locotenentului Leuwe pentru a-l convinge pe Portta să mute un băț de chibrit ceva mai încolo. M-am dus după el și l-am ajutat să coboare canistrele cu benzină. Georgia veni să ni se alăture, însă erau prea grele și prea murdare pentru ea. Pentru o clipă palmele ni s-au atins, iar ea îmi zâmbi. Avea cel mai frumos zâmbet pe care-l văzusem vreodată.

— Cu benzina pe care o aveți aici, le explică Mercenarul, puteți face două sute de kilometri. De ajuns ca să-i ajungeți din urmă pe-ai voștri, dacă nu cumva o să-i ajungem noi înaintea voastră.

— Mi se pare c-am început să ne lăudăm, îl ironiză Trish.

— Ar fi mai bine, le povățui Portta să ținăți drumul spre nord-est. Noi am spart frontul și am format o pungă. E posibil

ca în stânga și în dreapta direcției noastre de înaintare să mai existe trupe de-ale voastre care n-au apucat să se retragă destul de repede. În felul ăsta vă și îndepărtați de traseul nostru. Aveți busolă? Swen, dă-le busola ta!

M-am executat bucuros. De data asta Portta era cel care dezvăluia secrete militare. Trebuia să ne grăbim.

— La revedere, frumoaselor, le salută Portta, încălecând deja portiera Horchului.

Mercenarul și cu mine ne pregătirăm să-l urmăm.

— Georgia, am strigat, porthartul!

L-am apucat de curea, ridicându-l și am dat să mă apropiu de jeep. Dar nu-i apreciasem greutatea așa cum se cuvine. Când tărea cel puțin o tonă. L-am scăpat din mână, iar conținutul se risipi în nisip. Nu erau fardurile Georgiei. Pentru câteva secunde și eu și Mercenarul rămăserăm împietriți, cu răsuflarea tăiată. Apoi Portta veni să ni se alăture.

— Scroafe împuțite, făcu el, ceea ce nu mai aducea deloc a maniere elegante.

Porthartul Georgiei fusese plin ochi cu petlițe nemțești. Erau acolo toate armele: infanteria, Luftwaffe, marina, artileria ba chiar și SS. Printre ele am recunoscut numeroase petlițe de-ale tanchiștilor noștri. Mi-am vârât palmele în morman și le-am lăsat să mi se prefire printre degete. Apoi, cu greutate, am ridicat privirea spre Georgia.

Nu mai spuneau nimic. Mercenarul armă zgomotos, băgând cartuș pe țeavă. Georgia încercă un gest, dar mâna îi căzu moale pe lângă corp, înainte de a-l fi sfârșit.

— De unde ai toate astea? am întrebat-o.

Propria mea voce mă speria. Știam cu toții de unde provin petlițele. Britanicii își trimiseseră prizonierii cu mult timp înainte de a se retrage. Unui prizonier i se iau imediat toate obiectele metalice, care ar putea tăia sau înțepa, punând în pericol viețile celor care-l păzesc, sau propria sa viață. Petlițele sunt astfel de obiecte. Prizonierul de rând nu mai are nevoie de ele. Odată încăput pe mâna inamicului, el este recrutat într-o singură armată, armata celor umiliți.

Și apoi mai sunt morții. Sutele, miile de morți uitați după bătlăile iscate în nisipul fierbinte, după ce tunurile au amuțit,

răniții au obosit să geamă și doar coloanele de fum negru mai stau mărturie durerii la capătul căreia se află moartea. Morții nu au nevoie de însemne. Morții nu au nevoie de identitate. Ei putrezesc încet, furtunile de nisip, stărnite de hamsin, vântul dinspre Egipt, îi îngroapă de nenumărate ori și când îi dezgroapă nu mai sunt decât mormane de oase albite. Ce nevoie au osemintele de petlițe? Morții sunt recrutați în armata duhurilor fără nume. O colecție de petlițe, însă, e un lucru minunat.

Am văzut negru în fața ochilor.

— Jos! am zberlat. În genunchi! Măinile la ceafă!

— Ce, ai căpiat? făcu Portta.

Parcă mi-ar fi scăpat un dos de palmă peste față, sau mai rău, parcă m-ar fi scuipat. M-am dezmeticit și am băgat de seamă că Mercenarul împinsese într-o parte țeava pistolului meu automat. Mă cerceta ironic, cu țigara arzând în colțul gurii. Ceva mai încolo, Portta râdea de se prăpădea.

— Ce-i, Swen? Ai găsit petlițele lui bunicu-tău, Moș Crăciun?

— Du-te dracului! i-am zis îndepărtându-mă câțiva pași.

Simțeam nevoia să fiu singur, și unde puteam fi mai singur decât în deșert? Însă nu mă puteam duce la câțiva kilometri.

Portta se lăsă în genunchi și strânse colecția de petlițe a Georgiei, așezând-o la loc în porthart, adăugând, cu voie sau fără voie, câțiva pumni de nisip saharian. Mi-am dat seama că dintre noi trei, el era singurul care înțelegea prea bine pasiunea fetei. Marii colecționari se întâlnesc în sferele spiritului.

— Vino, să le facem plinul! strigă.

Am dat din umeri și m-am mai depărtat câțiva pași. Mercenarul își trecu automatul la spate, opintindu-se la prima canistră. Rezervorul gol al jeepului înghițea benzina gâlgâind. Când canistra se goli, o alta îi luă locul.

Ce voiam de la ele, la urma urmei? Ce voiam de la ei? De ce nu mergeam într-o noapte să-l sugrum pe Micuț, pentru săculețul cu dinți de aur pe care-l ținea atârnat de gât? M-am liniștit încet, din ce în ce mai uimit de gândurile care-mi trecuseră prin cap. Nu eram unii mai buni decât ceilalți. Dacă am fi inventariat pe loc ranița lui Portta, l-am fi privit ca pe un criminal de război. Dacă am fi cercetat ranița fiecăruia dintre noi,

am fi descoperit cel puțin un obiect care aparținuse altcuiva, acum mort, camarad ori dușman. Unde începe și unde se termină crima? E o crimă să iei bocancii unui mort, atunci când te așteaptă mii de kilometri de marș care-ți vor umple tălpile de bășici și sânge închegat? E o crimă să mănânci ciocolata camaradului tău care tocmai a fost lovit în frunte de un glonț? Următorul glonț e pentru tine și poate că nenorocita de ciocolată este o ultimă și jalnică plăcere. Poate că nici n-ai să mai apuci s-o digeri. Ce însemnau petlițele adunate de Georgia? Nimic mai mult decât două kilograme de metal și un sâmbure de nebunie care sălășluia sub țeasta fiecăruia dintre noi.

M-am apropiat de jeep și am dat o mână de ajutor la descărcarea ultimei canistre. Puteau să se ducă acum învățându-se. În curând, sute de kilometri, milioane de tone de nisip aveau să se afle între noi. Georgia nu mă mai privi în ochi și avu grijă ca până-n clipa plecării să se afle pe partea cealaltă a mașinii. Soarele avea să-i decoloreze amintirea ca pe o fotografie veche în care, până la urmă, figurile nu mai pot fi identificate.

Motorul tuși de câteva ori și porni. Mercenarul luă poziția de drepti, salutând. Prăjinile britanice îl imită. Mi-a venit să râd, dar văzând-o pe Georgia cocoșată deasupra volanului, m-am stăpânit. Oricum, supărarea zburase, iar Portta mă readuse la viață demonstrând încă o dată că Berlinul naște bărbați întreprinzători.

— Înainte de „la revedere“, dragele noastre prietene, un ultim gest de bunăvoință.

Trecu repede pe lângă Trish și Sara, apoi se opri câteva clipe în dreptul Georgiei, acoperind-o. Când se întoarse la mine și desfăcu palma, ținea în ea trei perechi de petlițe ale WAAC.

— Ia-le, tinere! Ele pot constitui piesele de bază ale unei colecții viitoare de mare valoare.

Le-am luat bucuroși. Jeepul porni în trombă. Peste un minut îl pierdurăm din vedere. Peste alte cincisprezece minute luaserăm urma Regimentului 26 Panzer-Grenadiere și totul se risipea mai ușor ca un fum.

— Swen, îmi zise Mărunțelul, atârând peste marginea turelei, Heiden spune că mâine seară ne scâldăm în havuzurile

Alexandriei, halim șerbet de trandafiri și frigem arăboaiice la proțap. Ce-s alea havuzuri?

— Ceva ca niște hârdaie mai mari, dar în care nu grohăie porci ca tine, răspunse Heiden.

Soarele îi făcuse și lui de petrecanie, cu toate că nu se abătuse nici măcar cu o jumătate de milimetru de la litera regulamentului sau de la instrucțiuni. Consuma exact atât cât scria la carte din rația zilnică de apă, exact la orele indicate. Tunica lui era încheiată până la ultimul nasture, pentru a nu permite pierderile de lichid prin evaporarea rapidă a transpirației. Împotriva arsurilor folosisse vaselină de la pinioane, dar nisipul care se lipise de fața lui îl scotea din sărite. Încăierarea plutea în aer și probabil că nu aștepta decât o scurtă oprire.

— Ce-ați găsit acolo? îl iscodi Moșul pe Mercenar.

— Nu cred că vrei să-ți spun adevărul, îi răspunse acesta.

Moșul dădu din umeri. N-avea nici un sens să zgândăre nebunia latentă, atâta vreme cât nimeni din grupa sa nu avea de suferit din pricina ei.

— Am găsit urme de conduri, cântă Portta. Am o memorie vizuală extra, erau urmele cadănei lui Sevilla. La noapte vine în vizită, să se înscrie la o poștă.

Îcnetul lui Sevilla acoperi zgomotul motorului. Încă nu se vindecase de amintirea nopților interesante petrecute în ultimul gurbu care-l adăpostise.

— Vine, aprobă hohotind Mărunțelul, și ia la spălat lenjeria ofițerească a lui Heiden. Lenjeria intimă. Dacă o putea să i-o mai dezlipească de pe piele.

Cu asta buclucul era gata, ca o grenadă căreia i-ai scos cuiul. Nu mai era nevoie de nici o oprire a regimentului. Heiden scoase un urlet și încercă să-l îmbrâncească pe Micuț de pe turelă, dar se dezechilibra, întinzându-se pe blindajul încins ca o plită. Pentru câteva secunde, înțelese ce simte un ou de găină pus la prăjit în tigaie. Urlă din nou. În vremea asta, Mărunțelul își făcu vânt ca să-i sară cu ambii genunchi pe spinare și să-l storcească, așa cum ar fi făcut cu o broască.

Un arbitru absolut neutru interveni în ultima clipă și-i despărți. Nu era Bătrânul. Era obuzul unui tun antitanc de 88 de milimetri care rată tancul din fruntea coloanei, trecu cu un vu-

iet de groază pe lângă noi și spulberă un camion o sută de metri mai încolo. Cei trei oameni din cabină fură sfârtecați în mii de bucăți, iar suflul exploziei ucise încă doi soldați care se ascuseră la umbra prelatei pentru o partidă de cărți și adormiseră fără grijă, legănați de hurdacături.

Într-o clipă se dezlănțui infernul. Coloana se sparse și se risipi, turelele începură să se rotească în căutarea agresorului. Toată lumea răcnea. Nimănui nu-i surâdea ideea de a se bronza mai mult decât se cuvine, la flăcările unui proiectil incendiar. Apoi veni cel de-al doilea obuz. De data asta el explodă la zece metri în fața Panzerului nostru. Mărunțelul căzu prost în fund, cu sângele șiroindu-i pe nări, spre satisfacția lui Heiden, căruia i-ar fi plăcut să pună el însuși la pământ matahala. Spre cinstea lui, îl apucă totuși pe Micuț de urechi și-l scutură ca să-și revină din sperietură.

— Asta-i prea de tot, mormăi Mărunțelul printre flegme. N-am să aștept să-mi tragă orice prostănac șuturi!

Deocamdată însă, încasase bobârnacul. Pentru că lovitura ne fusese în mod evident adresată, am luat-o ca pe un afront personal. Cel de-al treilea obuz rupse șenila din dreapta a unui tanc de lângă noi, imobilizându-l. Echipajul se năpusti afară înjurând. Cel de-al treilea obuz semnă și condamnarea la moarte a celor care se jucau cu tunul antitanc, pentru că în clipa următoare toată lumea era lămurită și trăgea spre ascunzătoarea lor, acum inutilă.

Așteptaseră pitiți într-o scobitură a hamadei, după un parapet de bolovani din care mitralierele grele smulgeau așchii cu un vaier de groază. Tancul din spatele noastre ambală puternic și o luă din loc într-un nor de fum și praf care-i dădea un oarecare avantaj asupra ochitorului. Intenționa să se apropie direct, destul cât să poată plasa un obuz bine simțit, evitând oculurile care i-ar fi expus flancul. Din câte-i știam pe băieți, le-ar fi plăcut chiar să facă economie de muniție și să rezolve totul cu șenilele. Nimic nu e mai plăcut pentru urechea tanchistului decât groaza celui care până mai adineaori pândea cu aruncătorul de grenade ori în spatele unui tun antitanc.

Regimentul 26 Panzer-Grenadiere încetase focul. Asistau cu toții la un mic spectacol și pentru nimic în lume n-ar fi vrut

să-l strice intervenind. Servanții tunului antitanc asistau și ei la un spectacol în care erau personajele principale. Spectacolul propriei morți. Nu avuseseră decât trei obuze. Ce-i determinase să rămână în urmă și să ne pândească cu trei nenorocite de obuze, numai bunului Dumnezeu îi mai puteau mărturisii, dacă avea timp să-i asculte. Pe noi motivele lor nu ne interesau.

Atunci un răcnet general cuprinse din nou Regimentul 26 Panzer-Grenadiere. Cei care nu apucaseră locuri în rândul întâi se ridicară pe turele agitându-se.

— Unde-i Krautfeld? întrebă într-o doară Moșul. Mărunțelule!

Repetă întrebarea după o secundă, ceva mai neliniștit. Dar noi ne lămuriserăm între timp. I l-am arătat pe Micuț la o sută de metri de noi și vreo douăzeci de cei trei englezi ascunși în spatele tunului, care-l urmăreau și ei cu gurile căscate, neînțelegând nimic. Luase un start formidabil, de îndată ce-și revenise din șocul exploziei, și nimic, nici măcar nisipul nu-i încetinea goana. Era nebun de furie.

— Krautfeld, înapoi! urlă Moșul, dar vocea lui fu acoperită de alte câteva sute, ce încurajau acțiunea namilei.

Mărunțelul se năpusti în mijlocul „lighenașelor“, care încremeniseră, parte de mirare, parte de spaimă. Cel mai masiv dintre englezi se dezmetici și îi înfipse mâinile în gât. Era ca și cum ar fi încercat să sugrume un trunchi de copac. Pumnul Mărunțelului îl izbi în piept, tăindu-i respirația. Ceilalți doi adversari se pomeniră apucați de gulere și capetele li se ciocniră ca două ouă. Apoi nu se mai văzu decât o învălmășeală de mâini și picioare. Nisipul zbura în toate părțile. Îl auzirăm pe Mărunțel înjurând satisfăcut. Mai târziu ne povesti că unul dintre englezii doborâți în nisip încercase să-l muște de picior, însă din pricina pielii groase își pierduse un dinte de aur.

Apoi văzurăm cu toții Panzerul care plecase să-i execute pe englezi. Se oprise la vreo cincizeci de metri lateral dreapta față de amplasamentul tunului antitanc. De la distanța aceea putea să nimerească și ochiul din dreapta al unei muște. Teava turelei tremură imperceptibil câteva clipe, căutând perfecțiunea. Era evident că nu-l văzuseră pe Mărunțel și că acesta avea să fie transformat, o dată cu partenerii săi de box, în bucăți mai ușor

de transportat. În război, împușcarea din greșeală a unui camarad nu mai este de mult o noutate.

— Oprește! strigară sute de glasuri. Nu trage!

Glasurile erau prea firave pentru a putea penetra blindajul tancului și a le distra cât de cât atenția băieților de la prada lor. Căci, la urma urmei, nu vedeau altceva decât o încăierare între niște englezi aroganți. Aroganța, o știe oricine, se plătește scump.

— Mărunțelule, păzea! ne-am schimbat noi obiectivul. Șterge-o de-acolo, în clipa asta!

Nici prin cap nu-i trecea. Fusese prea furios, iar acum se distra prea bine. Preluase controlul situației, împărțind cu generozitate palme, pumni și șuturi, când Panzerul trase. Un singur obuz.

Susținătorii Mărunțelului amuțiră pe loc. Tunul de 88 zbură prin aer, ca o jucărie de tinichea și o dată cu el câteva resturi omenesti și zdrențe. Un geamăt general izbucni din piepturi. Ne-am năpustit spre locul exploziei fără să mai așteptăm vreun ordin. Voiam să adunăm ce mai rămăsese din Mărunțel și să-i organizăm funeralii adecvate. Nu-mi trecea prin minte nimic potrivit pentru un necrolog pe măsura lui.

În deșert nu e mare lucru să fii îngropat. Mai greu e să atingi eternitatea în propriul tău mormânt. Vântul te dezvelește neconținut, tulburându-ți somnul și expunându-te privirilor indiscrete ale șerpilor și unora dintre gândaci. Soarele îți topește mădulele, apoi le usucă încet și temeinic. În cele din urmă, nu mai rămâne nimic din tine, în afara unei cruste cenușii.

În mijlocul deșertului, oricât de mult loc ai avea, nu-ți pot înălța un monument. Cel mult o cruce improvizată la repezeală, din capacul sfărâmat al unei lăzi de muniție. Pe una din scânduri, cineva scrijelește cu vârful baionetei un nume de care nu mai ai nevoie și anul morții. Dacă omul cu baioneta ți-a fost cât de cât apropiat, el cunoaște și anul în care te-ai născut. La scurt timp după ce camarazii tăi au șters-o în mare grabă, goțiți de inamic, crucea se năruie și dispare în nisipul care nu-și încetează curgerea nici măcar o secundă.

Când fumul se risipi și Moșul sări afară din tanc, Mărunțelul se sculă tușind. Dădu la o parte jumătatea de corp omenesc

care căzuse pe el și-i stânjenea mișcările, apoi, printre înjurături, se scutură de nisip.

— De ce naiba ați tras? zbieră vesel când ajunserăm lângă el. Mă descurcam și de unul singur.

Îl înconjură, bucurându-se, în uralele regimentului. Tot mai mulți soldați veneau să-l bată pe spate și să-i strângă mâna. I-am strigat partea noastră de felicitări în ureche, dar el dădu din cap cu un zâmbet tâmp, fără să priceapă nimic. Explozia îl asurzise de-a binelea. Avea să-și mai revină de-abia după o săptămână.

CAPITOLUL 4

Aniversarea lui Julian Heiden

Locotenentul Konrad a murit la douăzeci și patru de ani și trei luni. I-au trebuit deci douăzeci și patru de ani pentru copilărie, școală și toate celelalte. A trebuit să împartă cei douăzeci și patru de ani astfel încât să-i ajungă pentru întâlnirile cu câteva colege de clasă, excursiile pe munte, partidele de fotbal cu echipa liceului, orele petrecute prin biblioteci, filme, călărie. A trebuit să facă loc școlii militare, perioadelor de instrucție, orelor de trageri, permisiilor. În douăzeci și patru de ani, locotenentul Konrad nu a văzut prea multe locuri. A văzut orașelul natal, Kelheim, sau așa ceva, undeva pe Dunăre, Münchenul și împrejurimile, cât timp a stat în școala militară, Mediterana, la prima și ultima lui călătorie pe mare și deșertul Sahara, despre care citise în copilărie, ascuns în podul casei părintești.

Dacă în douăzeci și patru de ani locotenentul Konrad a trebuit să îngrămădească o mulțime de întâmplări de-ale vieții, ultima săptămână și-a dedicat-o unei activități unice. Locotenentului Konrad i-a trebuit o săptămână întreagă pentru a muri. Am crezut cu toții că va avea nevoie de mult mai puțin. Rănile îngrozitoare care-i transformaseră corpul în carne vie ne dădeau dreptul să credem asta. El însă a petrecut o săptămână întreagă pe marginea prăpastiei care este moartea, privind în jos și scoțând din când în când câte un geamăt. După ce a gemut pentru ultima oară, am răsuflat cu toții ușurați ca și cum am fi scăpat de o povară prea grea pentru spinările noastre. Am răsuflat ușurați pentru că în fiecare seară ne rugam pe furiș ca ea să fie ultima pentru locotenentul

Konrad și asta ne făcea să ne simțim insuportabil de ticăloși. Când el a murit, n-am mai avut pentru ce să ne rugăm. Decât poate pentru ca sfârșitul fiecăruia dintre noi să nu semene cu cel al locotenentului.

Acum Locotenentul Leuwe trebuia să trimită mamei lui Konrad o scrisoare plină de minciuni gogonate cu privire la moartea celui mai mic dintre cei trei fii ai săi. Leuwe avusese norocul și ghinionul de a-i fi prieten foarte apropiat. Bucurându-se de ajutorul unor cătane cu experiență în domeniu, așa cum erau Moșul, Portta și Mercenarul, locotenentul Leuwe avea să-i expedieze mamei lui Konrad următoarele:

„Mult stimată doamnă Konrad,

Cu mândrie vă aduc la cunoștință că fiul dumneavoastră s-a comportat ca un erou, făcând sacrificiul suprem în slujba patriei și a poporului german. El a căzut la datorie, în timpul unui asalt, încurajându-și oamenii până în ultima clipă, făcând minuni de vitejie în fața camarazilor săi și a dușmanilor cuprinși de spaimă. Ultimele sale cuvinte au fost dedicate gloriei noastre Führer și dumneavoastră, doamnă. Dumnezeu să-l odihnească pe erou și să vă răsplătească pentru binele pe care l-ați făcut națiunii, aducându-l pe lume!”

În realitate lucrurile se petrecuseră mult mai simplu. Nu fusese nici un asalt, nu fuseseră minuni de vitejie și nici dușmani cuprinși de spaimă. Nu fusese decât o grenadă ascunsă sub bușonul rezervorului de benzină al unuia dintre camioanele abandonate de un batalion neozeelandez. Se împotmolise în nisip cu roțile din spate și nu-și mai bătuseră capul să-l recupereze. Îl lăsaseră cu motorul mergând, după ce-i goliseră baia de ulei, astfel încât, după o jumătate de ceas nu mai era decât o rablă.

Locotenentul Konrad nu așteptase ca oamenii mai experimentați din subordinea sa să-și facă treaba cum se cuvine, adulmecând fiecare colțișor al camionului pe care neozeelandezii li-l făcuseră cadou. Lui i se păruse că soldații sunt fricoși și lipsiți de vlagă și au nevoie de un exemplu personal. În consecință, sărise ca ars să le dea o mână de ajutor, inspectând ceea ce considerase ca fiind cel mai important lucru — rezervorul de benzină. Un bun exemplu personal tot le dă-

duse, când transformându-se într-o torță vie se zbatuse urlând, timp de treizeci de secunde, până ce reușiseră să-l prindă și să-l stingă. N-aveau să uite niciodată că rezervorul de benzină al unui vehicul abandonat înseamnă moarte sigură.

Erau în avangardă. Nu l-au putut trimite în spatele frontului și nici n-au avut curajul să-i tragă un glonț în cap. L-au purtat cu ei timp de o săptămână.

De douăsprezece ore îi încercuiserăm pe cei patruzeci de englezi și din când în când, ca să treacă vremea, împușcam câte unul, care nu mai rezista terorii și încerca să străpungă cercul de fier. Toată lumea privea cu invidie arma cu lunetă a lui Johann Portta, o pușcă Lee-Enfield, de captură. Pentru el vânătoarea era cu adevărat o plăcere.

Veniseră la adăpostul nopții, nouăzeci de duri din Long Range Desert Group, cu fețele vopsite în negru, flăcăi vânjoși, care nu știau ce e mila, dar se pricepeau de minune să arunce baioneta, de la zece metri, în ochiul unei santinele sau să zugrăvească pereții unui corp de gardă cu sângele vreunui pluton de italieni gură cască. Dar înaintea lor, sute de bombardiere Lancaster măcinaseră periferiile Tobrukului, căutând să transforme ruinele în ruine. La adăpostul bombardamentului, băieții lui Churchill îi măcelăriseră pe italieni și reușiseră să ajungă aproape de bateriile care nu lăsau nici măcar o scrumbie să se apropie de malul african al Mediteranei. Italienii trag mai bine cu mandolina decât cu pistolul, și când vreun ofițer de-al lor iese pe stradă, plutoanele se clatină orbite de lustrul cizmelor sale. De aceea, atacul LRDG-ului a semănat mai mult cu un asasinat. Era ca și cum un grup de „nenea răi” tăbărașă într-o tabără de școlari.

Alarma aeriană a spart aniversarea lui Heiden. Chiar dacă uneori ne gândim să-l spânzurăm de țeava tancului și să-l trimitem în recunoaștere călare pe un obuz, ca pe celebrul baron Münchhausen, o aniversare nu poate fi trecută cu vederea. De data asta Heiden se hotărâse să sărbătorească un an de când își jurase că într-o bună zi va ajunge ofițer. Locul ales pentru petrecere era un stabiliment atât de plin de păduchi, încât lighioanele mutau din când în când câte o masă sau un scaun care nu

erau așezate acolo unde le convenea lor. Cârciuma se numea *La bravul german* și era ținută de un arab mai șmecher și mai priceput într-ale propagandei decât Goebels însuși, cu care l-am identificat curând. Dacă noi am fi șters-o într-o bună zi, cu coada între picioare, probabil că localul ar fi fost rebotezat la iuteală *La bravul englez* și ar fi mers la fel de bine.

Băutura analizată temeinic prin ordinea de zi a adunării era votca rusească. Până să se termine prima ladă, am reușit să urmăresc logica explicației lui Portta cu privire la felul întortochiat, dar palpitant și plin de învățăminte, prin care câteva zeci de sticle, destinate unui membru marcant al partidului nazist de la Berlin, părăsiseră împrejurimile Kievului, străbătuseră România și Bulgaria, violaseră neutralitatea Turciei și, împrumutând ceva din măreția piramidelor egiptene, poposiseră pe masa noastră. Gerul iernii rusești sărea de sub fiecare dop și mai îndulcea puțin arșița africană.

— Așa că vezi, îmi spuseră cei trei Portta care-mi jucau înaintea ochilor, trebuie să-i trimit o scrisoare grangurelui, sau măcar o confirmare de primire, ceva. Este o chestiune de onoare pentru mine, pe care nu o pot neglija.

Heiden îi dădu dreptate, adăugând că primul care mai soarbe o picătură din prețioasa licoare, înainte ca scrisoarea să fie concepută, semnată de toți cei de față și expediată, va fi împușcat de propria lui mână. Cât timp vorbi el, Mărunțelul dădu pe gât o sticlă întreagă. Heiden îl iertă. În schimb puse Coltul la tâmpla Feldwebelului Schelde, de la aprovizionare, care se aproviziona și dânsul vârtos cu votcă. Degetul apăsă trăgaciul. Răsună un clăntănit sec, explicabil prin lipsa încărcătorului. Schelde emise un scâncet și leșină de frică. Mărunțelul îl purtă în brațe până la ieșire, azvârlindu-l apoi în stradă.

Când porniră să se tânguie sirenele și explodară primele bombe, Portta se trezi de-a binelea.

— Goebels, zbieră apucând cămeșoiul cârciumarului, dacă englezii ciobesc o singură sticlă, n-am să mai pot scoate capul în lume și n-am să-mi mai pot privi camarazii în ochi. Unde-ți ascunzi comorile în timpul bombardamentelor, Ali-Baba?

Tremurând, arabul ridică un chepeng ascuns de straturile de jeg ale podelei și coborî înainte, să facă lumină. L-am urmat

fiecare cu câte o ladă de votcă. Sevilla îi smulse proprietarului lampa. Mări fitilul. În clipa următoare am înțeles de ce prefera cârciumarul întunericul în prezența noastră. Vizuina era cel mai bine garnisit depozit de bunătăți pe care-l văzusem de la începutul campaniei. Conserve nemțești, britanice, americănești. Vinuri franțuzești, coniac, brânzeturi olandeze. Șunci, somon afumat, icre de toate culorile, bine păstrate într-un strat gros de sare și câte altele. Portta muri și învie de bucurie.

Din fericire pentru arab, Moșul coborî și el val vârtej și ne dădu pe toți afară pentru a ne mâna în fața locotenentului Leuwe.

— Dacă lipsește o singură sticlă când ne întoarcem, îi spuse Mercenarul cârciumarului, am să fac un delicios „Bloody Mary” cu sângele tău, amice!

LRDG-ul eșuase în tentativa sa. Vedete rapide îi așteptau pe băieți aproape de mal, riscând să fie scufundate, pentru a-i imbarca și a-i duce la mămicile lor. Numai că între ele și ei ne așezaserăm noi, mândria armatei germane, în frunte cu Mărunțelul Krautfeld. Mărunțelul înșfăcase totuși în ultima clipă una dintre sticlele de votcă. Lichidul îi sporea precizia tirului.

— Swen, mă interpelă Sevilla, cum îi deosebim pe englezi de italieni? Văd că se îmbracă la același croitor.

Mulți dintre membrii comandoului îmbrăcaseră uniforme nemțești și italienești pentru a-și duce la bun sfârșit misiunea.

— Habar n-am. Portta, ai vreo idee în privința asta?

— Putem să-l trimitem pe Mărunțel travestit în cadână. Italienii veritabili se vor înghesui să-i facă curte și să-i pipăie nurea, în vreme ce englezii se vor demasca, ridicându-se politici-coși ca să-i cedeze locul.

Poc! Încă un nefericit se prăbuși pe spate, cu o gaură fumegând în mijlocul pieptului. Reflectoarele cercetau cu fereală perimetrul în interiorul căruia se adăpostiseră cei din LRDG, fiindcă știau și ei să ochească o țintă atât de precisă cum e orice sursă de lumină în mijlocul nopții.

— De ce nu-i scoatem de acolo? se impacientă Mărunțelul.

— Țștia nu sunt recruți, îi răspunse Mercenarul. N-ai să vezi nici un „lighenaș” acolo, ci numai berete. Cel mai pipernicit dintre ei te poate scărpină pe spinare cu propriul tău picior.

Italianii aduseră în cele din urmă un tanc ușor, care se puse imediat pe treabă, expediind obuz după obuz spre reprezentanții Albionului. Dar după cea de-a douăsprezecea lovitură, când nici cei mai încăpățânați dintre noi nu credeau că printre ruine ar mai fi supraviețuit vreo formă de viață, am văzut flacăra de la gura unui lansator de grenade și tancul italian își cântă ultima canțonetă înflăcărată. Trei macaronari se prefăcură în scrum.

— În curând vor rămâne fără muniție, pronostică Moșul. Au venit pregătiți doar pentru o lovitură de pumn.

O problemă greu de rezolvat în luptă este să-l determini pe inamic să-și consume muniția fără folos. Nu te încălzește cu nimic dacă el își risipește gloanțele pe pielea ta.

Puțin după miezul nopții, Portta se plictisi de vânătoria de oameni aducându-și aminte că pentru un bun om de afaceri timpul înseamnă bani. Lăsă pușca jos și, scotocindu-se prin buzunare, scoase pachetul de cărți soioase, care avuseseră o carieră cel puțin la fel de glorioasă cu cea a stăpânului, participând la toate campaniile. Într-o clipă, mirosul lor specific, ceva mai dulce decât al prafului de pușcă, se răspândi în întuneric, adunându-i pe cunoscători de prin unghere, cotloane și locașuri de tragere. Intrară în competiție Portta, Mărunțelul, doi tanchiști din compania a doua și un marinar italian, cu privirea melancolică, pe care petecele de mare, strălucind în bătaia lunii, o atrăgeau permanent. După o scurtă consfătuire, aleseră drept probă a talentului lor ieșit din comun pocherul, iar drept teatru de operațiuni adăpostul oferit de ghizdurile unui havuz secat.

Deschiderea fu fixată la o marcă. Portta încercă să-l mobilizeze pe Micuț pentru a-l curăța pe italian, în ideea că, la întoarcerea pe frumoasele plaiuri ale peninsulei, acestuia n-aveau la ce să-i folosească mărcile. Dar mai lesne ar fi convins un șoarece să înghită pisica, decât pe Krautfeld să lucreze în folosul micii comunități germane de la masa de pocher. Mărunțelul luă jocul pe cont propriu și curând pierdu o sumă considerabilă. Portta începu să se teamă pentru viețile celorlalți jucători.

Din când în când scăpărau o brichetă, ca să poată vedea cartea care mătura potul. Astfel, nimeni nu se miră când, la mâna

a cincea, un glonț lovi șarpele de piatră din mijlocul havuzului, la un metru de ei, și-i smulse din bot dopul de lemn care împiedicase apa să curgă. Se scuturară înjurând, dar melancolicul italian puse dopul la loc, fredonând încetișor unul din cântecele lui. Un alt glonț trecu șuierând, când Portta reuși o chintă, cu o damă care-i venise pe bune și un valet gelos, ascuns la pândă în carâmbul bocancului. Apoi englezii se liniștiră, manifestând o toleranță meritorie pentru un joc inventat de aliații lor yankei. Erau chibiți perfecti.

La a opta mână, după ce șoptiseră „pas“ de mai multe ori, potul urcase spre o sută de mărci. Măruntelul își aduse baioneta mai în față, pe centură, așa, pentru orice eventualitate. Marinarul ceru trei cărți, Portta una, iar ceilalți doi tanchiști se aruncară.

— Cărți, Krautfeld? făcu berlinezul.

Măruntelul îi mulțumi frumos, însă refuză să ceară cărți, fiind servit. Filă într-adevăr o minunăție de ful, trei optari spășiți în fața a două rigi. Sufla greu, amestind-i și pe ceilalți cu respirația sa parfumată de votcă, abia abținându-se să nu chiuie. În materie de disimulare era la fel de subtil ca un bivoli în fața troacei.

Italianul ceru încă zece mărci, mai mult ca să se afle în treabă, iar Măruntelul se repezi să i le dea, adăugând cu mărinimie de la el încă cincisprezece. Johann Portta, care între timp își aranjase o nouă chintă, își bătea capul să încerce încă o dată o alianță cu Măruntelul.

— Ce tot mă înghiontești? se miră acesta ca prostul. Nu e rândul meu să vorbesc.

Atunci unul dintre tanchiștii care ieșiseră din joc sâsăi, atrăgându-le atenția. Tensiunea jocului atinsese punctul culminant, însă erau prea soldați ca să nu sesizeze un avertisment real și mai ales să nu-l ia în seamă. Își ținuseră armele la îndemână.

— Ce poate să fie? șușoti Măruntelul la urechea lui Portta.

— Parada cârțitelor decorate cu „Crucea de fier“, îi răspunse acesta în doi peri. Sau un șoarece care a învățat să zică *Hello!*

Era un zgomot ciudat, un fâșâit intermitent. Din când în când parcă se rostogoleau niște pietricele. Portta se dumiri primul, urmat de italianul care făcuse niște ochi cât cepele. Se

mișcă numai câțiva centimetri, ca să nu piardă nici o picătură din zgomotul acela care putea să însemne moartea fiecăruia dintre ei.

— Dă Doamne să nu fie vreun șarpe, făcu Măruntelul din nou. Urâsc șerpii dacă nu-și pun pielea la bătaie pentru o pereche de pantofi eleganți.

Era evident că n-avea să tacă de bună voie. Portta îi tăie răsuflarea cu un ghiont bine plasat. Apoi un scrâșnet metalic le zburli părul pe ceafă. Într-o clipă fură la fața locului. Era, după cum se așteptaseră, o iscoadă.

Venise printr-unul dintre nenumăratele canale, cărora nu le mai ținea nimeni socoteala. Acolo era raiul șobolanilor, al mili-oanelor de animale, la fel de inteligente ca oamenii se zice, care nu ieșeau la suprafață decât când se înmulțeau peste măsură și foamea le îndemna să târască în adânc vreo câteva pisici, ba chiar și copii. În rest, se mulțumeau cu câte un mort necunoscut, azvârlit de rivali cruzi, cu o gaură de cuțit în spinare, sau o gură suplimentară sub bărbie.

Canalul ăsta ieșea chiar în havuz, printr-un grătar metalic pe care iscoada nu-l îndepărtase cu destulă abilitate. Portta, Măruntelul, marinarul și ceilalți erau stane de piatră, figuri pe un basorelief ce ornamenta ghizdurile havuzului. Luna le arăta tot ce voiau să vadă. Mai întâi, din gaura ca o pată de întuneric se iși un fes de lână neagră, apoi iscoada întinse brațele și îndepărtă definitiv grătarul, de data asta fără zgomot. Își roti capul încet, ca să nu scape nici un amănunt. Numai albul ochilor străluci în întuneric. Acolo nu se putuse mânji cu funingine.

Venise să cerceteze dacă drumul e liber pentru ceilalți tovarăși ai săi, câteva zeci. Dar deocamdată nu-l însoțise decât unul singur, un băiețandru impulsiv, care-l grăbi, îndemnându-l să iasă din vizuină. Apărură umerii, pieptul, șoldurile. Ca să nu scoată nici un clinchet, își țineau pumnalele în dinți. Renunțaseră la Stenuri, pentru pistoale. Cum Heiden tocmai achiziționase, Dumnezeu știe de unde, un Colt, nu m-aș fi mirat ca ei să mânuiască niște Mausere.

— Portta, zise Măruntelul cu voce tare, mai stăm mult așa? Mă-a amorțit fundul.

Iscoadele săriră ca mușcate de șarpe. Cel mai tânăr scăpă pumnalul, care zdrângăni pe piatra havuzului. Mărunțelul se aplecă galant, îl culese și îl înfipse cu putere în umărul proprietarului. Pârăitura osului, foșnetul sângelui și geamătul victimei se contopiră într-o furtună de o clipă. În felul ăsta, tânărul putea fi sigur că nu-și va mai pierde pumnalul.

Cel mai în vârstă le dădu ceva de furcă. Dar până la urmă italianul îi puse o piedică, iar ceilalți se aruncară deasupra lui, imobilizându-l. Operațiunea se soldă cu o sprânceană de-a lui Portta smulsă și un deget rupt pentru tanchiștii companiei a doua. În tot acest interval de timp, italianul nu încetase să-și fredoneze canțoneta preferată.

— Ce facem cu ei acum? se minună unul dintre tanchiști.

— Îi ducem la statul-major, răspunse celălalt.

Vedeau probabil pentru întâia oară niște englezi vii, de aproape. De aceea Portta le scuză negliobia care-i îndemna să ia hotărâri pripite.

— Domnilor, să nu uităm pentru ce suntem aici. Să nu lăsăm inamicul să ne dea planurile peste cap.

Și făcu semn către grămăjoarele de cărți pe care le abandonaseră. Într-o clipă, cei doi chibiți neașteptați fură legați fedeleș cu ce se găsi la îndemână, procopsiți cu câte un căluș, iar marinarul rostogoli un bolovan greu, asturând gaura prin care ieșiseră. Doi invitați erau prea de ajuns la o astfel de reuniune.

— Trebuie să facem ceva cu ăsta, sugeră unul dintre tanchiști, indicându-l pe băiețandru rănit. Portta, amicul tău i-a înfipt pumnalul până-n plăsele.

— Dacă nu-l scoți din rană, rana nu va sângera, spuse simplu Portta. Dacă scoți pumnalul, va trebui să-i aplici un pansament de compresie și să i-l ții chiar tu. Sau poți să scoți pumnalul din rană și să-i tai beregata. Dintre toate, asta mi se pare soluția cea mai simplă și mai rapidă. Oricum, nu vă impacientați, nu facem decât câteva mâini.

— *Mama mia*, se închină italianul, așa jucători înrăiți n-am mai pomenit în viața mea!

Tanchistul n-avea chef să facă pe dădaca. Își recuperară cărțile. Potul rămăsese neatins, deocamdată o sută douăzeci și cinci de mărci, cu tendințe de creștere. Într-adevăr, orbit de

chinta pe care o trișase, Portta plăti pretențiile italianului și pe ale Mărunțelului și se pregăti să mai pună și de la el. La război, ca la război! Băgă mâna în buzunar.

— Portta, zise Mărunțelul, englezul ăla bătrân se agită tare lângă tine. Să-i fac o anestezie locală? Ar putea să-l țină până la sfârșitul războiului.

Portta, care știa prea bine ce efecte are un pumn de-al Mărunțelului în moalele capului, se întoarse să vadă dacă merită să răspundă afirmativ. Așa era, englezului îi ieșiseră ochii din orbite și făcea spume la gură. Ba chiar îl lovi de vreo două ori cu piciorul în buca dreaptă. Iar Portta, în loc să se supere îl privi cu bunăvoință. Întinse mâna și smulse călușul improvizat.

— Ești nebun, șuieră unul din tanchiști. O să ne trezim cu o grămadă de public aici, jumătate de-ai noștri, jumătate de-ai lor.

— Sunt sigur că amicul meu are ceva important să-mi comunice, se opuse Portta.

— Adevărat, spuse englezul în nemțeasca cea mai curată, nu pot să suport când stau lângă un ageamiu. Ești sigur că știi să joci cartea asta, *kraut*?

Urmară secunde lungi de tăcere. Mărunțelul, mulțumit de fulul din mână, se întrebă de ce englezii, despre care se spune că sunt oameni manierați, îl poreclesc pe el ba *hun*, ba *kraut* (varză)?

— Joacă tu mâna asta, îi spuse Portta englezului. Te împrumut eu. Întotdeauna sunt gata să învăț ceva de la un om priceput.

Englezul așteptă cu ochii strălucind să i se desfacă legăturile. Luă cărțile lui Portta în mână. Apoi aruncă o privire semnificativă către mai tânărul său coleg de captivitate. Portta îi smulse și aceluia călușul.

— E-n regulă, Jack, e-n regulă, bătrâne, spuse acela, respirând cu poftă. Nu te sinchisi de mine, mai rezist câteva minute. Știu că nu poți să te abții când vezi cărțile.

— Zece mărci ale tale, îi zise Jack Mărunțelului, și cincisprezece ale tale, italianule, la care mai vin și eu cu cincizeci.

Ai fi putut auzi foșnetul Căii Lactee. Mărunțelul se sperie deodată și aruncă bunătațe de ful. Italianul se sperie și el, dar la

capătul unui raționament. Conform acestui raționament, Portta, care ceruse două cărți, intrase în posesia unui careu. Marinarul se aruncă și el. Cacialmaua englezului reușise. Din păcate, pentru cealaltă cacialma, în urma căreia patruzeci de LRDG ar fi trebuit să scape prin canal, nu-i veniseră cărțile potrivite.

Când veniră să-i ia pe cei doi englezi, spre necazul tanchiștilor de la a doua, care tare ar fi vrut să-i predea ei, contra unor decorații de tinichea, Portta îl bătu pe umăr pe iscoada mai în vârstă.

— Mulțumesc din suflet, Jack. Dacă treci vreodată prin Berlin, să-mi aduci aminte să-ți dau o bere cum n-ai băut în viața ta. Dar spune-mi, unde ai învățat nemțește atât de bine?

Jack dădu din umeri.

— Înainte de război am jucat luni de zile pocher, la Baden Baden, cu niște nemți.

Cineva din statul major, chinuit de insomnie, făcu o plimbare și cuprins de inspirație îi ordonă locotenentului Leuwe să ia cu asalt ruinele în care se adăpostise comandoul englez. Înțelegând că trebuie să facă oarecare concesii oamenilor care urmau să-și pună viețile în bătaia automatelor Thompson, ofițerul superior promise o intervenție a pionierilor. Aceștia urmau să arunce în aer resturile zidului frontal, care constituia cheia sistemului de apărare inamic.

— Domnule locotenent, comentă Moșul, în felul ăsta n-o să facem decât să sporim numărul pierderilor. De ce nu puneți artileria pe ei?

— Beyer, dădu din umeri locotenentul Leuwe, știi la fel de bine ca mine că ordinul se execută, nu se discută. Pentru că ne cunoaștem de mult, pot să-ți spun două lucruri. În primul rând, nu e un secret pentru nimeni că infanteriștii buni rezistă ori-cărui tir de artilerie. Și ăștia de-aici sunt ai naibii de buni. În al doilea rând, superiorii noștri nu agreează ideea unei lovituri cu o forță net superioare. Ei vor să demonstreze că nu e nimic de capul britanicilor și să câștige astfel un avantaj psihologic.

— Doamne — Maica Domnului! se închină Moșul.

— Nu-mi plac demonstrațiile, mârâi Mărunțelul.

Pionierii își făcură apariția, prea puțin încântați de ceea ce urma. Locotenentul care-i comanda era de-o vârstă cu Leuwe,

însă părea născut în 1800. Avea părul cărunț și ochii îngropați în cearcăne. Era rezultatul plimbărilor prin câmpurile de mine. De prea multe ori își adusesese camarazii acasă într-o pungă sau în mai multe.

— Vom arunca zidul în aer în patru sau cinci puncte, îi explică el lui Leuwe, destul de apatic. Ar trebui să meargă ușor, nu pare o construcție foarte solidă. Vă sugerez să interveniți imediat după deflagrație, când inamicul nu s-a dezmeticit încă. Sper că oamenii dumneavoastră vor avea șanse.

Lansară mai multe cartușe fumigene. Întinericul și fumul ar fi trebuit să le ofere iluzia unui camuflaj minim. La adăpostul lor, pionierii își începură înaintarea, în zigzag, printre gropile săpate de obuze. Băieții din LRDG știau prea bine ce înseamnă perdeaua de fum. Nu-și pierdură vremea să-și caute țintele, ci deschiseră un foc nimicitor cu toate armele în stare de funcționare. Primul val de pionieri căzu secerat. Puștile amuțiră lăsând locul gemetelor și urltelor de durere.

— Mai rău îi supărăm, comentă Mărunțelul, scobindu-se în nas.

Al doua încercare a pionierilor fu întâmpinată cu mai puțină vlagă. Probabil consumul de muniție îi pusese pe gânduri pe cei din ruine. Am văzut câteva siluete reușind să se culce la baza zidului. Pionierii nu aveau asupra lor decât explozibil și fitilul cu care urmau să-l aprindă. Puțini dintre ei urmau să se mai întoarcă. Locotenentul lor se număra printre ei.

O explozie violentă spulberă zidul în spatele căruia ar fi trebuit să se afle oamenii care întrerupseseră aniversarea lui Heiden și pusese în pericol ceva mai important decât bateriile de tunuri ale Tobrukului, și anume votca rusească a lui Portta. Ne repezirăm tăcuți într-acolo.

Nu mai era nimeni printre bolovanii sfărâmați. O clipă mai târziu, englezii deschiseră focul din nou, de pe noul aliniament. Se retrăseseră cu câteva secunde înainte ca pionierii să arunce zidul în aer. Aveau din ce în ce mai puțin spațiu la îndemână. Erau din ce în ce mai înghesuiți unii în ceilalți. Le rămânea din ce în ce mai puțin aer de respirat. Lațul se strângea în jurul lor și cu toate astea puteau încă ucide. Fiecare pocnet răzleț de armă fu urmat de un strigăt de durere.

Moșul fu lovit în umăr. Căzu în brațele Mercenarului, care-l trase într-o parte și-l sprijini cu spatele de un bolovan. Mercenarul slobozi o rafală lungă în direcția din care venise glonțul. Întunericul era alungat dintr-o parte într-alta de străfulgerările împușcăturilor. Mulți dintre ai noștri fură atinși.

Ne-am retras copleșiți în locul din care porniserăm. Nu puteam trage în voie, fără să ne împușcăm între noi, iar englezii ne secerau și cu ochii închiși. Până la urmă Moșul avusese dreptate. Nu făcuserăm decât să sporim pierderile. Opt pionieri și șase dintre ai noștri nu aveau să mai vadă lumina zilei următoare. Dar cu asta necazurile nu se terminaseră.

La un sfert de oră după ce ne retrăseserăm ca să ne lingem rănile, britanicii atacară surprinzător. Era un gest nebunesc, al unor condamnați care nu mai aveau absolut nimic de pierdut.

— Doamne Dumnezeu! urlă Heiden și-și acoperi îngrozit fața cu palmele.

Englezii veneau urlând ca lupii, negri, fumegând, uriași. O dată cu cei vii, veneau și morții lor, cu piepturile ferfeniță, cu măruntaiele revărsându-se în afara pântecelor. În loc de sânge, prin vene le curgea dorința de răzbunare. Ne-au călcat în picioare, pe noi și pe italieni și au trecut mai departe, ca un vânt, spre mare, acolo unde îi chemau în zadar sirenele vaselor venite să-i salveze. Ei erau patruzeci, iar noi trei sute.

Însă era prea târziu. Stukasurile se repeziră și puseră pe fugă vedetele. Cu punțile ciuruite de gloanțe și schije, acoperite de sângele marinariilor, ele se retraseră cu toată viteza în larg, acolo unde marea le oferea siguranță. Câțiva dintre supraviețuitorii comandoului LRDG se aruncară disperați în valuri, încercând să le ajungă din urmă. Se înecară cu toții, la câteva sute de metri de mal. Ceilalți camarazi ai lor se opriră pe țărm, epuizați de luptă, dar mai ales de moartea ultimei speranțe. I-am încercuit din nou și am așteptat să se facă ziuă.

Când răsări soarele, numai douăzeci de oameni mai așteptau acolo, așezați în nisip, cu capetele plecate, douăzeci de umbre, douăzeci de strigoi. Ne-am apropiat cu degetele pe trăgaci, gata să-i împușcăm cu gloanțe, dar nu mai era nici un pericol. Eșecul le smulsese sufletele din trupuri. Dacă i-am fi lăsat în pace,

valurile i-ar fi măturat de pe plajă ca pe orice algă adusă de furtună. Nici nu vedeau lumina zilei.

Apoi sosiră două camioane și încărcară acele resturi umane. Printre ei se aflau și ofițeri, dar de trierea lor aveau să se ocupe specialiștii Gestapoului. Numai o mână de oameni reușiseră să se întoarcă în deșert. Unii dintre ei aveau să scape. Alții aveau să moară de sete.

— Eu unul nu vreau să mor de sete, decretă Portta, recuperând sticlele de votcă.

Îl înconjură cu toții și adulmecară bănuitori băutura. De un lucru puteam fi siguri însă: apa era atât de prețioasă încât în lipsa noastră patronul arab al *Bravului german* nu-și putuse permite să boteze votca.

Într-o oră toată lumea era din nou criță. Heiden propuse un joc de societate. Era de părere că de vreme ce la masă se consumă o băutură tradițională slavă, cea mai nimerită ar fi o ruletă rusească. Scoase Coltul și de data aceasta îi umplu butoiașul cu gloanțe. L-am aprobat zgomotos. Moartea trecuse deja de câteva ori pe lângă noi în noaptea aceea. Dacă ar fi vrut ne-ar fi înhățat. Pesemne că ne privea amuzată dintr-un cotlon în care se ascunsese ca să guste votca lui Portta.

Heiden apăsă trăgaciul. Țeasta lui rămase întreagă.

— Următorul! zbieră, aruncând pistolul pe masă.

Mărunțelul se întinse, apucându-l. Îl studie câteva clipe, apoi îl duse la tâmplă și trase. Răsună o bubuitură asurzitoare, urmată de țiuitul glonțului care ricoșase. Mărunțelul nu-și dăduse casca jos de pe cap. Glonțul ricoșă din nou dintr-o piatră și sparse unul din dinții din față ai Feldwebelului Schelde, în care dorul de beție învinsese frica. Toată lumea se prăpădea de răs.

— Ai trișat, nemernicule! se înfurie Heiden, smulgând arma din mâna Mărunțelului. Ești dezonorat pe viață.

Mărunțelul păru întristat de această posibilitate.

— Următorul! strigă din nou Heiden, iar noi toți îi ținurăm isonul, mai veseli ca oricând.

— Următorul, următorul!

Mercenarul luă Coltul, îl aruncă în aer și-l prinse cu abilitate, în ciuda faptului că votca îi încetoșase privirile.

— Îl simt după echilibru, vorbi el cu greutate. Nu urmează cartuş pe țeavă. Vrea cineva să-i cedeze locul?

Nu se înghesui nimeni. Mercenarul vârî țeava pistolului în gură și apăsă pe trăgaci. Nu se întâmplă nimic.

— Vedeți? dădu el din umeri, ați ratat o ocazie minunată.

Armele erau părți ale trupului său. De îndată ce atingea una, ea devenea un deget sau un ochi al său.

— Următorul! Următorul!

Cârciumarului i-ar fi plăcut s-o șteargă, dar numai gândul că Johann Portta va rămâne singur cu comoara comestibilă din pivniță îi înmuia genunchii.

Următorul fu Sevilla. Era atât de beat încât pistolul îi scăpă de două ori pe podea. În cele din urmă reuși să-l apuce, dar, înainte de a apăsa pe trăgaci, Moșul îl izbi peste încheietură. Glonțul se înfipse în tavan. Sevilla se trezi pentru câteva secunde, însă adormi cu o clipă înainte de a lovi masa cu fruntea. Prin vene îi curgea mai multă votcă decât sânge. A doua zi n-avea să-și mai amintească nimic.

— Distracția s-a terminat, spuse Moșul. Dacă vreți să vă găuriți țestele n-o s-o faceți cât timp sunteți pe inventarul meu.

— Următorul, făcu anemic Schelde.

Mărunțelul îl trimise în lumea viselor cu un pumn în moalele capului. Creștea astfel și rația de votcă.

— Următorul sunt eu, spuse un nou venit la petrecerea lui Heiden. Dă-mi pistolul, Feldwebel!

Era locotenentul care comandase plutonului de pionieri să meargă la tăiere. Moșul se codi. În lumina tremurătoare a lămpilor cu seu, chipul locotenentului nu mai avea nimic omenesc. Părea un strigoi care-și părăsise lumea de umbre.

— Eu nu sunt pe inventarul tău, Feldwebel, zise liniștit. Dacă vrei un ordin, poftim! Îți ordon să-mi dai pistolul în clipa asta!

Moșul își pocni călcăiele cu un gest reflex și îi întinse Coltul cu mâna stângă. Dreapta îi era imobilizată de bandajul cu care se procopsise în urma întâlnirii cu LRDG.

— Domnule locotenent, interveni supus Portta, ne simțim onorați că doriți să vă alăturați amuzantei noastre partide. Suntem aici câțiva soldați cu pieile tăbăcite de gloanțe și știm să re-

cunoaștem un viteaz chiar la lumina lămpii. Vă rog să ne faceți cinstea de a închina cu noi un păhărel!

În ciuda părului său aproape alb, locotenentul nu era decât un puști, o victimă inocentă, fără nici o șansă în fața unui coțoi ca Johann Portta. Când Obergefreiterul îl numi „viteaz“, ochii lui avură o sclipire intensă, care ne arăta că nu ne înșelaserăm.

Heiden turnă votcă în pahare. Ne-am ridicat cu toții în picioare, pentru un toast. Am băgat de seamă că paharul locotenentului e ceva mai mare decât ale noastre. Prăpăditul de arab nu putuse strânge două pahare la fel.

— Pentru curajul extraordinar al ostașului german, strigă Portta. Pentru eroism!

Votca arse gâtleejurile și se duse în stomac. Ca-n basme, în momentul în care fură trântite pe tăblia mesei, paharele erau din nou pline ochi.

— Portta, spuse Moșul, știi că nu sunt eu omul care să nu toasteze pentru curaj în misiune. Ca superior al tău mă văd silit totuși să-ți atrag atenția că primul toast ar fi trebuit să fie dedicat Germaniei și Führerului. Domnul locotenent ar putea crede că suntem niște civili care și-au pierdut simțul ierarhiei.

Locotenentul îi zâmbi cu indulgență.

— Cunosco oamenii de felul dumitale, Feldwebel, fii pe pace. Voi sunteți temelia armatei germane. Uite, am să repar eu mica greșală de protocol: pentru Germania și pentru Führer!

Am băut cu toții, fericiți că scăpăm doar cu atâta corvoadă. Paharele se goliră din nou în stomacuri și se umplură la loc.

— Pentru ce mai toastăm? se întrebă buimac Mărunțelul. Dacă s-au terminat protocolurile, uite: știu eu o puicuță lângă Bremen...

Mercenarul îl așeză la loc pe scaun cu o mână de fier.

— Krautfeld, faci de rușine plutonul patru. E rândul mamei lor și fiicelor germane care înfruntă despărțirea de soții și frații lor, comportându-se admirabil în vâltoarea războiului. Pentru femeia germană, care a născut supraomul!

— Pentru femeia germană și supraom! răcnirăm în cor.

— Și... sup... supraom! ne susținu locotenentul.

Urmă toastul clasic pentru victorie. Veniră apoi la rând păhărelele dedicate imperiului de o mie de ani, armelor secrete ale celui de-al treilea Reich, ba chiar și inamicului care înțelege să se comporte cu demnitate în fața superiorității incontestabile a soldatului arian. În cele din urmă, i se permise Mărunțelului să ridice paharul pentru puicuța din Bremen de care nu uitase.

— E o gagică cum n-ai mai văzut, îi explică locotenentului. Un metru optzeci. Rupe două potcoave de-odată și e în stare să înfulece un vițel la micul dejun. Asta dacă nu te înfulecă pe tine, în caz că n-ai reușit s-o mulțumești în timpul nopții.

Deși beat criță, locotenentul dădu din cap indignat. Din mormăitul lui am dedus că nu putea fi de acord ca un grad inferior să-i pună la îndoială aptitudinile de armăsar.

— Unde-i puicuța aia? urlă ridicându-se cu greutate. Unde-i distrugătoarea de potcoave? Adu-o aici imediat, să-i arăt de ce e în stare un ofițer!

Mărunțelul îi făcu o descriere amănunțită a domnișoarei, apoi se arătă interesat să-i apere onoarea împotriva „unora care, după cum îi arată părul alb, ar putea să-i fie tați”. Conflictul fiind amorsat, Portta propuse rezolvarea lui printr-o întrecere cavalească în fața paharului. La cea de a treia rundă, locotenentul se prăbuși sub masă și rămase acolo până a doua zi.

— Pionierul a ieșit din joc, suspină destins Moșul, înhățând Coltul și punându-și-l în glumă la tâmplă. Altfel am fi fost obligați să facem curățenie după dânsul. Când un ofițer își zboară creierii, regulamentul prevede că gradele inferioare trebuie să spele mizeria, nu-i așa, Portta?

— Fii pe pace, Moșule, râse berlinezul. Nu era cazul să pui mâna pe mătură și cârpă.

— Cum așa?

— Azi noapte Heiden s-a jucat cu Coltul pe socoteala celor din LRDG. A stat chiar lângă mine, am concurat amândoi. Nu-i mai rămăseseră decât două gloanțe. Unul a ricoșat din casca Mărunțelului. Cu celălalt a încercat să se joace Sevilla. Atât. Așa că vezi, nu mai era nimic pe țeavă. L-am îmbătat pe locotenent ca să nu ne pierdem antrenamentul.

Izbucnirăm cu toții în râs. Moșul ne privi alb de furie, fără să zică nimic. Nu-i era rușine să înghită o gălușcă atunci când camarazii săi i-o preparau așa cum se cuvine. Se apropie țeavă de masă și trânti pistolul pe care cu câteva secunde mai înainte îl ținuse la tâmplă. Glonțul porni cu o bubuitură asurzitoare, smulgând epoletul lui Heiden. Am tăcut cu toții vreme de un minut.

— Ei, se mai înșeală omul, filozofă Portta liniștit.

Când se crăpa de ziuă aerul avea o transparentă liliachie. Felahii zdrențăroși, care-și mânau animalele la adăpat, păreau revoltător de nepăsători. Puțin îi interesa că, imediat după luarea Tobrukului, Feldmareșalul Erwin Rommel ne comunicase că așteaptă de la noi eforturi maxime în următoarele zile! Bătrânul Churchill își înghițise trabucul de amăfăciune. Armata a VIII-a era pe punctul de a se prăbuși, ca un boxer care a încasat mai mulți pumni decât poate să ducă.

N-am aflat niciodată cum îl chema de fapt pe locotenentul de pionieri. Unitatea lui a plecat chiar a doua zi pe front și, cum în deșert frontul e mișcător ca nisipul, curând l-am uitat. Ne mai aminteam de maratonul toasturilor uneori, când îi vedeam pe pionieri alergând prin câmpurile de mine, desfășurând în urma lor un șiret alb, ca firul unor păienjeni, sfidând propria lor moarte pentru a ne marca nouă un drum mai ușor către moarte. Dar chipul locotenentului care nu ținea la băutură era din ce în ce mai estompat. Guma uitării îl ștergea fără să stea o clipă. După o vreme, în ovalul rezervat lui ar fi putut sta chipul oricui. Cu totul altfel s-ar fi prezentat lucrurile dacă ne-am mai fi întâlnit din când în când. Dar poate că ne-am și întâlnit, dar noi nu l-am putut recunoaște din pricina faptului că murise. După un timp, morții devin de nerecunoscut.

CAPITOLUL 5

Ilustrată de la Marea Nordului

Bătălia a durat o zi și o noapte. Când am ajuns acolo, nu mai erau decât urmele unei încăierări groaznice, între doi uriași furioși, orbi. Zeci de vehicule carbonizate zăceau orientate în toate direcțiile, ca și cum n-ar mai fi știut încotro s-o apuce ca să scape de urgie. Focul le ajunsese din urmă și le atinsese doar o clipă. Agonia durase ore în șir, pentru că întotdeauna se mai găsește ceva care să ia foc și să ardă. Uleiul, benzina, cauciucurile, lăzile de lemn, prelatele, ba chiar și metalul carcaselor. Înăuntru arseseră și oamenii care nu apucaseră să se îndepărteze. Se spune că focul purifică. Dacă e așa, eu unul nu știu. Oamenii scăldați de foc s-au prefăcut în coconi de cărbune. Dar când soldații au îndepărtat cu lopețile coaja de deasupra, dedesubt au găsit o pastă roșie, încă fierbinte, din care se ridicau aburi otrăvitori. Mulți alții, care n-au ars la temperatura potrivită pentru a se transforma în coconi, au fost ridicați de pe scheletele banchetelor și îngropați la iuteală, ghemuiți, așa cum a înțeles focul să-i purifice. Când flăcările cuprind trupul, după ce urletele au încetat, iar ultima urmă de conștiință s-a risipit, mușchii se contractă sub acțiunea căldurii. Picioarele și brațele se flexează singure. Cadavrul seamănă acum cu un prunc al Iadului.

În cimitirul hârcilor de oțel băieții au descoperit două motociclete Zundapp noi-nouțe. Nu același lucru se putea spune despre foștii lor proprietari, care zăceau la o depărtare de câțiva metri. Fuseseră surprinși de tirul susținut al unui Bren-carrier, care-și pusese mintea cu ei. Unul căpătase patru sau cinci găuri cât pumnul, în stomac și piept, prin care, dacă

voiai, puteai privi în partea cealaltă. Cu toate astea, expresia chipului său era una senină. N-am știut ce expresie avusese în clipa morții camaradul său, pentru că nu i-am găsit capul, deși l-am căutat câteva minute bune, ca să-l îngropăm așa cum trebuia, la un loc cu restul trupului.

După slujba de îngropăciune, Portta și Sevilla au organizat o cursă de motociclism. Trupa s-a strâns în jurul lor, comentând zgomotos, făcând pariuri. S-a stabilit ca traseul să urmeze pista până la marginea hamadei, care se întrezărea la vreo doi kilometri depărtare, prin aerul fierbinte. Urma un viraj amplu, printre dunele de nisip și revenirea la locul startului. Campionii urmau, așadar, să descrie un „P” uriaș. Cursa cuprindea atât o probă de viteză cât și una de teren.

— Portta, am zis apropiindu-mă, habar n-am avut că știi să conduci o motocicletă.

— Nu știu, răspunse el. Până azi nu m-am mai urcat pe o așa drăcovenie. Aha, asta trebuie să fie accelerația.

Sevilla era un as al ghidonului. Puteai să vezi asta după felul în care ambala motorul și după ținuta pe care o avea în șa. La semnalul starterului, ales în persoana locotenentului Leuwe, Sevilla țâșni într-un răget infernal și fu ascuns într-o clipă de norul de praf și fum pe care-l stârnise.

Portta își potrivea tacticos ochelarii, pe rama căruia sângele fostului proprietar se coagulase. Porni clătinându-se, acompaniat de rateuri.

— Portta, ticălos murdar, ai să îneci motorul! strigă disperat locotenentul Leuwe, alergând după el mai bine de o sută de metri, ca să-i dea sfaturi.

Înainte să afle de la mine că pentru Portta întâlnirile cu motocicletele erau la fel de rare ca și cele cu tigrii bengalezi, Leuwe pariase pe el cincizeci de mărci. Maiorul Hemke veni și dânsul în goană, speriat de hărmălaia stârnită de trupă.

— Am pierdut deja cincizeci de mărci, i se plânse locotenentul. Portta le risipește prin nisip.

— Nici pomeneală, răspunse Hemke, mai liniștit după ce primise raportul grupei de cercetași avansați, care-l asigurau că inamicul a părăsit Africa. Cotoiul berlinez nu se lasă jupuit cu una, cu două. Pun și eu la bătaie cincizeci pentru el. Mai

rău este că dobitocul de bucătar a răstăcit rezerva de zahăr pentru cafeaua mea de dimineață. Cum dracu' am să câștig războiul dacă până la victorie am să-mi beau cafeaua amară?

Motocicliștii nu se mai zăreau. Nu se mai auzea decât un zumzet adormitor, apoi zumzetul continuă cu întrerupere, ceea ce însemna că părăsiseră autostrada de piatră și se avântaseră pe dunele înșelătoare de nisip. Soldații tăcură, încercând să ghicească ce se petrece acolo. Unii dintre ei alergară după binoculi. Dar blestematul de nisip nu-i lăsa să ghicească mai devreme deznodământul cursei. Nimeni nu mai rostea o vorbă. În liniștea deplină răsunau doar talazurile de căldură spărgându-se pe trupuri și bâzâitul acela obsedant.

În cele din urmă, învingătorul își făcu apariția la orizont. Era numai un punct mișcător, fără identitate. Dar pe măsură ce creștea, strigătele izbucniră cu și mai multă pasiune. Învingătorul era Portta.

— Spuneai că nu te pricepi la motociclete, am zis când soldații îl coborâră de pe umeri și uralele se stinseră.

— Mă pricep la motocicleta lui Sevilla, făcu el misterios.

Sevilla se întoarce după o jumătate de ceas, mai mult pe jos. Nu-și putea explica de unde a făcut Portta rost de atâta zahăr ca să-i transforme benzina din rezervor într-un șerbet inflamabil, incapabil să pună motorul în mișcare.

Așteptam îngropat în nisipul fierbinte, cu sudoarea șiroindu-mi pe frunte, orbindu-mă, curgând sărată pe buza de sus. Treceam prin toate chinurile Iadului, dar știam că și celălalt, cel aflat la mai puțin de cincizeci de metri în fața mea, îndură aceeași tortură și speram că se va dovedi până la urmă mai slab și va ceda. A ceda însemna să-și părăsească bârlogul, gesticulând și țipând că nu mai poate. Însemna să intre în bătaia armei mele, iar eu să-l dobor cu o rafală scurtă, care să-l reteze de la mijloc. La început fuseserăm doi oameni la fel de speriați de posibilitatea de a fi uciși ca și de aceea de a ucide. Dar pe măsură ce soarele făcuse să dea în clocot conținutul țeștelor, transformându-l într-o supă groasă și tulbure, celălalt devenise pentru fiecare din noi o pată, o țintă de doborârea căreia depindea supraviețuirea. Abia așteptam să-l omor.

În cele din urmă se ridică, gesticulând și țipând în limba lui că nu mai poate. M-am ridicat la rândul meu într-un genunchi, pentru ca reculul mitralierei ușoare Schmeisser să nu-mi arunce nisipul în ochi, în gură și pe nări. L-am secerat de la mijloc, așa cum plănuisem în cel mai drag vis al meu din ultimele douăzeci și patru de ore. „Lighenașul“ îi sări din cap și se rostogoli cât colo. L-am văzut ochii mirați. În ultimele clipe de viață înțelesese că există lucruri mult mai rele pe lumea asta decât căldura insuportabilă, care te prăjește de viu.

Apoi un glonț mă lovi în umărul drept. De fapt, lovi mitraliera Schmeisser, după care se înfipse în carne. Dacă n-ar fi întâlnit arma în traiectoria lui, mi-ar fi secționat abdomenul. Odată măruntaiele risipite prin nisip, poți să-ți iei adio de la ele.

Următorul lucru de care mi-am dat seama a fost faptul că zăceam pe spate. Nu mă durea nimic. Mi-am zis că englezul care trăsesese fusese probabil amicul celui pe care îl ucisesem cu mâna mea. Nu tremurase deloc atunci când îi venise rândul să aplice principiul „ochi pentru ochi și dinte pentru dinte“. Mi-am mai zis că în locul lui și eu aș fi procedat la fel. Noi înaintaserăm în cercetare. Ei ne așteptaseră. Mă enerva faptul că nu vine nimeni să vadă ce-i cu mine, așa că m-am hotărât să mă duc eu înapoi. Numai că, deși comandasem mușchilor și oaselor cu toată autoritatea să mă ridice de acolo, nu se întâmplă nimic.

Am rămas mai departe lungit pe spate, în bătaia soarelui, cu capul ceva mai jos decât picioarele, așa cum mă aruncase impactul glonțului.

— Swen, zise Portta, mă auzi? Înțelegi ce-ți spun?

Am clipit din ochi în semn că-l aud și-l înțeleg, pentru că nici buzele, nici limba nu mă mai ascultau. Îl vedeam răsturnat, lucrul normal, având în vedere că pentru mine lumea se întorsese cu susul în jos.

— Vulpea, vulpea, zbieră Portta în microfonul stației radio. Moșule, am futut-o! Swen a încasat un glonț și pare că nu-i prieste deloc. Avem nevoie de ajutor!

— Unde-i lovit? întrebă Mercenarul. Apasă-i asta pe umăr!

Am urlat de durere. În locul în care nu simțisem nimic altceva în afara unei greutate de plumb, un lup flămând rupea bucăți întregi de carne. O mie de scorpioni își înfipseseră acele și-si picurau acolo veninul. Mercenarul nu băgă în seamă țipetele mele. Legă cu îndemânare capetele bandajului.

— Glonțul a rămas înăuntru, Swen. Dar nu ți-a stricat nimic important. După ce au să-ți scoată bucata de plumb, ai să te simți mai ușor.

Am urlat din nou când m-a ridicat, dintr-o singură mișcare pe un umăr. Deși mic de statură, Mercenarul era un pachet compact de mușchi. Dacă era nevoie, el și cu Portta aveau să mă care kilometri în șir, până când Regimentul 26 Panzer-Grenadiere urma să apară la orizont.

— Nu-ți fă griji, Swen, bătea câmpii berlinezul, pentru a-mi acoperi gemetele, am auzit că genialii savanți ai Führerului au inventat niște injecții care te fac la loc ca nou. Cică dacă un obuz îți smulge un braț, sau, Doamne ferește, capul, după câteva injecții din astea îți crește altul la loc. În orice caz, la nouăzeci de ani ai să dai la o parte pletele albe pentru ca nepoții să-ți poată vedea semnul frumusei care o să-ți rămână pe piele.

Am leșinat, parte din pricina durerii insuportabile pe care mi-o provocau zgâlțâielile, parte de bucurie, la auzul unor asemenea vești. Când mi-am revenit, Portta se sfătuia cu Moșul prin stația radio. Nu-i plăcea ceea ce auzea.

— Portta, spuse Mercenarul, pe căldura asta rana se poate infecta cât ai zice pește. Trebuie să ne grăbim.

Am leșinat din nou, mulțumind cerului că nu mă lasă să fiu martor mai departe la o discuție atât de neplăcută în care era vorba despre viitorul meu.

Deșertul era tot o mare de flăcări, un ocean. Din toate părțile, de pe cercul colosal al orizontului soseau lighioane nemai-văzute, de o urâtenie care-mi zbârcea carnea pe oase. Voiam să fug, dar unde m-aș fi putut duce? În plus, nu mă puteam mișca. Picioarele îmi fuseseră prinse într-o căldare de nisip moale, care nu voia să-mi dea drumul. Primele creaturi monstruoase au ajuns la mine și m-au atins cu aripile. Erau viespi uriașe cu capete de șerpi, erau viermi care se încolăceau prin aerul fierbinte, cu inelele acoperite de spini. Erau oameni cu două cape-

te, lupi miriapozi, gândaci scârboși cu toracele pârșos și abdomenul mustind de clei verde înspumat. Urlam de scârbă și neputință. Fiecare dintre ființele acelea, o dată ce mă atingeau, intra în mine, se contopea cu mine. Devenea o parte componentă a creaturii care eram și o dată cu asta îmi împrumuta ceva din hidoșenia ei. Am simțit cum mă transform ireversibil. Simțeam aripile chitinoase împingând pielea ca să răsară ca niște muguri, spinii veninoși ieșind ca buruienile, la subsuori și în nări, ochii îndepărtându-mi-se unul de celălalt, limba bifurcându-mi-se, capul alungindu-se. Când mi-am privit mâinile nu mi-am mai putut stăpâni urletul de groază. Erau crengi uscate, acoperite de un strat gros de muște care forfoteau.

Urlasem într-adevăr.

— Stai liniștit, îmi ceru o voce severă, dacă nu ții morțiș să te leg de pat, soldat.

Am dat ascultare ordinului. Disciplina îmi dictase într-un prim impuls să-mi înving slăbiciunile. Imaginea încețosată care-mi ținea loc de lume înconjurătoare câștigă în profunzime și claritate. Ceea ce vedeam era pentru moment în măsură să-mi dea o picătură de liniște. Un medic militar stătea aplecat peste mine și mă privea cu atenție. Avea ochelari cu ramă de aur, ceea ce m-a făcut să mă gândesc că i-ar deveni imediat simpatic Măruntelului. Un alt element care l-ar fi apropiat de sufletul lui Krautfeld, presupunând că acesta ar fi avut unul, era sângele care-i stropise halatul cândva alb. Trebuie că fuseseră hectolitri întregi. Arăta mai degrabă ca angajatul unui mare abator și de fapt asta și era.

— Hasel, spuse medicul, numele meu este Biederkopf. Sunt Hauptman Biederkopf pentru tine, dar asta de îndată ce-ți va mai scădea temperatura. Ți-am adus ceva pentru prima noastră întâlnire. Sper să-ți facă plăcere.

Îmi deschise pumnul și îmi așeză în palmă un obiect mic, metalic. L-am apropiat cu greutate de ochi. Era un glonț de Thompson, acela pe care mi-l scosese din rană. Apoi Hauptman Biederkopf făcu stânga-mprejur și plecă. Era chemat de peste tot de gemete și suspine.

Cortul nu era foarte mare. Avea cinci metri lățime și măsura cincisprezece în lungime. Pentru moment era tot universul meu

și părea, având în vedere că nu mă puteam mișca fără să gem și eu la un loc cu ceilalți, că marginile lui îmi sunt inaccesibile. Lumina zilei pătrundea prin câteva petece numite „ferestre”. Nu se vedea nici un fel de plasă de camuflaj. Am dedus că ne aflam suficient de departe de linia frontului, ceea ce diminuă pericolul unui raid aerian neașteptat.

Personalul spitalului era compus din Biederkopf și trei infirmieri și din când în când de un maior care răspundea de mai multe corturi de felul celui în care mă aflam eu și căruia îi plăcea mai mult decât orice pe lume să amputeze. Dacă rana pe care o analiza depășea o anumită limită de dificultate, și limita era extrem de variabilă, maiorul nu mai stătea mult pe gânduri și salva viața eroului-soldat îndepărtând de el, cu ajutorul bisturiului și fierăstrăului, membrul nevrednic ce se lăsase rănit. Am avut noroc că Hauptman Biederkopf mi-a examinat el însuși rana. Mai târziu am aflat că unicul fiu al maiorului, mândria unei familii bavareze, scăpase cu un picior mai puțin dintr-un contraatac al unei unități de elită din *Australian Imperial Force*.

— Nu te speria, îmi zise un ceas mai târziu un infirmier pe nume Hans, în două săptămâni te faci bine și te întorci printre camarazii tăi. Ascultă, unul dintre cei care te-a adus aici, un berlinez roșcovan, mi-a umflat douăzeci de mărci la zaruri. M-a iertat de datorie cu condiția să-ți dau o porție dublă de carne.

Cădeam pe neașteptate într-un somn adânc, din care mă trezea uneori cea mai mică adiere, pentru a adormi din nou. De aceea, viața îmi părea alcătuită din piese dispartate, ca un mozaic tâmpit pe care nu mai știi cum să-l potrivești.

Aveam șase colegi de pensiune. După patru zile în care strigase fără încetare „Apă, apă!” unul muri, lăsându-ne în cinci. Rănitul din patul de lângă mine era un băiețandru de nouăsprezece ani din Bremerhaven. Deși bărbății din familia lui hălăduiseră toată viața pe valurile reci ale Mării Nordului, el nu văzuse deocamdată decât Nordenham și, într-o excursie de pomină, cu barca unchiului său, excursie despre care-mi povesti de patru ori în ultimele cinci zile care-i mai rămăseseră de trăit, Brake. Pentru Albert Bamberg, lumea înconjurătoare însemna localitatea Brake, pe care o văzuse după o zi de vâslit.

Albert fusese rănit la cap de bocancul unui camarad de pluton, la primul lui atac, în timp ce primea botezul focului. O mină de aruncător căzuse chiar în tranșeea îngustă pe care o ocupau înghesuiți ca oile și o surpase peste ei cât ai clipi. Dar înainte de asta îl rupsese în bucăți pe vecinul lui Albert. Laba piciorului, de la gleznă în jos, încălțată în bocanc, îl lovi pe Bamberg în tâmplă și-i înfundă osul capului în creier. Își puse-se casca, însă nu-și legase curelușă și explozia i-o aruncase din cap. Așa se plătesc micile abateri de la regulament.

Albert Bamberg delira din când în când, dar, în general era destul de lucid ca să poată susține o conversație coerentă. Ne împrietenirăm chiar din a doua zi a sosirii mele acolo.

— Swen, îmi spuse el în penultima lui zi de viață, nu-i lucru mai minunat pe lumea asta decât marea. Poate doar localitatea Brake. Dar, marea, Swen, marea! Oh, Doamne, sunt îndrăgostit de ea ca de o fată.

M-am răsucit către el, gemând la fiecare milimetru. Hauptman Biederkopf îmi recomandase astfel de mișcări, pentru a evita formarea de apă la plămâni.

— N-am văzut niciodată Marea Nordului, Albert. Doar Mediterana, în timpul traversării.

— Păcat, mare păcat, Swen. Când o să ieșim de-aici, te duc să-ți arăt. Merită să te duc, ai să vezi.

— Albert, am zis, când o să ieșim de-aici or să ne trimită gratuit într-o excursie pe plajă.

„Dar nu pe aceea pe care o visezi tu, copile, ci pe una uriașă, care este deșertul Sahara”, am continuat în gând. Infirmierii comentau fără jenă în răgazurile în care Bamberg era inconștient. De la ei aflasem că în curând el va elibera patul, și în general orice pat de pe lumea asta, și nu voiam să-i amărăsc ultimele zile pentru o nenorocită de excursie la mare.

— Poate că n-or să ne refuze o permisie, am zis totuși prudent. La urma urmei, suntem niște eroi, Albert.

Ochii îi străluciră.

— Și eu sunt un erou? Știi, Swen, până acum n-am ieșit în larg cu ai mei. Ei spun că încă nu m-am copt. Ție pot să-ți mărturisesc asta, tu n-ai să le spui celorlalți.

— Fii pe pace.

Apoi Albert începu să imite ordinele unui bătrân lup de mare surprins de o furtună grozavă.

— Hans, Kurt, Albert, unde v-ați ascuns mișeilor? zbieră el, încercând să acopere vuietul vijeliei, în vreme ce picăturile de ploaie îi șfichiuiău fața. Urcăți pe punte îndată și dați-mi o mână de ajutor! Așa băieți, așa Albert! Vedeți, ticăloșilor, Albert nu se teme să stea lângă mine. Duceți-vă să vă schimbați pantalonii!

Vasul se clătina amarnic și lua apă pe undeva, dar acum nu era timp să caute spărtura. Cât timp se ținea la suprafață, trebuia așezat cu prova spre valurile care veneau hotărâte să-l scufunde. L-am apucat pe Bamberg de braț, încercând să-mi păstrez echilibrul într-o furtună pe care, preț de câteva clipe, am simțit-o prin glasul său. Am închis ochii, orbit de un fulger arborescent. Am luat o gură bună de apă sărată și am început să tușesc. Când am deschis din nou ochii, Albert se zvârcolea, ținut de doi infirmieri. O spumă, trandafirie din pricină că-și mușcase limba, îi curgea printre buze. Hans veni în fugă și îi înfipse în braț acul unei seringi. Furtuna se potoli în câteva secunde.

A doua zi, ultima din viața lui Albert Bamberg, el se trezi bine dispus, cu un zâmbet larg. Visase că maică-sa găsisese vestonul răposatului Bamberg-bătrânul, îi lustruise nasturi, îl mai cârpise și i-l dăduse lui să-l poarte. Ce poți să-ți mai dorești de la viață?

— Ei, Albert, cum te simți azi? îl întrebă Hauptman Biederkopf. Pari bucuroși.

Albert îi surâse roșu de emoție.

— Mă simt foarte bine, tată. Îți mulțumesc pentru veston. Cred că acum putem să pornim.

Biederkopf ridică din sprâncene și luă cu blândețe încheietura mâinii lui Albert. Pulsul era normal. M-am ridicat în coate, încercând, cu gâtul lungit, să văd ce se petrece.

— Dar marea e agitată, fiule, spuse medicul. Mama ta o să fie îngrijorată. Rămâi mai bine aici, cu ea.

— Mi-ai promis, tată, îi aminti Bamberg. E ziua pe care o aștept de multă vreme. Și marea e mai frumoasă ca niciodată.

Dacă maiorul s-ar fi nimerit acolo în clipa aceea, ar fi purces fără întârziere să-i amputeze capul. Era evident că ceva se dereglase acolo și nu mai putea fi reparat. Maiorul însă lipsea și pentru același motiv pentru care lipsea el, Hauptman Biederkopf se grăbea și neglijă câteva detalii, aparent neînsemnate, care conduseră la cele ce urmau.

Se anunțase o inspecție de la marele stat major, iar ofițerii medici voiau să facă o impresie bună pentru a-i determina pe granguri să le acorde mai multă atenție. Astfel, ei ar fi vrut suficient anestezic pentru răniți, mai multe bandaje sterile, alte asemenea fleacuri de care războiul nu se sinchisește. Ofițerii, care de obicei înotau în sângele răniților până la genunchi, își lustruiseră curelele, nasturii, cataramele și-și atârmaseră la șold pistolul Walther, pe care de multă vreme uitaseră cum să-l folosească. Hauptman Biederkopf își atârnamea și el un astfel de pistol. Întâmplător el era singurul care rămăsese încărcat, de la ultima ședință de tragere, efectuată în urmă cu șase luni.

— Albert, am zis cât am putut de calm, lasă pistolul jos.

Bamberg era supărat fiindcă tatăl său îl ducea din nou cu vorba și avea să plece pe mare încă o dată fără el. Luase pistolul din tocul lui Biederkopf cu o dexteritate remarcabilă pentru vârsta și condiția lui și acum îl ținea pe medic între sprâncene. Infirmierii o zbughiră înspăimântați.

A fost nevoie de zece minute ca să găsească în toată tabăra o pușcă și să se hotărască să-l împuște, în ultimă instanță, pe Bamberg, pentru a-i proteja pe ceilalți. În tot acest timp, eu și Biederkopf făcurăm tot posibilul să-l convingem să lase pistolul pe mal, armele de foc fiind interzise pe vasul cu care urma să plecăm toți trei dintr-o clipă într-alta.

Apoi Hans dădu la o parte încet pânza cortului, pregătit să țintească, dar gestul se dovedi inutil.

— Oh, marea, gemu Albert Bamberg, vârându-și țeava în gură și apăsând trăgaciul.

O bucată de creier îmi ateriză în poală, cu un plescăit. Inspecția era compromisă.

După două săptămâni mă lustruiră și mă expediară înapoi pe plajă, fără băiețandru din Bremerhaven.

— Pe toți dracii, zbieră Mărunțelul de îndată ce dădu cu ochii de mine, o să-i tragem un chef de pomină!

Pentru el războiul nu era decât un lung șir de chefuri și guri căscate în care scânteiau dinții de aur. Restul plutonului mă înconjură, ferindu-se să-mi tragă palme pe spate. Moșul îi informase în amănunțime despre rana cu care mă procopsisem. Regimentul campase în apropierea unei oaze minuscule, a cărei apropiere era vestită doar prin desimea uedurilor. Aceleași gurbi, cu priciuri murdare, aceiași arabi ploconindu-se.

Moșul îmi dădu raportul ultimelor două săptămâni. Heiden fusese și el rănit, chiar a doua zi după ce mă loviseră pe mine. Tancul trecuse peste o mină care scăpase cine știe cum atenției geniștilor. Șenila dreaptă se zvârcolise prin aer ca un șarpe. Din fericire, Heiden se alese doar cu o gaură adâncă în sold, acolo unde se înfipsese unul din niplurile azvârlite în toate părțile de explozie. De data asta mai mult ca sigur avea să capete, în sfârșit, o decorație. Rapoartele despre el erau impecabile.

— Sevilla și cu mine am jucat la loteria din Tripoli, mă înștiință Portta cu nepăsare.

— Cum așa?

— Mărunțelul a fost trimis în recunoaștere și a oprit singur o caravană. A găsit un fel de prinț scăpătat și suita acestuia, care își duceau la loc sigur sărăcia lucie. Sărmanii au tras o spaimă pe cinste când Krautfeld i-a pus să caște gura ca să-i caute la dinți. Nimeni n-a scăpat necontrolat în amănunțime. Mărunțelul a verificat până și dantura dromaderilor.

Am râs cu lacrimi. La mare înălțime răsună un zumzet surd, liniștitor. Era protecția, asigurată de Kesselring, cu un stol de aparate Messerschmidt. În sfârșit, puteam să înfulecăm carnea de oaie fără probleme.

— Singurul în gura căruia a descoperit trei dinți de aur era fiul cel mai mic al prințului, un tinerel chipeș de vreo șaisprezece ani, dar fără avere. Mărunțelul i-a explicat, cu cleștele în mână, că marea armată germană are nevoie de metalul nobil din gura sa, ca să cucerească și pentru el o bucățică din globul pământesc. L-a asigurat că-i va scrie o chitanță pentru cei trei

dinți pe care-i va recăpăta după război. Mărunțelul scriind, îți dai seama?

Îmi dădeam seama.

— În cele din urmă, o sută de oameni au îngenunchat în fața namilei și au implorat-o să renunțe la rechiziționarea danturii princiare. Mărunțelul i-a poruncit prințului ca odată ajuns la Benghazi să completeze bilete de loterie pentru mine și pentru Sevilla. Lui Sevilla îi datora optzeci de mărci de la cărți. În felul ăsta zice că s-a achitat de datorie. Mie mi-a încredințat misiunea de a afla, de îndată ce luăm Alexandria și Cairo, ce numere au ieșit la loteria din Tripoli.

Râsul amenința să se transforme în spasme.

— Așa încât, vezi, s-ar putea ca peste câteva săptămâni să fim cele mai bogate persoane din colțul acesta al Saharei.

N-am aflat decât foarte târziu rezultatele loteriei, când oricum Portta și Sevilla n-ar mai fi putut intra în posesia fabuloaselor câștiguri. Din fericire norocul nu le surăsese.

Afrikakorps se întinsese peste măsură, încercând să apuce o bucată prea mare de plăcintă și prea îndepărtată. Legăturile erau din ce în ce mai greu de realizat și de menținut. Aprovizionarea devenise tot mai anevoioasă. Tot mai des ne opream din lipsă de benzină. Alexandria, Cairo erau miraje lipsite de consistență. Și nu ne aflam decât la ceva mai mult de două sute de kilometri de ele. După calendarul lumii normale era 3 februarie, deci ne aflam în plină iarnă. Ritchie, generalul care cunoștea deșertul ca pe propria palmă, se retrase ce se retrase, dar în cele din urmă se propti încăpățânat pe picioarele de dinapoi, în apropiere de El Gazala, și nu mai vru să dea înapoi nici un milimetru.

Ne aflam într-o altă oază, pe marginea unei alte băltoace, în tovărășia unor alți proprietari de catări și femei. Începeam să cred că lumea nu e alcătuită decât din oaze minuscule, semănând ca două picături de apă.

Amintindu-și cu nostalgie de nurea misterioasei sale ibovnice, care rămăsese departe, Sevilla încercă să reînnoade firul rupt al idilelor, făcând o vizită prin cele opt sau nouă gurbi. De data asta îl însoțiram cu toții, mai puțin Heiden. El zăcea

undeva, pe un pat de spital și trecea în revistă abaterile de la o ținută regulamentară ale doctorilor și infirmierelor.

Femeia care mă ademenise în întunecimea bordeiului nu măsura mai mult de un metru cincizeci. Când își dezveli fața fu limpede că nici nu împlinise șaisprezece ani. Sărăcia și frica o transformaseră într-o profesionistă fără scrupule. După o oră am ieșit din nou în soare și l-am văzut pe Mercenar în pragul unui alt gurbi, chestionând o baborniță cu degetele ca niște gheare și nasul ca un cioc de pasăre răpitoare. Mercenarul se sprijinise cu talpa piciorului drept pe buza unui vas mare de pământ și-și ținea automatul la îndemână, pe genunchi. Țigara ardea, ca de obicei, în colțul gurii. M-am apropiat intrigat, știind prea bine că Mercenarul este, prin excelență, misogin. Pe de altă parte, voiam să mă bucur de cunoștințele de limbă arabă ale camaradului meu.

— Zice că putem să ascultăm și muzică în satul ăsta, îmi spusese zâmbind ciudat când ajunsei lângă el.

L-am privit cu un aer tâmp.

— Bătrână proastă! Poate vrea să ne cânte ea din fluier.

Babornița izbucni într-un torent de cuvinte de neînțeles pentru mine. Din când în când arăta cu mâna spre una dintre colibe, dar degetele ei rășchirate ar fi putut indica orice.

— Zice că e vorba de muzică de la aparat, ca la oraș. Niște domni ca noi ar putea, pentru o sumă de nimic, să asculte muzică de la oraș, dintr-un radio adevărat.

L-am urmat intrigat, călăuziți de bătrână. Când ne aplecărăm ca să trecem pragul colibeii, un arab înalt și slab, de vreo patruzeci de ani, ne ținu calea zâmbind politicoasă.

— Stăpânii s-au rătăcit, cred. Aici nu este nici o femeie și sărăcia nu-mi îngăduie să-i tratez așa cum o cere rangul lor. Dar am un prieten care vă poate oferi smochine și curmale pe săturate și apă limpede. Binevoiți să vă însoțesc.

— Știi bine germana pentru un arab sărac, care a văzut câțiva nemți în viața lui, îl dădu Mercenarul la o parte cu țeava armei. Cred că un căuș cu apă găsim și la tine. De ce să-l mai deranjăm pe prietenul tău?

— Dorința voastră e poruncă pentru mine, bolborosi arabul.

Avea o mustață subțire, tunsă îngrijit. Jegul îi acoperea grumazul, urechile și dosul palmelor, dar era ceva în neregulă cu murdăria. Nu părea la locul ei pe pielea aceea.

— Ei, spuse ceva mai destins Mercenarul, ai de gând să ne lași să crăpăm de sete?

Arabul se grăbi cu un vas pântecos în care clipoceia lichidul prețios. Am întins mâinile să-l apuc, însă Mercenarul, mai iute, mi-o luă înainte. Ne-am încurcat unul pe celălalt. Vasul căzu și se făcu țandări. Toată apa se vărsă pe jos. Arabul amuți.

— Privește, Swen! strigă Mercenarul, armând pistolul automat.

În loc să formeze o băltoacă pe pământul tare ca piatra, apa se scurse cât ai clipi printr-o crăpătură. Am sărit ca ars și am vârat lama baionetei sub ceea ce, privind mai de aproape, părea să fie o placă. Cu puțin efort am reușit să o dau la o parte.

Arabul se aruncă asupra mea, într-o tentativă disperată de a mușamaliza lucrurile, dar Mercenarul fu din nou mai rapid și își încercă croșeul de stânga pe maxilarul lui. Funcționa de minune. A trebuit să-l prindem în brațe ca să nu-și frângă gâtul.

În podea găsirăm o ascunzătoare în care se afla un geamantan ponosit. Am ridicat cu grijă capacul.

— O stație radio! am strigat. Îți vine să crezi?

— Normal, fu de părere Mercenarul. Probabil că e un fel de dispecerat pentru conducătorii de catări.

Arabul își revenea gemând. Îl ridicărăm și-l sprijinirăm cu spatele de un perete al colibeii.

— Ghinion amice, i-am spus. Din pricina unei babe melomane și curioase, armata britanică are acum o stație radio mai puțin în inventar. Stau și mă întreb, ce Dumnezeu le transmitea prietenilor tăi din colțul ăsta uitat de lume?

Mă privi cu o ură nedisimulată, fără să-mi răspundă. Mercenarul îl îndemnă cu pistolul mitralieră să ne însoțească în tabără. Maiorul Hemke se bucură ca un copil. Deși văzuse mulți spioni la viața lui, nu prinsese niciodată unul. Îl pipăi și-l răsuci pe arabul nostru pe toate părțile. Ținu morțiș să-i ia el însuși primul interogatoriu. O confruntare a titanilor se întindea la orizont.

— Să mergem înapoi, în gurbi, la Hamid ăsta, se repezi Mărunțelul, cu balele curgând. Spionii sunt de obicei plătiți regește.

Toată afacerea devenise pentru el o joacă excitantă, ca în vremea copilăriei, de-a căutatul comorii. Din păcate nimeni nu avea voie să calce la locul crimei până când nu avea să se formeze o comisie de ofițeri care urmau să ancheteze cazul.

Confruntarea dintre maiorul Hemke și agentul arabo-britanic ne dezamăgi pe toți. În afara numelui, a gradului și a numărului matricol, prizonierul nu vru să dezvăluie nimic altceva. Asta în ciuda minunilor de subtilitate dovedite de maior, care-și pregătise un snop de creioane ascuțite și un top de hârtie pentru informațiile prețioase ce urmau să se reverse asupra-i.

Meniul se îmbunătățise considerabil de când, din pricina lipsei de benzină, ne opriserăm pentru moment din cursa nebunească în care ne aruncase Rommel. Conservele fuseseră înlocuite cu tot ceea ce se găsisese prin colibele și ogrăzile localnicilor. După ce aveam să plecăm din locul acela, îi așteptau luni de foamete și disperare. Așa se poartă războaiele.

— Când te gândești că totul a pornit de la o femeie, se minună Sevilla în timpul uneia dintre partidele de cărți organizate de Portta. De la Elena din Troia și Cleopatra nu s-a mai inventat nimic nou în materie de contraspionaj.

Înclinam să-i dăm dreptate. Maiorul Hemke se arătă destul de încurcat în privința agentului capturat. Trimise câteva mesaje statului major, dar cei de acolo erau prea ocupați ca să-i răspundă. Din pricina înaintării rapide, zilnic doi sau trei spioni erau prinși, ambalați și expediați pe capul ofițerilor de la contrainformații. Aceștia se săturaseră de ei până peste cap. Nu erau marii spioni ai celui de-al doilea război mondial, ci niște plevușcă de la care nu se putea stoarce nimic prețios. Ce să mai facă și cu al nostru?

În cele din urmă, Hemke deveni atât de insistent încât pe seama sa începură să circule bancuri dintre cele mai îndrăznețe, cum că trage tare sforile ca să fie avansat colonel, sau că spionul prins nu e altcineva decât un nepot de-al său care a încercat să scape de corvoadă. La capătul unei săptămâni în care

ceruse zilnic instrucțiuni în legătura cu ceea ce devenise deja cunoscut pe toată coasta nordică a Africii drept „spionul lui Hemke“, maiorul primi de la superiorii săi un mesaj pe cât de clar, pe atât de concis: „Executați-l!“

Trupa află curând și se bucură copilărește. Treabă nu prea mai fusese în ultima vreme, iar divertismentul lipsise aproape cu desăvârșire. O execuție era ceva nesperat. După un proces sumar, omul fu găsit vinovat și condamnat la moarte. Se ivi însă o problemă neașteptată. Nimeni din Regimentul 26 Panzer-Grenadiere nu mai organizase vreodată un asemenea spectacol.

Soluția spânzurătorii fu rapid eliminată din șirul de posibilități. Arabii n-ar fi fost de acord în ruptul capului să spânzure pe cineva de unul dintre prețioșii lor curmali. Le-ar fi purtat ghinion și apoi, Doamne ferește, tulpina s-ar fi putut frânge sub greutatea trupului. Alt lemn nu mai aveam la îndemână, pentru eșafod, stâlpul spânzurătorii, trapă și așa mai departe. Nu, ideea cu spânzurătoarea nu era realizabilă. Unde mai pui că transpunerea ei în practică ar fi necesitat și un călău. Existau totuși câțiva flăcăi care ar fi îndeplinit cu mare plăcere această slujbă.

Atmosfera orientală le sugeră unora soluția decapitării, o măsură tradițională la arabi. Însă curând, din pricina impedimentelor trebui s-o abandonăm și pe aceasta. Ne-ar fi trebuit cel puțin o secure, dar cei mai mulți dintre noi visam un iatagan scânteietor. Dar dacă i-am fi luat la scărmanat pe arabi, în nenorocitele lor de gurbi n-am fi descoperit decât niște amărâte de cuțite, mânjite cu seu. Cum să-i tai capul unui condamnat cu un cuțit bont?

— Beyer! țipă locotenentul Leuwe. Șase voluntari pentru plutonul de execuție. Și pentru că te codești prea mult, ții-i numesc eu chiar acum!

În noaptea dinaintea spectacolului s-a întâmplat să nu putem dormi nici unul dintre noi. Portta aduse o cască plină cu caviar. Era atât de puțin probabil ca el să se afle în realitate în fața noastră încât renunțarăm să-l mai întrebăm de unde-l procurase. L-am mâncat cu poftă, întinzându-l pe pesmeți tari ca piatra, buni să-i vâri sub șenila Panzerului, în caz că se împotmolea în

nisip moale. Deși stropise caviarul cu o cantitate apreciabilă de votcă, Moșul vărsă până la ziuă. Explicabil, având în vedere că el nu ținea la băutură. Nu știam ce-l apucase deodată.

În zori, locotenentul Leuwe veni să ne ia pe mine, Moșul, Portta, Mărunțelul, Mercenarul și Sevilla.

— Avem o problemă, Beyer. Condamnatul vrea să se împărtașească. Preotul regimentului s-a hotărât tocmai acum să se îmbolnăvească.

— Înseamnă că o să moară fără preot, domnule locotenent, dădu Moșul din umeri.

Dar Leuwe nu era de aceeași părere.

— Condamnatul e un ofițer, Feldwebel Beyer. În armata germană obișnuim să ne purtăm respectuos cu ofițerii, chiar dacă ei sunt inamici. Aceasta fiind ultima dorință a osânditului la moarte, o vom respecta, chiar dacă va fi nevoie să ne travestim cu toții în preoți.

N-a fost nevoie să ne travestim cu toții. Am dat cu zarurile și a ieșit Portta. Ideea păru să-l încânte.

— Fiule îi zise cu greutate părintele Glukman, aflat pe patul de suferință, o minciună nu e un păcat atât de greu dacă e vorba să salvezi un suflet. Fii binecuvântat!

În uniforma oastei lui Dumnezeu, Portta se mișca dezinvolt, ca și cum ar fi făcut-o de o viață. Mai întâi își inspectă noile buzunare, ca să verifice dacă nu cumva sfînția sa a uitat câte ceva care s-ar fi dovedit a fi de folos unui bun soldat german. Însă dacă Portta era un colecționar de temut al bunurilor altora, nici proprietarul veșmântului nu se născuse ieri-alaltăieri. Portta nu găsi nimic, în afara unei foi de agendă pe care o mână obișnuită cu creionul lăsase un mesaj concis și clar: „Să nu furi!“.

Ignorând râsetele noastre isterice, berlinezul îl însoți pe locotenentul Leuwe la locul în care fusese încarcerat Hamid. Îl vârâseră într-un gurbi fără ferestre, păzit zi și noapte de o santinelă. Ar fi putut să-l lase și liber căci n-avea unde să fugă. Deșertul nu i-ar fi dat nici cea mai mică șansă. Însă maiorul Hemke voia să facă totul regulamentar.

Prizonierul nu părea disperat. Ce-i drept, nu înflorise în ultimele zile și se mai cocârjase, dar la intrarea lui Portta se ridică, vioi, zâmbindu-i ironic.

— Ce s-a întâmplat cu preotul Gluckman? A dezertat cumva?

Portta, care sperase să tragă un folos cât de mic de pe urma acestei nevinovate substituiri de persoană, rămase cu buzele umflate. Ar fi trebuit să-și închipuie că un agent cunoaște structura unității pe care o spionează și știe să facă deosebirea între un preot obișnuit cu cele sfinte și un răcan ca Johann Portta, căruia nici un păcat nu-i era străin. Dar pentru că era cel mai vesel om al Wehrmachtului, hotărî să lase deoparte supărarea și să-și joace mai departe rolul.

— Fiule, îi spuse lui Hamid, un om cu experiența ta nu poate face nazuri când clipele îi sunt numărate. Mulțumește-te așadar cu ce ai. Uite, și noi, soldații, când ni se termină pesmeții, ne mulțumim să înfulecăm cozonac cu nucă.

Ca un adevărat cunoscător, condamnatul aprecie justetea punctului de vedere și, fără să mai stea pe gânduri, îi împărtăși lui Portta câteva întâmplări ce-i stăteau pe suflet, constituind un bagaj cu care n-avea nici un chef s-o pornească spre lumea cealaltă. Cum și berlinezul avea o rezervă impresionantă de povești interesante, curând ceremonia luă o întorsătură cel puțin neașteptată. Din când în când, santinela vâra bănuitoare capul pe ușă, ca să descopere motivul pentru care cei doi interlocutori, părintele și condamnatul, râdeau cu sughituri.

După o jumătate de ceas, locotenentul Leuwe veni să-i despartă. Regimentul se trezise cu noaptea-n cap, ca să nu piardă execuția. Era o dimineată înghețată, numai bună să faci pe cineva să nu regrete că părăsește lumea asta. Până și acum propaganda germană se întrecuse pe sine.

Prizonierul a fost dus într-un loc în care uedul ridicase un soi de parapet înalt de vreo trei metri. În felul acesta, gloanțele care n-ar fi nimerit ținta aveau să se înfigă în nisip. Nimeni nu scotea o vorbă. Am băgat de seamă că, printre gurbi, puținii locuitori ai oazei formaseră un grup care ținea să asiste la execuție. Oare ce însemnase omul acela pentru ei? Maiorul Hemke cochetase o clipă cu ideea de a rade „localitatea“, pen-

tru colaborare cu dușmanul. Din fericire era în stare să deosebească o fantezie absurdă de viața adevărată.

În liniștea de gheață, locotenentul Leuwe preluă comanda plutonului de execuție. Am mărșăluit în șir și ne-am așezat la zece metri de condamnat. Portta renunțase la gulerul prețesc pentru pușcă. Se descurca mai bine cu ea. Pentru o clipă mi s-a părut că el și Hamid au schimbat un semn numai al lor. Ne oprirăm și așteptarăm cu armele la picior.

Maiorul Hemke dădu citire actului de acuzare care spunea, în esență, că numitul Hamid și așa mai departe a fost găsit vinovat de acte de spionaj în favoarea unei puteri inamice, pe timp de război, și că în consecință merită să fie omorât. De ce, nu mă mai întrebați. La vreme de război oamenii exagerează în toate cele.

— Pluton, ascultă comanda la mine! zbieră locotenentul Leuwe.

În clipa aceea cenușiul se deschise, lăsând locul trandafiriului și verdei palid. Primele raze de soare străpunseră retina. Discul incandescent începu să urce dintre dune. Hamid trase un ultim fum din ultima țigară, o lăsă să cadă și, pentru că beneficiase de o educație cu influențe britanice, o călcă cu vârful papucului. Probabil că văzuse răsărituri cu sutele în deșert, fiindcă nu se arătă prea impresionat.

— La ochi, arm'! comandă Leuwe.

Am așezat cătarea pe pieptul celui din fața noastră. Atunci chipul lui se șterse ca și cum ar fi fost alcătuit din ceață.

— Foc!

Șase degete se contractară pe trăgacele armelor. Șase gloanțe porniră în aceeași clipă spre aceeași țintă. Ele se înfipseră cu un plescăit în carne, distrugând în calea lor mușchi, oase, vase de sânge și nervi. Șocul, extrem de puternic, ucise înainte chiar ca rănile săngerânde să o facă.

Corpul, din care sufletul își luase zborul speriat de bubuituri, căzu pe spate, cu brațele și picioarele depărtate, stârnind un norișor de praf. Nimeni nu aplaudă.

A doua zi sosiră veștile proaste. Convoaiele de benzină nu reușiseră să facă față marinei și aviației britanice. Nu primeam combustibil nici cât să-și pună noua ibovnică a lui Sevilla în opaiț, ca să-i admire lenjeria intimă. Urmau alte zile de așteptare insuportabil de plictisitoare.

CAPITOLUL 6

Portta candidează pentru diplomă

Când te împotmolești în nisip moale nu trebuie în nici un caz să bagi în marșarier. Așa ceva face numai un nebun sau un simucigaș. Într-o încercare disperată de a scăpa din capcană, roțile nu fac altceva decât să sape o groapă din ce în ce mai adâncă. E poate chiar groapa ta.

Așa au pățit Erlenmayer, Montz și Ziegler. Se aflau într-un Stechenwagen, pe la coada coloanei, când motorul a început să tușească și deodată s-a oprit.

— Domnule locotenent, raportă Willy Ziegler comandantului său de companie, drăcovenia noastră face pe nebuna. Permiteți să încercăm s-o reparăm.

Locotenentul nu numai că le dădu permisiunea, ci le dădu chiar de înțeles că ar face bine să remedieze defecțiunea dacă nu le place mersul pe jos. Nu erau locuri pentru ei în alte vehicule, iar la orizont nu se vedea nici un taxi.

Herman Montz și Willy Ziegler erau mecanici pricepuți. Ei lucraseră, în vremuri de care abia-și mai aminteau, într-o mare uzină de automobile din München. Găsiră hiba cât ai zice pește și se apucară să ciocănească prin motor. Pe cât de buni meseriași se dovedeau ei, pe atât de lipsit de experiență era Lothar Erlenmeyer, un tocilar din Frankfurt, care abia ieșise de pe băncile școlii, unde învățase despre Sahara cu un dascăl bătrân, lipsit de har. Soarta nu le dădu celor trei de ales. Locul mecanicilor este lângă motor. Așa încât îl cocoțară pe Lothar la volan, smulgându-i jurământul că nu va face nimic fără să-i întrebe mai întâi pe ei.

— *Ță-i drumul, păpădie, strigă vesel Herman Montz cinci-sprezece minute mai târziu, sărind în cabină.*

Lothar Erlenmeyer porni motorul. Toți trei se delectară auzindu-l cum toarce. După numai zece metri, intrară într-o căldare de nisip moale, care înghiți roțile până la jumătate. Ceea ce nu putea pricepe în ruptul capului Willy Ziegler era cum evitase ditamai coloana de blindate această capcană și nimeriseră acolo tocmai ei. Gândul îi zbură de îndată la netotul de Erlenmeyer, a cărui lipsă de experiență le purta ghinion.

Coborâră să vadă cum stau. Nu stăteau deloc bine. Lothar Erlenmeyer își făcu socoteala că vehiculul e mai ușor în lipsa celor doi. Încercă, fără să-l roage nimeni, o manevră menită să-i scoată din belea și să-i atragă laudele camarazilor, cam zgârciți din acest punct de vedere. Băgă motorul în marșarier.

— *Oprește-te, idiotule! zbierară fără succes Montz și Ziegler, observând îngroziți ce efect avea asupra roților manevra nepriceputului șofer.*

Dar el nu-i auzea, din pricina zgomotului, iar când își dădu seama că ei nu sunt de acord cu ce făcea el acolo, era prea târziu. Coborî să vadă la rândul său despre ce este vorba. Se îngropaseră și mai rău. Herman Montz îl culcă, expediindu-i un pumn în falcă.

În vremea aceasta, un tanc Grant afectat unei divizii indiene își făcu apariția la cinci sute de metri spre nord, în vârful unei dune. Se rătăcise în cursul retragerii trupelor britanice. Montz și Ziegler erau prea cătrăniți ca să-l bage în seamă. Lothar Erlenmeyer avea probleme cu falca. Regimentul 26 Panzer-Grenadiere se îndepărtase, destul ca să dea curaj indienilor pitulați sub blindajul tancului Grant. Dacă ar fi întâlnit coloana de Panzere, ar fi tăcut chitic.

Așa însă, își luară inima în dinți și traseră un obuz spre Stechenwagenul împotmolit în nisip. Erau departe, ochiseră în dorul lelei, soarele le bătea în ochi. Cum se întâmplă adesea în război, conform unor legi care favorizează evenimentele cele mai absurde, obuzul nimeri în plin.

Pentru că era pe cale să devină unul dintre cei mai bogați oameni de pe pământ, Portta se hotărî să nu mai pună osul la

treabă. Toți ceilalți slugăreau în locul lui, cu un devotament care atrase în cele din urmă atenția Moșului și locotenentului Leuwe și risca să devină în curând cea mai gustată istorie a sezonului. Culmea e că nimeni nu crâcnea când trebuia să-l înlocuiască la corvoadă, așa că Moșul ridică încă o dată din umeri. Dacă nu existau reclamanți nu exista nici reclamație.

— *Vezi tu, Swen, îmi zise Portta, pentru că avea o slăbiciune pentru mine, lăcomia dărmă imperiile, dar clădește altele în loc. Pe lângă imperiul de o mie de ani pe care-l pune la punct zilele astea inegalabilul nostru Führer, Portta își aranjează și el unul mai modest, de vreun secol și ceva.*

I-am cerut să mă lămurească.

— *Hamid ăsta era un flăcău și jumătate. Dar așa cum se întâmplă cu mai toți oamenii de treabă din lume, era singur cuc. Singur cuc și agent britanic, îți dai seama ce ghinion? N-avea decât o puicuță, undeva, prin Picadilly Square. În orice caz, i-a lăsat ei tot ce agonisise. Pentru că i-am promis că mă voi ocupa personal ca fata să primească ce i se cuvine, am câștigat la rândul meu jumătate din averea lui.*

Am râs cu lacrimi. Încă una din ghidușiile lui Portta.

— *Și în ce constă averea asta? Pietricele colorate și frunze de cocotier pe care le-a adunat de la arabii de pe-aici? Judecând după catării răpciugoși care se plimbă în voie prin jurul adăptătorii, e vorba de oameni cu stare, lume bună.*

Portta mă trase într-un loc ferit.

— *Nu fi prost, Swen. Hamid se juca de-a spionii din plictiseală. Îi plăcea riscul. Trăind în deșert, a învățat să se mulțumească cu puțin. Dar solda a pus-o de-o parte și te rog să mă crezi că n-a fost deloc de lepădat. În plus este, pardon, era în posesia a cincizeci de kilograme de bijuterii, aur, argint, pietre prețioase. Se pare că a descoperit rămășițele unei caravane care a dispărut într-o furtună de nisip, acum cincizeci de ani. De caravana asta își mai aminteau uneori babele.*

— *Uluitor! Și de unde, mă rog, știi basmul ăsta? Șeherezada și-ar fi câștigat libertatea dacă i l-ar fi spus lui Harun Al Rașid.*

— *Uiți că l-am spovedit pe amicul nostru? Era într-una din acele dispoziții care te împinge spre generozitate. Și i-am promis să-i dau fetei jumătate.*

— Puteai să-i promiți și Mediterana. Acum e pe lumea cealaltă, nu te mai obligă nimeni să te ții de cuvânt.

Portta mă privi scandalizat.

— Există un cod al onoarei, care face din micii oameni de afaceri oamenii mari de afaceri. Dacă n-ai învățat asta la vârsta ta, ai să rămâi toată viața un vânzător de gogoși într-o țară ca Suedia, în care se vorbește o limbă imposibilă.

Am râs din nou.

— Unde se află comoara?

— Într-o casă veche din Alexandria. Hamid și un sergent au cărat aurul într-un jeep, înainte să năvălim noi, „hunii“, prin părțile astea. Sergentul a murit o zi mai târziu, într-un bombardament al Luftwaffe. Vezi cum se leagă totul?

— Și cum ai să descoperi casa? O casă arăbească într-un oraș cu sute de mii de clădiri.

— Hamid mi-a făcut o schiță pe care am distrus-o înainte să-l avansăm la gradul de înțel. Știu strada, vecinătățile, culoarea lenjeriei intime a arăboasei care freacă tingirile pe-acolo. Am totul aici, mai adăugă mândru Portta, ciocănindu-și țeasta. Însă, desigur, mai rămâne de rezolvat un mic inconvenient.

— Care?

— Trebuie doar să cucerim Alexandria.

Fiind vorba despre bani, eram sigur că nimic nu-l va putea împiedica pe Portta să înghită Alexandria ca pe o bucată de șuncă. Trebuia numai să ne ținem după el, noi ceilalți și bineînțeles Feldmaresalul Rommel.

Când aveam benzină zburam pe pistă. Dunele alternau, fără tranziție cu grohotișul roșiatic, laterită cu muchii tăioase, pe care șenilele o fărâmițau într-o clipă. Când nu mai puteam alimenta ne opream. Înaintarea era tot mai anevoioasă.

În apropiere de Bir Zelten ne-am lovit de tranșeele englezilor. Erau zeci, poate sute de kilometri de șanțuri, săpate în nisipul moale, veșnic gata să se surpe, dar alcătuind împreună un păienjenis elastic, prin care nu se putea trece. Tranșeele erau căptușite cu scândură. Alte zeci, poate sute de kilometri de sârma ghimpată țeseau această rețea. Panzerule ar fi trecut prin obstacolele fragile fără ca măcar să le observe, însă dispoziți-

vele cuprindeau numeroase alte capcane, câmpuri de mine și tunuri anticar, de care era imposibil să nu ții seama.

Iar pentru un infanterist, sârma ghimpată înseamnă de cele mai multe ori moarte. Ghimpii agață stofa și pielea. Pe măsură ce te zbați să te eliberezi, ei se înfig din ce în ce mai adânc, din ce în ce mai bine. Inamicul a atârnat din loc în loc cutii de conserve goale, care, la cea mai mică mișcare pe care o faci, scot un zgomot asurzitor. O rachetă albă, strălucitoare, transformă noaptea în zi. Totul este luminat. Poți zări un gândac care se târăște pe nisip. Pentru câteva secunde, toată lumea, camarazi și inamici, te urmăresc compătitori, cum încerci cu disperare să te eliberezi din pânza de păianjen. Urmează o rafală.

Ne-am oprit așadar unii în fața celorlalți și am început să ne săcăm zi și noapte. Când ei ne pisau cu 105-urile, noi le expediam obuze de 88, din sacul cu daruri al lui Moș Krupp. Când ei trimiteau câțiva băieți, cu fețele mânjite cu funingine, ca să colecționeze urechi de-ale soldaților noștri, noi le înapoiam resturile intrușilor și pe deasupra îl asmuțeam pe Micuț să le umple nopțile de coșmaruri. Nu era santinela în partea cealaltă, care să nu tresară când îi vedea umbra mătăhăloasă ieșind pentru o clipă din tranșee.

În dreapta amplasamentului nostru fusese instalat un post de observație. Piese principale erau două lunete Zeiss prin care comandanții se holbau cât era ziua de lungă în ograda inamică. Era destul de stânjenitor pentru britanici să se știe supravegheați fără încetare, mai ales că uneori, și ei ca oamenii, erau surprinși în posturi ori ținute mai intime.

De aceea am trimis într-o noapte zece bărbați hotărâți să ne lase fără lunete. Trei se întoarseră înapoi, în liniile engleze. Unul dintre ei fu împușcat chiar de propriii camarazi, din pricina unei proaste corelări a misiunii cu programul patrulelor britanice.

Ceilalți șapte fură îngropați a doua zi, pe lumină, cu toate onorurile, în văzul ambelor tabere, care se abținură de la orice acțiune pe durata ceremoniei. Fără îndoială că unii dintre ei ar fi putut fi luați prizonieri, dar nu te poți aștepta la prea multă politețe din partea unor oameni treziți brutal din somn, așa cum

fuseserăm noi. Iar lunetele rămăseseră la locul lor, aproape neatuse, dacă nu puneam la socoteală petele de sânge.

La puțină vreme după înmormântarea englezilor, Portta și cu mine furăm desemnați să trecem la represalii împotriva îndrăzneților. În fața noastră se afla Regimentul 38 Royal Infantry, o adunătură de flăcăi robuști, care, provenind dintr-o țară cu o climă ploioasă, era de mirare că nu-și dădeau duhul sub soarele deșertului.

— E momentul să le arătăm „lighenașelor“ de ce e în stare un bătrân berlinez scos din sărite, spuse Portta, săltând pe umăr vechea sa „303“, sistem Lee-Enfield, remarcabilă prin precizia sa.

L-am urmat prin labirintul tranșeelor, înaintând către granița cu țara nimănu. Sosise amiaza. Tanchiștii se refugiaseră între șenilele monștrilor de oțel, singurul loc în care mai puteau cerși puțină umbră. Tranșeea semăna cu un sat arăbesc, atâta doar că-i lipseau haitele de câini costelivi, gata să se încaiere pentru fiecare ciosvârtă. În locul lor, numeroși soldați, cu ochii duși în fundul capului, se târau agonizând de colo-colo. Nisipul le intrase sub haine și din când în când își desfăceau centiroanele ca să-l evacueze. Milioane de muște își făceau de lucru fără să ia partea vreuneia dintre națiunile care se pândeau, gata să se sfâșie la cea mai mică greșală. Pur și simplu luptau împotriva tuturor, săcâindu-i și depunându-și ouăle peste tot.

— Aici, hotărî Portta oprindu-se.

M-am prezentat subofițerului care comanda avanpostul și i-am explicat misiunea mea și a camaradului meu. Feldwebelul dădu din cap absent. Două zile mai târziu avea să-și piardă un braț, din pricina unui obuz.

Am așteptat sosirea nopții, ca să ne furișăm din tranșee ca niște șobolani și să avansăm câțiva zeci de metri. Portta se depărta de mine atâta cât era nevoie ca o rafală să nu ne radă pe amândoi odată. M-am îngropat rapid în nisip, folosindu-mi picioarele cu frenezie, până când am săpat un șanț suficient de adânc în care să încap. În ultimă instanță, acest șanț îmi putea servi și drept mormânt.

Am luat o gură de apă din bidon și m-am luptat să ațipesc măcar două ore. La vreo douăzeci de metri de mine, Portta

făcea aceleași gesturi. Nu puteam comunica între noi prin viu grai. Abia ziua, sub acoperirea zgomotelor nenumărate care umpleau tranșeele de o parte și de cealaltă, aveam să schimbăm impresii după placul inimii. Noaptea, cea mai slabă dintre șoapte este un țipăt. Nu puteam aprinde țigările. Noaptea, licărul jarului este un soare orbitor.

Frigul îmi cuprindea încet fiecare oscior, fiecare centimetru de piele. În curând aveam să fiu atât de amorțit, încât și actul respirației avea să mi se pară un efort colosal. Noaptea nu iartă în Sahara. Totul încremenește sub limpezimea cerului găzduind milioane de stele și maiestuoasa Cruce a Sudului. De aceea, orice continuă să miște după căderea întinericului este considerat dușmănos și tratat ca atare.

În cele din urmă, înfășurat în pătură și foaia de cort am căzut într-un somn adânc.

Mă trezi un bubuit asurzitor. De fapt fusese zgomotul pietricelei pe care Portta mi-o aruncase în cască. Dovedise o precizie nemaipomenită, având în vedere că bezna încă ne înconjură. Dar ziua era foarte aproape, o simțeam în aer. Am scos din raniță plasa de camuflaj făcută sul și am desfășurat-o peste mine. La lumina zilei aveam să devin invizibil.

Am împins înainte pușca. N-am reușit să disting nimic prin lunetă. Abia după vreo cincisprezece minute noaptea începu să bată spre gri. Zona de lumină din jurul meu și al lui Portta prinse să se mărească. Deșertul se reîntorcea la viață.

Prima mea victimă fu un căpitan uscat și negricios, care se agita de colo-colo, încercând să compenseze lipsa de autoritate în fața oamenilor. La ora stabilită, camarazii noștri deschiseră focul, mascându-ne astfel năzbâtiile. Căpitanul ieși din tranșee mai mult decât trebuia, ca să le arate oamenilor lui ce înseamnă „curajul sub foc“.

L-am ochit în mijlocul pieptului, dar abaterea armei era puțin mai mare decât ultima oară când lucrasem cu ea. Glonțul îl lovi în bărbie, sfărâmând-o și ieși prin ceafă. Muri pe loc, dar spectacolul avu de suferit. Nici eu, nici Portta nu eram adepții vărsării inutile de sânge

— Swen, strigă Portta când canonada se liniște pentru câteva clipe, ultima oară eu am lovit un maior. Căpitanul ăsta al tău nu egalează scorul partidei.

Încerca din nou să mă tragă pe sfoară.

— Maiorul a încasat-o în picior. Nu se pune la socoteală. Un rănit nu face tot atâtea puncte.

Însă pe Portta nu-l puteai scoate din ale lui. Înainte de a-și alege următoarea țintă, îmi servi un argument imbatabil.

— Maiorul e pierdut pentru front. Dacă nu cumva i-au tăiat deja piciorul, nu se va întoarce mai înainte de un an-doi. Se poate spune că în ceea ce ne privește e ca și mort.

Ca să nu mai am nimic de obiectat, îmi promise un alt maior. Ocazia se ivi o oră mai târziu, timp în care fiecare din noi doborâse câte trei soldați. Britanicii începuseră deja să adulmece țara nimănui, din ce în ce mai convinși că niște lunetiști își făcuseră culcuș acolo. De îndată ce aveau să se fixeze asupra unei umbre suspecte, aveau s-o piseze cu aruncătoarele de mine.

— Mai stăm o oră-două și luăm pauza de masă, glumi Portta. E un local simpatic după colț.

Știa la fel de bine ca și mine că nu putem să ne mișcăm până la căderea nopții, fără să încasăm câte o mină în cap.

— Un maior, spuse Portta pe la patru după amiază.

— Unde? l-am întrebat curios la culme.

Plictiseala mă omorâse. Dacă-i dădeam ascultare mai mult decât se cuvenea, și lăsam atenția să-mi slăbească, putea să mă omoare de-adevăratelea.

— Puțin stânga, cam la „ora unsprezece“, între parapetul de saci și un sergent supraponderal, care-i oferă țigări cumpărate la negru. Ceea ce-am să-i ofer eu îl va face să slăbească cel puțin trei kilograme.

Am privit la „ora unsprezece“, cum spun de obicei piloții, și am distins cu mare greutate parapetul de saci. Iar în apropierea lui, două pete negre, despre care am crezut mai întâi că sunt doi purici așezați pe lentila lunetei, ca să mă studieze mai bine. De fapt, erau capetele unor militari care se credeau destul de departe pentru a nu-și mai pune „lighenașele“. Ca să fiu cinstit, nu înțelegeam cum își dăduse seama Portta că unul dintre cei doi este mult râvnitul maior.

— Am jucat cărți cu băieții de la „Zeiss“, îmi explică el mai târziu, la adăpostul tranșeei. Ei au ajuns să-i cunoască pe toți locatarii azilului de dincolo și le știu tabieturile pe dinafară. E ora la care sergentul și maiorul fumează o țigară bună, ferți de privirile poficioase ale camarazilor lor, și-și dau cu părerea despre mersul războiului.

Pe scurt, Portta puse arma la ochi și ținti un minut întreg. Pușca plesni sec. Am privit repede prin luneta armei mele. Una dintre pete se agita frenetic pe marginea parapetului de saci, apoi dispăru. Cealaltă rămase nemișcată, acolo unde bănuiam că o ajunsese glonțul lui Portta. Atunci berlinezul sări peste cal. Voia să fie sigur că n-a ratat. Voia să ia un avantaj decisiv asupra mea. Trase încă o dată, exact în centrul petei imobile. De data aceasta am văzut clar cum sar bucăți din ea.

— Ești nebun? am zberlat. De ce nu te ridici în picioare să strigi „hei, băieți, sunt aici!“

— Bagă țeasta la cutie! îmi răspunse el vesel. Vine!

Venea, într-adevăr. Venea salva de răspuns. Prima împușcătură a lui Portta îi luase pe nepregătite. Încremeniseră câteva secunde. Fiind vorba despre un maior, îndrăzniseră totuși să arunce o privire în țara nimănui. Și atunci Portta trăsese a doua oară. Sunt multe feluri în care te poți da de gol. Fumul de la gura țevii, norișorul de praf pe care-l stârnește suflul împușcării în fața trăgătorului. Sau, pur și simplu, o rază de soare care sclipește o fracțiune de secundă în sticla lunetei pe care reculul o înalță spre cer. Important e că ai fost dibuit.

Britanicii alergară furioși la aruncătoarele de mine. Sergentul se duse cu ei și le arătă cu degetul punctul din care se trăse-se. Când maiorul fusese lovit în gât, tocmai își aprindea un „Camel“. Stropise cu sânge pe o rază de un metru. Sergentul slăbise, într-adevăr, pe loc.

— Acolo! spuse pârâciosul. Puțin în stânga, la „ora unsprezece“. Trageți odată!

Acolo se afla Johann Portta. Minele alunecară pe țevile aruncătoarelor și tăsniră vesele aproape imediat. Patru porții de explozibil zburară spre gaura de șoarece prea mică pentru trupul ciolănos al berlinezului. Poate că n-aveau să-l nimeriască din prima, dar ce mai conta?

O mină de aruncător fluieră ștregărește, a mirare. Fluieratul durează patru sau cinci secunde, de la nota cea mai de sus, la cea mai de jos. Ai tot timpul să-ți revizuiști întreaga viață, să treci în revistă lucrurile bune și rele pe care le-ai făcut. Dar cu siguranță că nu este timp destul ca să te ascunzi mai bine decât ai făcut-o. Apoi urmează explozia.

Primele patru mine îl încadrară pe Portta cu stâlpi de nisip și fum. Portta începu să tușească, sufocat. Suflul exploziilor îi pune la grea încercare pleura subțire a plămânilor. Și încă nu căzuseră destul de aproape. N-aveau să renunțe până când n-aveau să fie siguri că l-au învățat minte pe ticălos. Expediară o nouă serie de mine.

Ar fi trebuit să mă ridic în picioare și să le explic acelor gentlemani că fac o greșală grosolană. Portta era cel care-i lăsase fără maior. Așa că nu înțelegeam de ce trebuie să suport și eu același tratament pe care hotărâseră să i-l aplice lui, doar pentru că mă aflam întâmplător pe aproape și pentru că ei nu erau în stare să nimerească un măgar de la un metru.

N-am făcut-o. Veni ce-a de-a treia salvă, urmată aproape imediat de cea de a patra. Am scormonit cu degetele, căutând să mă îngrop mai adânc în nisip, dar chiar dacă m-aș fi aflat la o sută de metri adâncime, tot nu mi s-ar fi părut de ajuns. Am urlat de groază. Venea cea de a cincia salvă.

Apoi obuzele de calibrul 88 mugiră pe deasupra capetelor noastre, repezindu-se spre amplasamentele lui 38 Royal Infantry. În curând se trăgea cu tot armamentul, de ambele părți. Cu toate astea, tirul aruncătoarelor continuă. Britanicii erau supărați rău pe Portta. În cele din urmă, un ofițer superior dădu ordin să înceteze toată nebunia. Aruncătoarele de mine tăcură și ele.

— Swen, ești întreg? vru să știe Portta, la vreo cinci minute după ce o liniște ireală se așternuse peste țara nimănu.

L-am înjurat cu poftă. Nu-mi venea să cred că sunt întreg și nevătămat.

— Nu pune la inimă, mă sfătui Portta, fii indulgent. În felul ăsta ai să trăiești o sută de ani.

Am săltat puțin capul sub plasa de camuflaj. Așa trebuie că se va simți primul om care va pune piciorul pe Lună. În jurul nostru erau numai cratere fumegânde.

— Hei, neamțule, se auzi deodată dinspre 38 Royal Infantry. Arată-ți mutra, măi varză călită! Vrem să te vedem, *kraut*!

Admiratorul lui Portta vorbea o germană cu un pronunțat accent englezesc. M-am rugat ca Dumnezeu să-i fi dat roșovanului măcar atâta minte încât să nu răspundă provocării.

— Nu suntem la un concurs de frumusețe, măi „lighenaș“, făcu Portta. Iar eu pentru tine sunt ca Meduza. Când ai să mă vezi la față, ai să te prefaci într-o stană de piatră!

Izbucniră râsete din ambele tabere. După încordarea uriașă din timpul bombardamentului, o mulțime de soldați își părăsiseră bârlogurile pentru a vedea dacă soarele, cerul și în general lumea mai există. Cu câteva minute în urmă erau gata să se sfâșie unii pe ceilalți. Acum îi mânca limba să le arunce „colegilor“ de dincolo câteva săgeți.

— Domnul maior pe care tocmai l-am lecuit de viciul fumatului, urmă Portta cu un glas puternic, dar relaxat și zeflemitor, mă cunoaște acum prea bine. Sunt Obergefreiterul Johann Portta, din Berlin, cum intri în oraș pe dreapta. Dar un țărănoi ca tine n-o s-ajungă niciodată acolo.

Un murmur de nemulțumire străbătu liniile britanice.

— Eu credeam că te cheamă Johann Șobolanul, veni răspunsul aproape imediat. Și că locuiești într-o gaură, cum intri pe dreapta.

— Swen, îmi zise Portta, fii cu ochii pe ei. Dacă vreunul dintre amicii lui încearcă să-mi strice tenul, te rog să ai grijă de dânsul. În vremea asta, eu am să zac cu nasul în nisip. Nu-mi plac tipii care se bagă în vorbă neîntrebați.

Am pus luneta la ochi și am parcurs febril tranșeea din fața mea. În ciuda glumelor, oricare dintre cei de acolo ar fi fost mândru să-l găurească pe Portta.

— Cred că nu ți-ar plăcea să mă cheme Johann Șobolanul, englezule, spuse Portta și de îndată tot frontul amuți ca să-i soarbă vorbele.

— Când am să ajung în Anglia, am să-mi găsesc timp pentru nevastă-ta, pentru surorile tale, ba chiar și pentru bătrâna ta

mamă. Și crede-mă, vor fi atât de mulțumite de serviciile mele, încât vor muri de poftă să-și boteze țâncii, care vor rezulta din această demonstrație de bărbăție germană, cu numele meu. Ești de acord cu mine că sună mai bine Joseph, William sau Mary Portta, decât Joseph, William sau Mary Șobolanul.

Un hohot enorm se ridică din liniile noastre. Unul mai moderat din cele ale inamicului. Cu siguranță că acela care-l făcuse pe Portta șobolan nu răsese.

Am parcurs jumătate de tranșee și pe la mijloc l-am depistat pe cel care-i ținea piept berlinezului. Era un căpitan mătăhălos pe care n-aveai cum să nu-l remarci. Ședea fără frică pe marginea adăpostului, într-un genunchi, și-și făcea vânt cu bereta. Am băgat de seamă că e ras în cap. Chelia îi lucea în soare, fascinantă. În dreapta lui, dar nu tot așa de la vedere, se făceau pregătiri pentru aniversarea lui Portta. N-am văzut mare lucru. Un umăr, o țevă. Lunetistul lor aștepta un moment prielnic.

— N-ai să ajungi nici în Anglia, nici măcar la o adăpătoare berberă, *kraut*! N-ai loc nici printre catâri, reluă căpitanul. O să te îngropăm chiar aici, pentru că mi-ai devenit simpatic, și scorpionii au să se plimbe prin craniul tău. Dar mai întâi, să știi că am să vin la noapte să-ți iau testiculele.

Luneta inamică străluci o clipă, orbindu-mă. Am ochit cu multă grijă și am așteptat să văd mai mult din trupul omului acela.

— Probabil că ale tale nu te mai ajută, remarcă Portta. Dar dacă vrei să-ți împrumut testiculele mele pentru două-trei ore, ca să vezi și tu cum e să fii bărbat, o fac cu dragă inimă. Numai că trebuie să depui o cerere scrisă la statul nostru major. În armata germană nu e haosul de la voi, copile. Totul e inventariat, clasat și înregistrat. S-ar putea să ai norocul să ți se aprobe cererea.

Căpitanul din Royal Infantry spumega.

— Ce să mai așteptăm până la noapte? Hai mai bine să dăm ochii acum, deșteptule! Tu și cu mine, ce zici?

Spre uluirea tuturor, Portta se sculă cât era de lung și se înfățișă, în toată splendoarea sa, armatei britanice. Era puțin tăvălit și plin de nisip, însă claia de păr roșcat putea fi văzută

de la zece kilometri. Căscă pe îndelete și-și dezmoți ciolanele. Un murmur de admirație străbătu rândurile privitorilor din ambele tabere, care se strânseseră pe marginea tranșeelor.

— Dacă ții atât de mult să mă vezi, bucată de șuncă afumată, spuse Portta, iată-mă-s! Și-acum ce urmează? Vrei să ne luăm la trântă ca doi bărbați adevărați? Să ne adulmecăm șosetele? Să ne înfruntăm la pocher, șai' șase, tabinet?

— La trântă, la trântă! urlară spectatorii, aruncând în aer bere, căști și sumedenie de șepci.

Soldatii tuturor armatelor au în comun pasiunea pentru luptele cu gladiatori. Când își pun ei înșiși viața în pericol, în șanțuri, sub tirul artileriei, alergând din fața avioanelor, rostogolindu-se peste colacii de sârmă ghimpată, sunt mult prea preocupați pentru a mai putea gusta spectacolul. De aceea sunt fericiți dacă au ocazia să-i urmărească pe alții încăierându-se și pot să dea sfaturi, ca orice chibiț care se respectă.

— La trântă! ceru din nou mulțimea.

Căpitanul avea alte planuri cu Portta, însă presiunea camarazilor săi era irezistibilă. Nu mai putea da înapoi acum. L-am văzut prin lunetă cum se apleacă și-i spune repede ceva omului cu arma. Nici dacă i-aș fi citit cuvintele pe buze nu mi-ar fi fost mai clar despre ce este vorba.

— Prea bine, spuse căpitanul, am să-ți frâng cu plăcere oscioarele, ca să te-nghit dintr-o singură îmbucătură.

Înaintă cu pași de uriaș prin țara nimănui, lepădându-și din mers bluza. Când ajunse la mijloc se înfățișă sub soarele fierbinte, un colos alcătuit numai din mușchi. Pe spinarea sa ar fi putut staționa pentru alimentare un tanc greu Crusader. Își încordă bicepșii și făcu o tură completă de arenă.

— Marele Scott Pearson în persoană va înfuleca un neamț jupuit, după ce îl va prepara după o rețetă proprie.

— Numai să nu te îneci cu vreun antricot, motan năpârlit, bombăni Portta, pornind la rândul său.

De îndată ce rămase în bustul gol, răsună un hohot general. Portta părea slab ca o scobitoare uzată, însă eu știam prea bine ce pot odgoanele de oțel ascunse sub pielea bronzată.

— Să nu pierdem vremea, Pearson, îi spuse căpitanului, care era cu un cap mai înalt decât el. Eu nu fac nimic pe degeaba.

Dacă mă învingi, mâine dimineață îți dăruiesc colecția mea de bancnote. Poți să-ți cumperi prăvălie după război și să vinzi cârnați. Dar dacă te dobor, îmi vei îndeplini o dorință. Și sper că te ții mai bine pe picioare decât știi limba germană.

— Poți să pui pariu că da! îi răspunse englezul.

Nimeni nu mai sufla. Cei doi se prinseră în brațe și icniră din greu. Lupta părea că se va sfârși în câteva secunde. Forțele erau prea inegale. Căpitanul îl apucă din spate într-o strânsoare înspăimântătoare, pregătindu-se să-l strivească. Portta își înfipse degetele în beregata lui, dar era ca și cum ar fi vrut să sugrume un picior de pod.

Apoi situația se schimbă. Portta expiră tot aerul din plămâni și sub privirile uluite ale asistenței alunecă printre brațele uriașului, ca un țigar printr-un inel. Acesta rămase derutat câteva clipe, suficient timp pentru ca berlinezul să i se strecoare printre picioare și să-i sară în spinare. Era ca și cum ar fi încălecat un elefant turbat. Pearson se scutură de două-trei ori, azvârlindu-l cât colo, în nisip. Soldații izbucniră în urale. Lupta era mai palpitantă decât își închipuiseră.

Încă o dată luptătorii se luară în brațe. Portta scăpă din nou printre picioarele colosului și i se așeză în spinare. Căpitanul îl azvârli iarăși în nisip. Scenariul se repetă de trei ori. Spectatorii începură să mormăie, cerând înapoi contravaloarea билетelor.

— Blestemat de morcov, zbieră înfuriat englezul, făcând o aluzie străvezie la podoaba capilară a camaradului meu. Îmi scapă printre degete, dar până la urmă tot am să-l plantez!

Deodată Portta își schimbă tactica. În loc să sară pe cocoșa bivolului britanic, el îi aplică una dintre acele piedici care-i aduseseră celebritatea în sânul Regimentului 26. Pearson se prăbuși mugind în nisip și se ridică scuipând. Dar pentru că era mare, iar hărțuiala lui Portta îl obosise, îi trebuiă câteva secunde. Când se dezmetici, își dădu seama că nu poate să respire. Picioarele berlinezului îi încolăciseră grumazul și-l strângeau fără milă, ca un clește. Se zbatu mâniaș, din ce în ce mai obosit, din ce în ce mai lipsit de vlagă. În cele din urmă renunță la orice împotrivire și căzu pe spate, cu ochii dați peste cap. Brațele și picioarele îi mai fluturară de câteva ori haotic.

— Obergefreiter Portta, Regimentul 38 Royal Infantry îți recunoaște victoria, tună o voce amplificată de megafon. Te rugăm să nu-l ucizi pe căpitanul Pearson.

Portta slăbi puțin strânsoarea, pentru ca victima sa să poată trage o gură de aer, dar aveau să treacă minute bune până să-și vină cu adevărat în fire.

— Portta, se auzi și glasul Moșului, dă-i drumul omului odată, nu te mai prosti!

Berlinezul răsă scurt, fără veselie.

— Vreau o diplomă din partea comandanților acestui Goliat somnoros, care să ateste evenimentul. Vreau să-mi fie trimisă mâine dimineață. De asemenea, conform înțelegerii, trebuie să-i dau o pedeapsă învinsului. Mâine va apărea pe marginea tranșeei și va striga de trei ori „Armata britanică a făcut din mine un imbecil la dispoziția unui geniu ca Johann Portta!”

Toată lumea încremeni cu gura căscată.

— Obergefreiter, aici este maiorul Hemke! se auzi o voce binecunoscută din spatele nostru. Încetează imediat cu tâmpeniile și întoarce-te la unitatea ta!

Portta nu-i răspunse. În schimb, își spori strânsoarea, ca un piton. Îl auzirăm cu toții pe căpitanul Scott Pearson horcăind asemenea muribunzilor.

— De acord! se auzi un strigăt din tranșeea inamică. De acord, Obergefreiter. Ai cuvântul colonelului Legay că vei primi diploma, iar Pearson se va achita de obligațiile sale.

Portta îi dădu drumul sărmanului om și se ridică scuturându-se. Apoi făcu o plecăciune adâncă în fața liniilor dușmane și o porni vesel spre ai noștri, nu înainte de a-i arunca căpitanului o privire plină de semnificații. Un novice ar fi crezut că e o privire compătimitoare. Eu știam că e doar regretul că nu poate să-l caute prin buzunare.

Am privit iute prin lunetă. Omologul meu din partea cealaltă avu răbdare până când doi tovarăși de-ai săi îl recuperară pe Pearson și îl duseră la adăpost. Apoi ridică arma ca să-i spună lui Portta ce părere proastă avea despre el. Portta mergea fluierând, fără să-i pese. După gustul meu, se încredea prea mult în fair-playul englezesc. Am apăsât trăgaciul cu grijă. Lunetistul inamic căzu cu fața pe puscă.

Într-o clipă se dezlănțuiră din nou toate trăsnetele Iadului. Spectacolul se terminase. Toată lumea își adusese aminte că are de dus un război. Portta ieșise din schimb ceva mai devreme, în schimb eu mai aveam de stat în gaura mea cel puțin o oră, până la căderea întinericului.

M-am întors aproape de miezul nopții, murind la fiecare rachetă orbitoare lansată de englezi și înviind imediat după ce se stingea. Stătusem în țara nimănui aproape douăzeci și patru de ore. N-am scos un cuvânt. N-aveam nimic de spus.

— Swen, îmi zise Mărunețelul pe un ton spășit, cât ai fost plecat ți-am mâncat două conserve. Mi-a fost tare foame.

„Cât ai fost plecat...” Țștia sunt camarazii de front. Pe unii de aiurea, pe cei de-acasă, poți probabil să-i impresionezi cu vreo poveste despre grozăviile războiului, cu sânge, cu răniți care gem, cu băieți uciși înainte de a afla ce este viața. Poți să le trezești compasiunea vorbindu-le despre clipele în care spaima face din tine un animal gata să se scape pe el sau să omoare femeii și copii. Dar nu poți face asta cu un camarad de front. El nu va fi deloc copleșit de trăirile tale, pentru simplul motiv că le are și el pe-ale lui. Și uneori ele le depășesc pe ale tale.

Mărunețelul îmi mâncase două conserve. Dacă aș fi fost împușcat, după câteva clipe de regrete le-ar fi mâncat pe toate. Portta nu-mi mulțumise pentru împușcătura salvatoare. Nici n-avea s-o facă vreodată. Când avea să-i vină rândul, urma să mă scape el pe mine. Sevilla pe Heiden, Mercenarul pe Sevilla, Moșul pe Mercenar. Și așa mai departe.

Colonelul Legay se ținu de cuvânt a doua zi, în zori. Dacă n-ar fi făcut așa, strămoșii lui s-ar fi răsucit în morminte, probabil, prin criptele prin care fuseseră înmormântați cu sute de ani în urmă, la întoarcerea din cruciade. Căpitanul Scott Pearson își arăta țeasta rasă, precedată de un drapel alb. În felul acesta se asigura că va fi lăsat să-și interpreteze aria. Se ridică pe marginea tranșeei și strigă de trei ori „armata britanică a făcut din mine un imbecil la dispoziția unui geniu ca Johann Portta”. Declarațiile lui fură salutate cu urale de băieții noștri.

În vremea asta, Portta dormea neîntors. L-am trezit ca să se bucure de spectacol, însă el bolborosi să nu-l deranjăm pentru

atâta lucru, cerând totodată să-l anunțăm când îi va sosi diploma.

Așteptărăm zadarnic toată ziua.

— Nu pot să cred, mormăia berlinezul din când în când. Am să reclam abuzul maiestății sale George al V-lea. Refuzul de a elibera un act este un delict grav.

— Nu-mi place ce se petrece, remarcă Mercenarul. Mă doare umărul, se va trage în curând.

Spunea deseori astfel de lucruri, ca și cum ne-ar fi anunțat că vine ploaia. Să nu-l iei în seamă, ar fi fost cea mai mare prostie.

În cele din urmă, Portta își primi diploma. Numai că meticolosul colonel Legay ținu morțiș să i-o înmâneze personal. De aceea, pe la ora două și jumătate în noaptea următoare, conduse personal incursiunea în liniile noastre. Pearson se oferise și el voluntar. Dacă nu ne-ar fi ținut treji umărul Mercenarului, ar fi fost ultima premieră la care am fi luat parte.

Colonelul Legay intră în sistemul german de tranșee prin câmpul de mine din partea de nord. Un Feldwebel conștiincios plantase la marginea câmpului o pancartă pe care scria *Eintritt streng verboten* — Intrarea strict oprită. Dar englezii, poate și din pricina faptului că nu-l citeau pe Heine în original, prea puțin se sinchisiră de asta. A doua zi dimineața am găsit pancarta pe jumătate îngropată în nisip.

Intrară fără zgomot într-un capăt de tranșee și-i gâtuiră pe toți cei de-acolo. Din aproape în aproape, avansau către centrul dispozitivului, încremenind vreme de câteva clipe ori de câte ori descopereau pe cineva treaz. În întinericul aproape total păreau niște camarazi doborâți de osteneală. De îndată ce nu-i mai băgai în seamă, te trimiteau rapid pe lumea cealaltă. Foloseau pentru asta săbii ghurka și lațuri de oțel, obiecte a căror răceală metalică nu se face simțită pe piele decât o fracțiune de secundă.

Știau și ei foarte bine că n-au să lichideze toată linia întâi germană, înainte să-i prindă cineva. Cu toate astea, își vedeau de treabă fără să-și pună întrebări, mașini de ucis cărora li se răsuciseră cheile la maxim și apoi fuseseră rupte. Cel care puse capăt incognito-ului fu Oberleutnant Krammer, un münchenez

tipicar, pentru care inspecțiile erau cele mai amuzante petreceri și la urma urmei singurele momente pentru care viața merita trăită.

Oberleutnant Krammer o avea promisă în noaptea aceea. Oamenii lui făcuseră legământ ca în cazul în care ochelariștii pirpiriu îi va trezi, ca de obicei, din somn, în jurul orei trei, răcnind că arată ca niște porci împruși, iar nu ca niște ostași ai armatei germane, că nasturii nu sunt egali, că țevile puștilor sunt strâmbe, că și-au luat căștile pe dos, să-l îngroape în nisip până la gât și să-și facă nevoile pe capul său până când se va sufoca.

El apărură la trei fără un sfert, în vârful picioarelor. Ba chiar, pentru ultimii zece metri își scosese încălțările, înaintând în ciorapi. După cum bănuise, toți ai lui dormeau în poziții neregulate, adică în fund, sprijiniți de scândurile tranșeei, cu pleoapele lăsate.

— *Achtung!* tipă el. Nu mai e disciplină în armata germană?

Fură cu toții cuprinși de o panică desăvârșită. Puștile căzură din mâini, înjurăturile porniră șuvoi. Krammer făcu doi pași înainte, triumfător, descoperind că ceva mai încolo, la vreo șase metri, în ciuda apelului său bărbătesc la disciplină, niște soldați proști continuau să doarmă.

— Curtea marțială! strigă, întinzând spre ei un deget acuzator.

Ce voia să spună cu asta, n-a fost niciodată clarificat. „Adorimiți” erau oamenii colonelului Legay, care ajunseseră cu prezentările în această zonă a tranșeei și nu aveau timp de alte politețuri. O grenadă ofensivă Mills, un ou metalic, zbură prin întuneric și îl lovi pe Oberleutnant în frunte, doborându-l pe spate. Partea militarizată a creierului lui Krammer analiză situația într-o milionime de secundă. „Grenadă MK 2, dispersia a circa patruzeci de schije pe o rază de o sută de metri, suflu primejdios în limita a trei metri, declanșarea exploziei în cinci secunde de la extragerea cuiului de siguranță”. Bâjbâi pe jos, apucă grenada și o azvârli peste marginea tranșeei. Apoi leșină.

Încăierarea se dezlănțui imediat, cu o ferocitate greu de imaginat. Până să fie descoperiți, britanicii ucisese douăzeci și doi de oameni. Ei înșiși erau paisprezece, în primul val. Îi ur-

mau alții, care se năpustiră urlând de îndată ce bătălia nu mai constitui un secret pentru nimeni.

Dar nu aveau nici o șansă. Cerul se albi de rachete. Erau furioși, însă noi eram prea mulți și mai furioși decât ei, pentru că fuseserăm treziți din somn. Avantajul lor dură numai câteva minute, până când începură să cuvânteze binecuvântata Maschinengewehr. Mitralierele Spandau își făcură de cap minute în șir, într-o singură rafală interminabilă, care sparse orice elan.

Mărunțelul râdea în hohote, cutremurându-se. În brațele sale urla o mitralieră de 12,7 milimetri, pe care o demontase de pe un vehicul de recunoaștere. Muniția curgea dintr-un container lateral, a cărui greutate nu constituia o problemă pentru Krautfeld. Când ajunse acolo unde viermuiala era mai mare, nu stătu pe gânduri. O ploaie de gloanțe se abătu asupra scandalagiilor, germani și englezi la un loc, potolindu-i pe vecie.

În cele din urmă, Pearson dădu nas în nas cu Portta și, lucru ciudat, deși era întuneric de-ți băgai degetele în ochi, ei se recunoscuseră. Se apucară de gât, ca doi vechi prieteni, numai că de data asta strânsoarea era puțin cam tare, însoțită de zbierete răgușite. Îi despărți Mercenarul, al cărui cuțit cu dublu tăiș secționă bicepsul englezesc sub umăr. Pearson dispăru urlând în noapte. Niciodată n-avea să mai participe la *bras de fer*.

După un ceas, rămăseserăm singuri. În tranșee nu se mai putea dormi. Era prea ud de sânge peste tot, iar umezeala nu face bine la sănătate. De fapt, înotam în sânge până la genunchi. A fost foarte greu să-i identificăm pe cei uciși, din pricina faptului că uniforme, chipurile, plăcuțele de identificare, pluteau într-o baie de sânge. Până la ziuă avea să se prefacă într-o pastă cleioasă, pe care roiul de muște îl înnegea.

Cât despre Oberleutnant Krammer, acesta își salvase plutonul de la pieire printr-o inspecție. Nu prinse nimic din bătălie, din cauză că după căzătură nu se mai putu ridica. Oamenii săi îl călcară bucuroși în picioare. Și de câte ori cădea unul peste el, englez sau german, mai scotea un scâncet. Leșină din nou, iar la ziuă, când nimeni nu-i mai primejduia viața, căzu într-un somn din aceeași colecție cu moartea, din care se trezi la țanc

pentru a fi citat prin ordin de zi pe regiment. Vigilență, disciplină, curaj în prima linie și multe altele.

Portta descoperi într-un târziu cadavrul colonelului Legay, într-un morman de alte trupuri. Purta urmele a zeci de împunsături de cuțit și nu mai puțin de o sută de gloanțe. Portta îl buzunări meticulos, dar nu descoperi nimic altceva, în afara soldei pe care colonelul o încasase în ziua precedentă. Berlinezul rămăsese din nou fără diplomă.

CAPITOLUL 7

În prizonierat

Dunele alergau cu viteză amețitoare sub fuselajul vopsit în culori de camuflaj, ocru, galben, portocaliu. De sus, păreau valurile unui lac liniștit, pe suprafața căruia nu se zărea nici o urmă de viață. Dacă pasărea de metal nu s-ar fi agitat mugind pe cerul fierbinte, văzduhul ar fi fost la fel de mort. De fapt, singura formă de viață, pe o rază de mai multe zeci de kilometri era, în momentul acela, maiorul Otto von Steigel, a patra generație de baroni a familiei sale și prima care cucerea marele deșert Sahara, executând cu măiestrie virajele.

Privit de jos, Messerschmidtul nu era decât o linie fină, ca lama unei săbii. Umbra lui alerga de la o dună la alta, luând-o înaintea urlatului motorului. De aceea apărea deseori ca o fantomă, împrăștiind moartea cu generozitate. La capătul fiecărei parabole descrise de bombele ascunse sub aripi, construcțiile se volatilizau, iar ființele omenești pășeau pragul neantului. Pentru cei mai norocoși, moartea însemna o strălucire de o clipă. Pentru ceilalți, urmau zile nesfârșite de agonie. Baronul von Steigel era unul dintre zeii care hotărâu viața sau moartea acelor oameni. El nu putea hotărî și durata chinurilor. Puterea lui era atât de mare încât, o dată dezlănțuită, îi scăpa de sub control.

Dar nu se vedea nici o pradă la orizont. Numai deșertul, dezolant, numai lumea de nisip fierbinte. Din ce în ce mai dezamăgit, Otto von Steiggel lăsă avionul mai întâi pe o aripă, apoi pe cealaltă, pregătindu-se să se întoarcă la bază și să-și petreacă după amiaza la umbra unui curmal, sorbind un excelent whisky capturat de la o unitate Highlanders. Începea

să deteste monotonia acestui război în care nu reușea să fie altceva decât un învingător.

Pe urmă îi zări. Erau la patru sau cinci kilometri spre nord. La ultima trecere nu-i putuse vedea, din pricina soarelui care-i venise din față și care făcea toate umbrele să semene între ele. Se repezi bucuros într-acolo, ca un copil care și-a găsit jucăria preferată. Uedul în care se pitulaseră trecu pe sub aripile baronului într-o miime de secundă. Dar el avea o privire atât de ageră încât înregistră un milion de detalii, înainte de a se întoarce pentru a-i survola pentru a doua oară.

Erau patru oameni, un sergent și trei soldați, naufragiați în marea de nisip, agățați de speranța că-și vor repara Willisul și se vor putea întoarce la ai lor. Vasul de expansiune se făcuse bucăți, explodase pur și simplu din pricina temperaturii. De vină fusese unul dintre racordurile pompei de apă, îmbătrânit înainte de vreme, prin care cel mai prețios element de pe pământ cursese picătură cu picătură. Acum se chinuiau să improvizeze un alt vas, dintr-un bidon, și să lipească racordul buclucăș cu gumă de mestecat. Din pricina asta își mișcau cu toții fălcile într-un ritm amețitor.

— Hei, Sarge, spuse cel mai tânăr dintre ei, un flăcău din Birmingham, se pare că avem oaspeți la cină.

Sergentul era prea supărat din pricina vasului de expansiune, ca să mai țină seama de rangul baronului von Steigel, ori de legile ospitalității. Îi ordonă mitraliorului să-și înecalece mașinăria și să-și dea toată osteneala. Acesta se conformă bucuros.

Otto von Steigel venea cu peste patru sute de kilometri la oră spre ei. Willisul nu era decât un punct pe suprafața deșertului și raportat la imensitatea oceanului de dune nici nu exista. Cu toate acestea, în momentul în care acționă trăgaciul celor două tunuri, fu cuprins de euforie, asemenea unui cavalier ferecat în armură, galopând cu lancea în echilibru pentru a câștiga turnirul și inima, poate chiar iatacul, alesei.

— Rade-l, O'Brien! porunci sergentul.

Cinci sute de proiectile își luară zborul în întâmpinarea baronului înaripat. La rândul său, von Steigel le expedie britanicilor trei sute. Mare parte din ele răscoliră nisipul, fără

nici un folos, îngropându-se pentru câteva sute de mii de ani. Zece sau cincisprezece întâlneură toracele și abdomenul lui O'Brien, care făcu explozie împrăștiind bucăți de carne însângerată în toate părțile.

Numai două dintre proiectilele trimise de O'Brien își atinseră ținta. Ele perforară circuitul de ulei al motorului și ieșiră pe partea cealaltă, pulverizând plexiglasul carlingii. Otto von Steigel era o ființă delicată, un nobil. Curentul de aer, fie el și fierbinte, îi făcea rău. Acest aspect îl interesa mai mult decât fumul negru pe care Messerschmidtul îl lăsa în urmă. Când, în sfârșit, se hotărî să se ocupe și de aparatură, era deja prea târziu. Deșertul urca spre el în mare viteză.

Baronul nu era la primul salt cu parașuta. Ateriză cu bine, privind cu regret în urma avionului său care se făcu pulbere la un kilometru distanță. Apoi se pregăti sufletește pentru prizonierat. Nu i se părea o postură umilitoare. Luptaseră cu șanse egale și fusese învins. Un bărbat nu e destul de bărbat dacă nu soarbe și din cupa amară a înfrângerii. Și-apoi, avea să evadeze în cel mult o săptămână, adăugându-și încă o ispravă în cumuna faptelor de arme care-i împodobeau blazonul. Își luă o înfățișare demnă și disprețuitoare, înfățișarea sa obișnuită.

După o jumătate de ceas de așteptare, își spuse că de bună seamă englezii n-aveau cum să câștige războiul din moment ce se mocăiau atâta până să culeagă un prizonier. După încă un ceas, renunță la alura războinică și se cățăără pe creasta unei dune, ca să le facă semn.

Era singur în tot deșertul Sahara. Britanicii văzuseră parașuta, dar nu făcea să riște ce cârpiseră la vasul de expansiune pentru vreun „von“ cu aere. O tuliseră englezește.

Măruntelul și Heiden îl descoperiră cinci zile mai târziu, în timpul unei misiuni de recunoaștere, sub umbrarul pe care-l improvizase din mătasea parașutei. Cinci zile fără apă, fără nici o speranță de mântuire. Când îi văzu, izbucni în râs. Baronul Otto von Steigel își pierduse mințile.

— Și chiar dacă n-o să luăm Alexandria, spunea din ce în ce mai des Portta, după război putem merge acolo ca simpli turiști. Ca simpli turiști, dar să plecăm ca simpli milionari.

Pentru că, vă dați seama, în ultima vreme nu mai vorbea despre altceva decât despre comoara lui Hamid, agentul britanic, devenit între timp spion pe lumea cealaltă, care-i răpise liniștea cazonă. Noi ceilalți eram îngrijorați din pricina asta, iar Moșul i-o și spusese de la obraz de vreo două ori. Când un camarad se îmbolnăvește de o altă obsesie decât cea a supraviețuirii, el atrage ghinionul asupra celor din jur, ca o piață rea.

— Unde mai pui, îl tachina Julian Heiden, că putem fi luați prizonieri și nu mai trebuie să așteptăm sfârșitul războiului ca să ajungem la Alexandria.

Nici nu-și închipuia ce bine cădea profeția.

— Bună idee, se luminează Portta la față, spre disperarea Moșului, e de ajuns deci să ridic labele sus în fața unui nepricopsit de „lighenaș” ca să pot intra triumfal în orașul lui Alexandru Macedon.

— Portta, dacă te mai aud o singură dată vorbind despre capitulare, te trimit în fața Curtii Marțiale, îi promise Moșul.

Adevărul e că absolut toți ne gândeam la prizonierat ca la o soluție onorabilă de a ieși din buclucul războiului. Chiar și Moșul. Temerile lui nu vizau faptul că planurile de capitulare ale lui Portta ar fi subminat forța armatei germane, ci că un gran-gure l-ar fi auzit din întâmplare și ar fi trimis la bulău întregul pluton.

Însă așa cum se întâmplă întotdeauna, încet-încet visul lui Portta se încolăci șerpește în jurul minților noastre bolnave de deșert și le supse puțină vlagă pe care o mai păstrau. Astfel că, la nici o săptămână de la amenințarea Moșului, ne făceam deja planul cum să împărțim și să cheltuim kilogramele de bijuterii ale răposatului Hamid.

— Mai întâi de toate, ne anunță Mărunțelul, am să trag o beție de o săptămână. Eu și fetele de la *Cocoșatul* ne vom bălăci în șampanie până la piept. Nu pot mai mult pentru că nu știu să înot și mi-e teamă că mă înec. Pe trezie răscumpăr prăvălia bătrânei și mă fac patron. Poate așa mai încetează și baba cu blestemele, că au început să-mi poarte ghinion.

Pentru Portta lucrurile erau clare. Urmău o sută de ani de desfrâu și lux. Încă de pe acum se ruga lui Dumnezeu să aibă grijă de organele lui interne și să le pregătească pentru grelele încercări la care avea să le supună: chefuri, nopți nedormite, băuturi din cele mai fine, șase-șapte femei pe zi.

Moșul nu intrase în joc, iar Mercenarul nu ne împărțea, în general, planurile sale, decât dacă ele ne priveau și pe noi. Pentru mine, comoara lui Portta era deocamdată tot atât de departe și de lipsită de sens ca și pacea. Cu toate astea, mă surprindeam deseori admirând un tablou imaginar care cuprindea o căsuță la marginea râului, la fereastra căreia aștepta, numai zâmbet, Barbara. Despre aceasta din urmă, cu o altă ocazie.

Singurul care avea adevărate coșmaruri din pricina comorii era Heiden. Pentru că singurul țel al vieții sale era să ajungă un ofițer model, iar ofițerii model, cel puțin în teorie, disprețuiau averile, iată-l pe Heiden prins într-o dilemă pentru care nici unul din noi nu-l invidia. El nu disprețuia averile.

Deocamdată, cu sau fără planuri de viitor, eram prinși în deșert, luptând din greu cu plictiseala, în așteptarea benzinei. Ea sosi două zile mai târziu și 26 Panzer-Grenadiere se urni din nou. Atunci englezii tăbărară peste noi.

Ne luaserăm prea mult avânt în ultimele zile, înaintând într-o pungă a frontului, prea adâncă pentru a mai prezenta siguranță. Dispeceratul Feldmareșalului Rommel, aflat la sute de kilometri în spate, aproape de granița cu Algeria, suferise un atac al LRDG care aruncase în aer antene, generatoare și oameni la un loc. Rezulta un haos al comunicațiilor, cu durata de șapte-opt ore, timp în care fiecare se descurca așa cum îl tăia capul.

O unitate britanică băntuită de balamucul retragerii, aflată la câțiva kilometri spre sud față de direcția noastră de deplasare, se rătăci și mai rău și făcu fără să vrea joncțiunea cu noi în primele ore ale dimineții care se anunțase banală. Nici nu visau că „hunii” se deplasaseră atât de iute încât ajunseseră în dreptul lor, amenințând să ajungă mai repede decât ei la granița cu Egiptul. Ca în basmul cu Scufița roșie, lupul o luase pe scurtătură și ajungea primul la casa bunicuței.

Necazul a fost că nici noi nu visaserăm să-i depășim atât de rapid. Eram siguri că flancurile sunt libere, sau, în cel mai rău

caz, sunt populate de rămășițele speriate ale unei armate pe cale de a se dezagrega. Comandanții noștri se lăsară cuprinși de o euforie vecină cu infatuarea. Comandanții noștri se și vedeau ajunși la Canalul de Suez, pentru o baie bună.

Unitatea britanică era de fapt un amestec de batalioane, companii și regimente sparte în cursul ciocnirilor scurte, dar sângeroase, care trecuseră de mult în anonim. Ei se deplasau într-o ordine relativă, tancuri, vehicule de recunoaștere și numeroși soldați aparținând celor mai diverse arme. Ghinionul nostru luase de data aceasta înfățișarea unui colonel scoțian, care-și propusese să-i ducă pe toți acești oameni la adăpost cu pierderi minime și care, în același timp, suferea și de un spirit combativ exagerat. Făcând totul ca la carte, el trimise numeroase patrulare pe flancurile direcției sale de înaintare. În felul acesta, cercetașii lor luară contactul cu 26 Panzer-Grenadiere fără ca vreunul din noi să bănuiască ceva.

Mai erau ore bune până la amiază. Portta îngâna un cântecel porcos, al cărui versuri vorbeau despre talentele ascunse ale fetelor dintr-un binecunoscut bordel berlinez. Nici unul dintre noi nu-i călcase pragul, însă speram că într-o bună zi o vom face. Mulți aveau să calce pragul morții în următoarele minute. Britanicii luaseră poziție spre sud-est, ascunși îndărătul dunelor, punându-ne soarele în ochi. Toate tancurile aveau obuz pe țeavă, toate mitralierele fuseseră așezate în poziție de tragere. Oamenii ne așteptau cu brațele deschise. Nici nu mai respirau și de aceea unii dintre ei auziră, pe fondul zgomotului motoarelor, cântecelul lui Portta. Și se bucurară.

La ora opt și douăsprezece minute ne loviri așa cum un boxer profesionist lovește, cu toată forța pumnului, un adversar neatent. În câteva secunde eram la pământ.

Prima lor salvă scoase din luptă douăsprezece tancuri. Echipajele a opt dintre ele muriră înainte de a le putea sări cineva în ajutor. Cei mai norocoși muriră pe loc. Turela unui tanc fu aruncată la treizeci de metri înălțime, când un obuz tras de la mică distanță lovi rulmentul care o manevra. Mai târziu am văzut că toți oamenii dinăuntru fuseseră retezați de la jumătate. Cei prinși în carele incendiate încercau să iasă afară, dar metalul

încins le ardea carnea palmelor, care se desfăcea cu ușurință de pe oase. Urletele acoperiseră de tot zgomotul motoarelor.

Cadavrele de oțel ale tancurilor îngreunau mult spațiul de manevră. Se produsese o debandadă de nedescris. Ne-am ciocnit de unul din vehiculele distruse și ne-am desprins de el cu mare greutate. Fumul cu miros de carne arsă pătrunse în interiorul tancului nostru, orbindu-ne. Sevilla vărsă peste mine. Am rezistat impulsului înnebunitor de a sări afară, la aer, sub cerul liber. În jurul meu toți țipau.

În decurs de treizeci de secunde, englezii trăsese șase salve, lovindu-ne cu peste două sute de obuze. Apoi intrară în acțiune mitralierele. Rafalele lungi, interminabile, răscoliră nisipul, amestecându-l cu sânge și cu măruntaiele celor prinși între focuri. Cățărați în blindatele lor ușoare, pe care în disperarea retragerii montaseră tot ceea ce putea să lovească cu foc, britanicii se scuturau în furia distrugerii. Germanii care alergau înspăimântați, căutând să se adăpostească, fură secerați fără milă. Mulți dintre ei nimeriră sub șenilele propriilor tancuri, ai căror conducători nu mai vedeau nimic din cauza fricii.

Un Horch de recunoaștere se dădu peste cap, strivindu-și șoferul. Jerbe de scânteii izbucniră din tabla pe care gloanțele răpăiau ca o ploaie caldă de vară. Schijezele zumzăiau vesele, căutând piepturi, brațe, pânțe, chipuri.

— Trebuie să ieșim de-aici! zbieră Moșul. Trebuie să ieșim la teren liber!

Mercenarul îl dădu la o parte pe Sevilla, care nu-și mai venea în fire și preluă comenzile tancului. Ne năpustirăm de-a dreptul într-un nor dens de fum negru, căutând să scăpăm din bătaia tirului ucigător măcar pentru câteva clipe. Tancul lovi un vehicul și răzbi dincolo. Am auzit zbieretele de groază ale camarazilor peste care ne repeziserăm și ne-am rugat bunului Dumnezeu să nu fi ucis pe nici unul dintre ei.

Eram într-o margine a câmpului de bătaie. Spectacolul ne ridică părul măciucă. Regimentul 26 Panzer-Grenadiere, cu câteva ore în urmă un motiv de mândrie al armatei germane, în general, și al Feldmareșalului Rommel, în particular, era acum o gloată de nebuni în plină criză. Mașinăria perfectă fusese

sfârâmată de o unitate de strânsură, de o turmă pusă pe fugă. Vitele speriate se întorseseră și luaseră în coarne leii.

În timp ce încercam să identificăm un adversar în raza de bătaie a tunului nostru, 26 Panzer dădu înapoi, clătînându-se, în pragul colapsului. Coloana, care se spărsese din primele clipe ale atacului, mai bine zis ale asasinatului, nu se mai putu refăce, din pricina pierderilor grele și a lipsei de coordonare.

— Înapoi, înapoi! urlau comandanții în microfoane.

Unitatea părea un vierme tăiat în nenumărate bucăți care se zvârcoleau încercând să se așeze la loc, într-un întreg și nu reușeau cu nici un chip.

Am încărcat nebun de furie. Heiden trase aproape fără să ochească. Un Bren-carrier, prost ascuns după o dună prea joasă, luă foc. Perdeaua de fum ni-l ascunse. Perdeaua de fum ascundea nenumărate tragedii.

26 Panzer-Grenadiere accelerează retragerea, lăsând în urmă zeci de morți, răniți cu arsuri oribile și coșciuge metalice fume-gând gros. Dacă ar fi avut destulă forță, britanicii ne-ar fi urmărit și ne-ar fi făcut praf până la amiază. Dar și ei erau vlăgu-iți de goana fără sfârșit prin deșert. Priviră deci cu regret fuga regimentului german, rămășițele lipsite de demnitate ale unei companii formate din trei plutoane mari și late. Până azi le suflaserăm în ceafă și le căraserăm șuturi în dos. Acum ne trăseră una peste bot. Colonelul care comanda conglomeratul britanic, pentru a-l duce spre Alexandria, evaluă situația prin ochelarii cu lentile de mică și ordonă un singur raid de-a latul câmpului de bătaie pentru a-i lichida pe ultimii supraviețuitori.

Ne pregăteam s-o ștergem după camarazii noștri. Urma să ne oprim la câțiva kilometri distanță, să ne lingem rănilile și să trimitem patrula pe flancuri. Atunci ne lovi obuzul.

Venise falfăind de nu se știe unde. Ar fi putut la fel de bine să vină din cer sau să-l fi tras vreunul de-al nostru. Făcu pulbere șenila dreaptă și ne sparse timpane. Un miros iute, mirosul caracteristic incendiilor, ne invadă nările. Nu mai era timp de cugetat. Nu mai era timp deloc.

— Afară! Afară! răcniră în același timp Moșul, Mercenarul, Heiden și Mărunțelul.

Primii doi ieșiră prin turelă, înainte ca vreun deștept de „li-ghenaș” să se apropie cu grenade. Restul ne rostogolirăm prin ieșirea de avarie din podeaua tancului. Nu-mi venea să cred că am atâta ghinion într-o singură zi.

— Fiecare pe barba lui! ordonă Moșul. Cine scapă face cînste la noul amplasament al regimentului,

M-am pomenit lângă Portta, într-o gaură cât toate zilele, pe care un obuz brizant o săpase în nisip. Gâfăiam amândoi mai rău ca niște iepuri hăituiți.

— Te uiți tu sau mă uit eu? mă întrebă.

Fără să-i răspund, am ridicat capul peste marginea gropii. Aproape imediat, o rafală de Sten îmi umplu gura și ochii cu nisip, scoțându-mă din circuit. M-am prăbușit gemând, încercând să-mi acopăr pleoapele cu palmele.

Portta îmi luă locul, mai calm decât m-aș fi așteptat într-o asemenea situație. El mă ținu la curent cu evoluția evenimentelor.

— Infanteria vine peste noi acoperită de tancuri. În cinci minute vor fi aici să ne culeagă. Dacă avem noroc, nu ne împușcă.

Douăzeci de metri mai la dreapta, l-am zărit pe Micuț încercând să-și vâre fundul lui mare într-o groapă prea mică. Tipă scurt pentru că încasase un glonț în zona aceea sensibilă și pe urmă îl scăparăm din vedere. Moșul alerga cu un sac de grenade. Ce făcea cu el, n-am apucat să mă dumiresc fiindcă Portta mă prinse de guler și mă trase în jos.

Bătălia se terminase. Ne-am înțeles din priviri. Deja se auzeau glasuri vesele, ațâțate, de vânători britanici. Încolțiseră vulpea în bârlog. Am alunecat pe fundul gropii, căutând să adopt o poziție cât mai nefirească, una dintre acele poziții în care te surprinde de obicei moartea. Portta îmi urmă exemplul, apoi nu mai suflarăm. Ideal ar fi fost să stropim și niscaiva sânge, dar n-aveam de gând să mă împușc singur.

Dacă britanicii n-aveau să se lase înșelați de nevinovata noastră glumă, ei fiind la fel de meticuloși ca și noi la îngroparea morților adevărați, cel puțin urma să scăpăm de furia primului val și poate că aveam să devenim niște prizonieri sănătoși tun.

O liniște ireală se așternu peste lume. Am strâns pleoapele cât am putut, căutând să-mi imaginez că mă aflu la mii de kilometri distanță, singur pe o plajă, așteptând ora mesei. Am avut pentru o clipă convingerea că dacă o doresc suficient de mult minunea se va împlini.

M-am trezit apucat de picioare și târât afară din groapă.

— *Kraut* blestemat! zbieră un glas.

Îmi dădură drumul câțiva metri mai încolo. Un soldat îmi făcu semn cu țeava pistolului mitralieră să mă ridic. Împușcăturile continuau ici și colo. Am văzut privirea soldatului înghețând în indiferența de dinaintea execuției și degetul arătător albindu-se pe trăgaci. Apoi un căpitan negru de fum sări dintr-un jeep și împinse țeava în jos. Portta fusese luat la scărmanat. Unul dintre soldați găsi colecția de bancnote. Fiind el însuși un pasionat, nu stătu mult pe gânduri. Bancnotele dispărură într-un buzunar, urmărite cu aparentă nepăsare de berlinez, care știa la fel de bine ca și mine că viața lui depinde de un gest.

— Luați-l de-aici! ordonă căpitanul, făcând semn către mine.

Am fost îmbrâncit spre unul dintre camioanele care opriseră lângă noi, ridicând nori de praf înecăcioși. Britanicii se grăbeau. Din Regimentul 26 Panzer-Grenadiere nu se mai vedea nici urmă. La ora asta, Moșul, dacă nu cumva picase el însuși în labele englezilor, îi raporta locotenentului Leuwe dispariția mea și a lui Portta. Eram trecuți la „pierderi” și cu asta basta.

Am urcat în camion, ajutați de câteva palme după ceafă. Îmi luaseră cureaua, bocancii și mărunțișurile pe care le avusesem prin buzunare. Sub prelată camionului se înghesuiseră treizeci de oameni. Am pornit, urcând și coborând crestele dunele, ținându-ne unii de ceilalți, ca să nu cădem afară, în nisip.

Un Bren-carrier venea în urma noastră. Dar soldaților de acolo puțin le păsa dacă sărim peste marginea benei și o luăm la sănătoasa. Probabil că nici n-ar fi stricat gloanțele pe noi, poate doar ca să se distreze puțin. Cine vrea să evadeze în deșert? Cine crede că e mai bine să fii un mort cu onoarea neștirbită, decât să înduri viu și nevătămat umilințele prizonieratului? Așa că am rămas cuminți în țarcul nostru pe roți, neîndrăznind deocamdată să ne privim unii pe alții. Cei mai mulți

dintre noi, deși nu voiau s-o arate, erau nebuni de fericire. Pentru noi războiul se sfârșise. Eram prizonieri.

— Portta, i-am spus camaradului meu, zece kilometri mai încolo, ce crezi c-au să ne facă?

— Să ne facă? se miră el. Ce-i face țăranul bouului din băta-tură? Îi dă de mâncare și apă de băut și-l roagă politicos să tragă căruța sau să se opintească pentru a scoate din pământ niște buturugi netrebuincioase.

Nu-mi închipuiam cum poate un berlinez sadea să se prieceapă la nevoile unei gospodării țărănești, însă viziunea sa asupra prizonieratului nu mi-a dispăcut.

Spre seară ne oprirăm într-un ued prelung, în care umbrele curgeau ca fantomele unor râuri de mult secate. Soldații ne dădură de înțeles că putem să coborâm ca să ne dezmoțim. Îndată furăm înconju-rați de mai mulți curioși, care nu mai văzuseră niciodată un „hun” de aproape, ci numai prin materialele propagandei sau de la câteva sute de metri distanță, sub înfățișarea unor ținte impersonale. Sesizând interesul spectatorilor, Portta își arătă bicepsii și scoase limba, pregătindu-se chiar să facă o tumbă. Băieții izbucniră în râs. Soldații sunt la fel în orice armată de pe pământ.

— Nu servește nimeni bere pe-aici? îndrăzni Portta.

Toți cei treizeci de prizonieri se strânseseră instinctiv în jurul său. Aveau impresia că veselie lui îi va proteja împotriva ostilității celorlalți. Dar eu știam că Portta e la fel de speriat ca și ei.

Un sergent rotofei ne aduse un bidon de zece litri plin ochi cu apă clocită, și două câni metalice. Cu toate că o șterseseră pe ușa din dos din fața Feldmareșalului, nu uitaseră să-și salveze vesela. Am rămas impresionat de asta. Sergentul stătu lângă noi până când terminarăm de băut, apoi recuperează bidonul și câmile. Pe de o parte erau piese de patrimoniu, pe de alta soldatul german e periculos dacă pune mâna pe o cană de metal.

— Îmbarcarea! strigă un ofițer, într-o germană destul de corectă. Mai repede!

Ne bulucirăm din nou în camion. Am recunoscut câțiva oameni din compania a cincina, cu care nu schimbaserăm două vorbe în timpul campaniei. Cât am avut timp să ne rotim privirile,

am băgat de seamă că britanicii mizaseră pe cincisprezece-douăzeci de tancuri și câteva Bren-carrier. Maiorului Hemke i-ar fi venit pandaliile dacă ar fi aflat.

La miezul nopții ne oprirăm iarăși, ca să facem joncțiunea cu o altă unitate. Ne-am trezit în răgetul motoarelor și reflecțiile ne scâldară fețele cu o lumină violentă. Coloana se reorganiză în câteva minute, pentru a o porni din nou către est.

— Ți-am povestit despre pățaniile lui taică-meu în războiul trecut? mă întrebă Portta, care, cu gândul la colecția de bancnote căzută în mâinile inamicului, nu putea pune geană pe geană.

— Portta, ești nebun, am spus, mușcându-mi limba între două hurducături. Învățăturile lui taică-tău n-o să ne ușureze captivitatea. Mai bine i le povestești dis-de-diminează ofițerului care te va interoga.

— Asta dacă toate merg bine pentru „lighenașe“, se băgă în vorbă unul dintre oameni, căruia nu-i vedeam fața. Dacă nu ajung devreme la adăpost, benzina și apa vor fi pe sponci.

— Și asta ce-nseamnă? întrebă speriat un băiat de optsprezece ani, cu vocea încă în schimbare.

— Ei, îi răspunse Portta, hotărât să mai înveselească atmosfera, vor fi nevoiți să ne împuște. Dar pentru că le va trebui muniția în fața nemiloșilor noștri camarazi din 26 Panzer — Grenadiere, ne vor scurta beregățile cu baioneta.

— Nu pot să ne lase pur și simplu pe drum? scânci băiatul.

Venise de o lună în 26 Panzer și la prima încăierare serioasă reușise să cadă prizonier. Unii se nasc norocoși.

— Glumești, mucosule? îl luă la rost soldatul care vorbise mai devreme și care, se vede treaba, era plămădit din același aluat ca și Portta. Ei știu că dacă te lași în viață, într-o bună zi ai putea să-i împuști sau, Doamne-fereste, să scapi nevătămat, să te însori și să dai naștere unor alți „huni“.

Băiatul nu mai scoase nici un cuvânt, oricât se străduiră ceilalți să se mai distreze pe socoteala sa. În zori, când frigul și nesomnul ne sleiseră de puteri, ne-am privit unii pe alții și n-am descoperit printre chipurile cu ochii afundați în orbite nici unul care să semene cu cel al unui băiat de optsprezece ani. Poate că, înspăimântat de glumele camarazilor săi, el sări-

se din camion în timpul nopții. Sau poate că nu existase nici-o dată.

Am mai mers câțiva kilometri, traversând hamada acoperită de pietre colțuroase, până când razele soarelui au țâșnit de după dunele îndepărtate. Apoi ne-am oprit.

— Stație, presupuse Portta. Au gonit destul, trebuie să-și tragă sufletul, sărăcuții. Iar eu unul trebuie să-mi golesc vezi-ca.

Nu era singurul. Ne aflam în interiorul unei tabere pe care foștii chiriași o evacuasera în pripă. Ne mănără ca pe oi dincolo de gardul de sârmă ghimpată.

— Nu suntem într-un Stammlager, un lagăr pentru prizonieri, mă anunță Portta. Ajungem noi și-acolo.

Ne-am încolonat câte trei, iar gardienii noștri ne-au condus către o baracă de tablă care avea să fie, cel puțin pentru o vreme, adăpostul nostru și care probabil că în timpul zilei se transforma într-un adevărat cuptor. Îndată, oamenii luară cu asalt latrinele. Apoi un sergent major trecu și ne iscodi, notându-ne numele și gradele într-un tabel. Nimic mai mult. Printre noi nu se afla nici un ofițer care să merite un interogatoriu mai amănunțit. Ne-am dat seama că britanicii cunosc deja situația frontului. În cursul nopții recunoașterea lor funcționase de minune.

Am intrat astfel în masa anonimă a prizonierilor de război. Cum cel mai mare grad din grup era cel de Obergefreiter, Portta fu ales în mod tacit un fel de lider. Iar el acceptă investitura cu modestia-i caracteristică.

În următoarele patru zile ne mutarăm de patru ori. Tot mai spre est, tot mai departe de ai noștri. Uneori, Luftwaffe dădea târcoale coloanei, care devenea cu fiecare zi mai consistentă, dar întotdeauna la mare înălțime.

În cele din urmă, ne oprirăm într-o tabără identică cu toate celelalte. Se părea că aceasta este stația terminus. Capătul de linie. Peste noapte ne închiseră într-o clădire de tablă ondulată și ne aduseră o fiertură. Portta inspectă satisfăcut interiorul. Nu exista nici un pat, însă saltele erau din belșug. Ca să ne apărăm de frig, ne-am vârat fiecare între două. Semănam toți cu niște sandvișuri uriașe.

A doua zi ne-au scos deja la muncă. Trebuia să întindem sârmă ghimpată nou-nouță pe un perimetru dreptunghiular, cu latura mare de vreo sută de metri. Soarele scânteia în colacii de sârmă. Ceva mai departe se zăreau avanposturile, câteva tranșee surpate, vehicule îngropate pe jumătate în nisip. Un pluton mărșăluia doborât de lehamite. Oamenii își târau picioarele prin praf fără să scoată o vorbă.

— Ei, asta-i! decretă vesel Portta. Avem casă, masă și o ocupație. Nu speram să mai apuc pensia.

L-am privit chiorăș. De când pusese mâna pe noi era suspect de bine dispus.

— Portta, ce mai clocești de data asta?

— Nimic deosebit. Rămâne cum am stabilit.

Soldații care ne păzeau nu păreau fericiți s-o facă. Se zgâiseră la noi o vreme, apoi se plictisiseră. Portta sondă piața, cerându-le țigări și lovindu-se de un refuz jignitor încetă demersurile diplomatice pe lângă armata britanică.

— Obergefreiter, i se adresă în a doua zi a captivității noastre, gefreiterul Sobel, dumneavoastră plănuieți fără îndoială o evadare din acest Stammlager. Țin să vă asigur de sprijinul meu și vă rog să-mi spuneți ce trebuie să fac.

Era un bavarez sfios, care-și rătăcea mereu ochelarii cu ramă subțire de sârmă printre haine și-i trebuiau cel puțin două-trei minute să-i găsească. În raniță purta întotdeauna poeziile lui Heinrich Heine. Acasă îl aștepta nevasta, Bertha Sobel, și doi copii de trei și de patru ani. Pentru ei ar fi fost în stare să parcurgă toată Sahara pe jos.

Portta îl măsură curios, încercând să-și dea seama dacă nu e luat cumva peste picior. Când se convinse că nu, îmi aruncă o privire imploratoare, căreia nu i se putea rezista.

— Albert, i-am spus, Obergefreiterul Johann Portta este un maestru al evadărilor. El a pus la punct deja câteva planuri minuțioase, datorită cărora, în curând vom scăpa din prizonierat. Sunt sigur că îți va încredința o misiune de maximă importanță în cadrul unuia dintre aceste planuri.

Sobel pocni fericit din călcâie. Chiar în acea seară, Portta îi ordonă să înceapă săparea unui tunel care urma să unească baraca de tablă ondulată cu unul din colțurile perimetrului de

sârmă ghimpată. Era, într-adevăr, o sarcină de mare răspundere și dificilă, din pricina nisipului care se surpa mereu. Dar Sobel îi raporta din oră în oră progresele făcute și nu se mai gândea atât de des la Bertha Sobel. La capătul unei săptămâni de muncă reușise deja să sape doi metri și treizeci și cinci de centimetri.

Era atât de bucuros că în curând va scăpa de acolo încât nu se putu abține să le spună câtorva băieți, „absolut de încredere, toți unul și unul“, cum stă treaba. Cei mai slabi de înger dădură fuga la Portta, cerând să fie incluși pe lista de participanți la grandiosul plan de evadare. În curând aveam patru tuneluri începute. Portta îi puse pe vreo doi, care o rupeau pe englezește, să culeagă cât pot de multe informații despre locul în care ne aflam și să alcătuiască o hartă aproximativă a împrejurimilor. La o adică, ne gândirăm, harta asta ar fi putut să ne folosească într-o bună zi. Puteam s-o arătăm copiilor, după război, de exemplu.

Seara aveam voie să ne plimbăm în jurul barăcii.

— Swen, mă întrebă berlinezul, când eram numai noi doi, cam la ce distanță crezi că suntem de Alexandria?

Parcă m-ar fi lovit cu un par în moalele capului. Abia acum îmi picase fisa cu privire la starea lui de bună dispoziție din ultimele zile. Se împlinise jumătate din profeția lui Heiden, despre căderea în prizonierat ca posibilitate de a ajunge la comara lui Hamid. Dacă numai un nebun putea să mizeze pe o astfel de situație, Portta era omul cel mai potrivit pentru acest rol.

— Nu pot să cred, am spus, că vrei cu tot dinadinsul să ne bagi în mormânt. Doar un țicnit...

— Tot n-avem ce face pe-aici, mă întrerupse el. Nu crezi c-ar trebui să schimbăm nițel aerul?

— Habar n-avem unde ne aflăm. Poate că ne spun englezii, dacă-i rugăm frumos. Și-apoi, cum plănuiești să ajungi la Alexandria, pe jos? Agățăm prima caravană care trece pe-aici?

— Astea sunt numai detalii, Swen. Important este să te hotărăști să faci un lucru. Restul vine de la sine.

Venind din partea unui ins care rareori se hotăra de bună voie să facă ceva, replica mă lăsă cu gura căscată.

— Dar dacă prin absurd presupunem că reușim să ieșim de aici, trebuie să încercăm în primul rând să răzbatem până la ai noștri. Culmea ar fi, după ce am scăpat din prizonierat, să fim acuzați de dezertare.

— În deșert oricine se poate rătăci, îmi închise el gura.

A doua zi, cam pe la aceeași oră, adăugă:

— Nu stăm la Alexandria decât cât e nevoie să găsim ce ne trebuie și să-i tragem un chef.

În a treia zi furăm duși amândoi în fața comandantului taberei, maiorul Dirk, după cum se recomandă de îndată. Era un bărbat arogant, cu o privire care inspira însă cinste și corectitudine.

— Obergefreiter, i se adresă el lui Portta prin intermediul unui tâlmaci priceput, mi s-a raportat că dumneata ești un fel de lider al grupului de prizonieri.

Portta luă poziția de drepti.

— Mi s-a făcut cinstea de a-mi încredința această funcție, domnule maior. Desigur că voi veghea ca activitatea noastră să nu stingherească în vreun fel programul zilnic al unității dumneavoastră. Vom face în așa fel încât să nici nu vă dați seama că suntem aici.

Maiorul ridică o sprânceană.

— Obergefreiter, dumneata pari să fii un om cu simțul umorului foarte dezvoltat. Poate chiar prea dezvoltat. Mi se raportează că sub baraca în care sunteți cazați și-au făcut apariția o mulțime de tuneluri pe care oamenii dumitale încearcă să le sape.

Portta încuviință radios.

— Nimic altceva decât lucrări de consolidare, domnule maior! Baraca dă să se prăbușească din pricina nisipului moale. Doar nu vreți să cadă peste noi și să vă puneți Crucea Roșie în cap!

Maiorul Dirk se uită la mine aiurit. Am luat îndată poziția de drepti, negăsind o altă soluție.

— Obergefreiterul Johann Portta este în civilie un foarte iscusit inginer constructor. Specialitatea lui sunt chiar barăcile de tablă ondulată, amplasate pe nisip. Cred că avem cu toții noroc

că a acceptat să se ocupe voluntar de acest caz disperat, o sfidare a normelor elementare de construcție.

Când maiorul Dirk se întoarse la biroul său, Portta îmi arse un ghiont care îmi tăie respirația.

— Domnule maior, începu Portta sfios, înțeleg că munca noastră ca prizonieri constă în a întinde sârma ghimpată pe amplasamentele dinainte stabilite, nu-i așa?

— Așa este.

— Este regimul pe care orice armată din lume îl aplică prizonierilor. Prizonierii sunt puși să muncească, pentru a-și câștiga existența. Munca înnobilează, și apoi...

— Unde vrei să ajungi, Obergefreiter?

— Nu vreau să par meschin, domnule maior. Soldatul german e caracterizat prin generozitate. Dar socotesc că ne facem pe deplin datoria de prizonieri, participând la plantarea sârmei ghimpate. Cred așadar că lucrările de consolidare pe care le executăm după program, sub baracă, ar trebui remunerate de către guvernul maiestății sale George al V-lea, prin reprezentantul său care sunteți dumneavoastră. Dacă ne păsuiți până mâine, vă vom prezenta un deviz complet al operațiunilor.

Se lăsă o liniște de gheață. Mi-am privit vârfurile bocancilor, timp de un minut, observând o sumedenie de detalii pe care până atunci nu le băgasem în seamă. Chiar și pentru mine, care-l cunoșteam foarte bine pe Johann Portta, era prea mult de data asta.

În cele din urmă, maiorul britanic renunță să mai studieze călimara în care se afla înfipt un toc cu peniță.

— Ieși afară, Obergefreiter, spuse el. Ieșiți amândoi!

Am salutat regulamentar și am fost la ușă înainte ca tâlmaciul să apuce să deschidă gura.

A doua zi, Portta avu din nou motiv să fie fericit.

— E vreme frumoasă, îngână el, uitându-se pe fereastră, înconjurat de Sobel și ceilalți, care-l credeau un fel de semizeu. Nu sunt semne de ploaie sau ninsoare. În plus, oaspeți dragi sunt gata să ne calce pragul.

M-am uitat și eu prin geamul murdar și n-am văzut nimic deosebit, în afara faptului că se schimbaseră cei doi soldați care făceau de pază în apropierea barăcii noastre.

— Sobel, ceru Portta, cum stai cu tunelul?

Albert Sobel îi raportă că a mai avansat cu treizeci de centimetri, totalizând acum doi metri și șaiszeci și cinci.

— Excelent, îl gratulă Portta. Ceilalți?

Nici ceilalți nu stăteau rău. Fiecare săpase câte doi metri.

— Bravo! Aveți o hartă?

Îi fu înmănată harta. Era o capodoperă, realizată cu un nasture de alamă pe o bucată de cearșaf. Pe una din fețe fusese schițat planul taberei. Portta urmări realmente impresionat detaliile, din care reieșea un lucru surprinzător: locul în care ne aflam noi, prizonierii, nu se găsea în interiorul taberei, înconjurat de soldați și tehnică militară, ci undeva, la margine, pe o latură a dreptunghiului. Se simți puțin dezamăgit de lipsa de interes manifestată față de persoana sa, dar la urma urmei britanicii aveau dreptate. Cine ar fi fost atât de nebun să fugă în deșert? Dacă l-ar fi cunoscut mai bine pe Johann Portta, probabil că ar fi studiat întrebarea de mai sus cu ceva mai multă atenție.

Cât despre împrejurimi, nu era mare lucru de spus. Am întors bucata de cearșaf pe fața cealaltă. Erau figurate numai câteva poziții și desigur punctele cardinale. Așezarea noastră era reprezentată printr-un „x” mititel, între Aoujila și Djaraboub, la o azvârlitură de băț de acesta din urmă. Undeva, în colțul din dreapta-sus, mâna artistului desenase un semn de întrebare sub care scrisese El Alamein, Mediterana și Alexandria. Ne dădea de înțeles astfel că existența lor e bănuită în direcția aceea, dar că nu era de nasul unor muritori ca noi să le vedem vreodată. Conform hărții, de un singur lucru puteam fi siguri, și anume că suntem înconjurați de nisip.

Portta împături cu grijă bucata de cearșaf și o înmână autorului, felicitându-l.

— Păstrează-o cu grijă și caută să-i adaugi amănunte cât mai precise. De azi într-o săptămână e noapte fără lună. S-ar putea să avem nevoie de ea, spuse el cu subînțeles.

Amuțiseră cu toții de emoție. Faptul că Portta organizase deja pentru săptămâna viitoare o evadare avea să-i țină trei șapte nopți la rând pe cei săraci cu duhul.

— Nebunule, l-am luat la rost ceva mai târziu, când ne făceam plimbarea de seară, ce te-a apucat să le promiți ăstora că vor evada peste o săptămână? Nu poți nici măcar să-ți faci un pistol de săpun, ca-n filmele cu gangsteri.

— Ai dreptate, Swen, îmi răspunse el cu candoare, ai perfectă dreptate de data asta. Dacă vrei să pui la cale o evadare cu șanse sporite de reușită, nu-ți ajunge un an de zile, darămite o săptămână. Dacă vrei să scapi din Stammlager, treizeci de oameni nu-ți ajung doi ani de zile. De-aia suntem obligați, eu și cu tine, s-o ștergem chiar în noaptea asta.

Am crezut că mi-au aspirat tot sângele din corp cu o pompă. Dintr-o dată uitasem cum se respiră.

— Gândește-te și tu, turui el mai departe. Chiar de mâine, chiar din seara asta, dacă se străduiește puțin, maiorul Dirk va ști totul despre evadarea celor treizeci de prizonieri. Îi vezi pe ăștia în stare să țină ceva secret? Nu mai putem pierde nici o clipă.

Aici avea dreptate.

— Și-apoi, continuă el, e noaptea în care face de gardă Geoffrey G. Sunt semne că va fi o noapte foarte romantică.

L-am privit aiurit.

— Geoffrey G. este băiatul care are amabilitatea să-mi păstreze colecția de bancnote pentru un timp. Dar cred că nu mai pot abuza de el. În noaptea asta mi-o va da înapoi. Îți dai seama că după asta nu vom mai putea rămâne aici.

— Dar poți să i-o iei într-o altă zi când va fi de gardă.

— Nu fi prost, Swen. Țasta nu e un loc în care englezii să ne țină până la pensie. Terminăm de întins sârma ghimpată și ne expediază mai la vale. După părerea mea, mai la valea Nilului. Când o să mai apucăm să fim atât de aproape de Geoffrey G.? Sau vreun camarad de-al nostru din Luftwaffe îl găurește mâine. Ascultă-mă, bine, asta-i noaptea balului!

CAPITOLUL 8

Baia turcească

După bătălie, autosanitarele au umplut deșertul. Coborau și urcau dunele de nisip, ori denivelările hamadei, apărând și dispărând în ochii celor loviți, ca speranțele.

Carcasele tancurilor Stuart și Mathilda zăceau orientate în toate direcțiile, așa cum le surprinseseră loviturile directe sau exploziile grenadelor. Unele dintre ele mai fumegau încetișor. Focul molfăia încă vreo bucată de curea, ori un morman de oase. La început fusese un incendiu mistuitor, care topise metalul la mii de grade și adăugându-se arșiței născuse tornade de flăcări și scânteii cărorora nu le rezistase nimic.

Autosanitarele se plimbau încet, oprindu-se din când în când. Câte un corp sau mai multe erau urcate în mașină. Sanitarii le examinau rapid. Răniților li se făcea o injecție, direct prin pânza pantalonului. Morților li se închideau ochii și încercau să li se descleșteze degetele de pe arme. Uneori era nevoie de mai multe minute ca să-i desprindă din îmbrățișarea în care se prinseseră unii pe alții.

Sanitarii germani se întâlneau cu sanitarii englezi. Armistițiul începuse la șase dimineața și avea să dureze până la prânz. La început evitaseră să se privească unii pe alții. Treceau cu privirile în nisip. Un rănit gemea încetișor, prins într-o țesătură de fiare contorsionate. Când încercau să-l smulgă, gemetele se transformau în urlete. De obicei, o bucată din el rămânea atârnată acolo.

Apoi se întâlneau din nou, lângă un mormânt colectiv, un loc în care germanii și englezii se încăieraseră cu atâta ferocitate încât moartea, când fusese chemată, nu-i mai putuse deo-

sebi între ei. Erau câte cincisprezece sau șaisprezece trupuri încolăcite, prinse unele de celelalte. Bătălia ținuse multe zile și nopți. Unii dintre morți puteau fi dați la o parte cu ușurință. Era de ajuns să fie îmbrânșiți și ei se rostogoleau, căutând să părăsească mai repede această lume care le adusese atâta durere. Alții muriseră de două sau trei zile. Pe aceștia rigiditatea morții îi prefăcuse în păpuși grotești, cu brațele și picioarele răsucite, țepene ca piatra. Era nevoie ca sanitarii să rupă un braț sau un picior pentru a desface conglomeratul acela în părți componente.

Și mai erau cei care muriseră în urmă cu șase sau șapte zile. Îi simțeau de la douăzeci de metri. În preajma lor nu se putea respira. Ochii lăcrimau, stomacul intra în convulsii de nestăpânit. De cele mai multe ori, când încercau să-i ia de acolo, se rupeau în bucăți din care curgea un lichid cafeniu. Sanitarii se îndepărtau grăbiți, atinși ei înșiși de moartea care impregnase trupurile acelea. Morții îi urmăreau triști, cu chipurile lor buhăite, colorate în galben și mov.

În cele din urmă se opreau osteniți să aprindă o țigară. Scurpau des, obsedați de un gust îngrozitor, în care se amestecau fumul și putreziciunea. Abia atunci se priveau în față. Germanul avea ochii duși în fundul capului. Englezul era neras de două săptămâni.

În cărțile scrise pe timp de pace, ori la cinematograf, cei doi sanitari fac schimb de țigări și schimbă două-trei vorbe, fraternizând. Ei descoperă valorile umane ca toleranța, compasiunea, armonia și alte bazaconii din astea. Cărțile și filmele sunt pline de astfel de scene.

De fapt, cei doi își terminară țigările și-și văzură mai departe de treabă. Treaba lor era să curețe nisipul de morți și răniți, ca să facă loc pentru alții, pentru cei ce urmau să vină. Autosanitarele înaintau din ce în ce mai încărcate, iar oamenii din ce în ce mai obosiți. Fiind obosiți, se mai întâmpla să confunde răniții inconștienți cu morții. Oboseala îi făcu să nu poată distinge văicărelile răniților căzuți în gropile săpate de obuze. Zgomotul motoarelor, chiar la viteza aceea redusă, era și el destul de puternic.

Luna răsărise ca o bucată de cașcaval mușcată cu nădejde și lumina deasupra pistei mai ceva decât un proiector al antiaerianei. Sub strălucirea argintie, drumul era o panglică care traversa deșertul de la un capăt la celălalt. Era atât de puțin vizibil încât dacă-l ratai din prima, nu mai aveai nici o șansă să-l găsești. Iar în deșert, așa ceva înseamnă, de obicei, sfârșitul.

Portta și cu mine nu ne sinchiseam de astfel de probleme. Altceineva avea grija drumului. Pentru început dormiram cu rândul, câte o jumătate de oră. Ne tolănim printre lăzile din spatele camionului, încropind, printre hurdături, un culcuș dintr-o prelată de rezervă. Trebuia să fim în putere când aveam să ajungem la destinație.

— Suntem pe calea cea bună, fiule, îmi spuse Portta pentru a suta oară în ultimul ceas. O simt. Măine dimineată ne scăldăm în Mediterană. Servim un mic dejun în pat, la unul din hanurile de pe coastă, fumăm o țigară bună de foi și pe la amiază intrăm în Iskandaraiya, călare pe cămile.

— Dacă nu ne jupoaie de vii până atunci, i-am spus. Domnul general Alexander știe deja la ora asta că l-am lăsat fără doi oameni. Și că singurul mod în care am fi putut scăpa din țarc era convoiul ăsta de aprovizionare.

— Mira-m-aș. N-or să zică nici păs despre convoi, până nu se văd la adăpost. Nici prin radio, nici în alt fel. Luftwaffe abia așteaptă să prindă un zvon despre vreo pradă ușoară. Nuuu, domnule! Abia când o s-ajungem or să-nceapă agitația.

Și zicând acestea se cufundă în porția de somn care i se cuvenea. Am ridicat un colț al prelatei. Noaptea era de gheață. Cele cinci camioane înaintau pe pistă, îndepărtându-ne de tabără. Mergeam deja de trei ore. În zori pietrele aveau să pocnească din pricina gerului, trezindu-ne, așa cum ne obișnuiserăm în tranșee. Ultima imagine pe care am perceput-o a fost aceea a Crucii Sudului, înălțându-se maiestuoasă pe cer. M-am ghemuit în prelată de rezervă și am adormit la rândul-mi.

Soldații nu-și visează victimele. Meseria lor e să ucidă. Fac asta zi de zi, fără să se mai gândească, ca și cum ar bea apă sau ar respira. Dacă fiecare dintre cei uciși ar reveni în visele lor, somnul le-ar fi populat cu strigoii care, încet-încet, i-ar târî după ei. Dar soldatul nu are timp pentru un asemenea drum. El

trebuie să doarmă liniștit și să-și refacă forțele. Pentru că a doua zi trebuie să ucidă din nou.

Am recapitulat în vis tot ceea ce se întâmplase peste zi.

„Hei, Geoffrey G.!” îl strigase Portta. Santinela se aplecase puțin în afara gheretei, dar nu răspunsese. Avea altceva mai bun de făcut. De exemplu să-și pipăie din când în când buzunarul încăpător în care păstra colecția de valută a lui Portta. Ca și la noi, nici în dormitoare englezești nu puteai să lași ceva în siguranță. Pe asta mizase și Obergefreiterul.

Era o noapte minunată, parcă anume făcută pentru ca Geoffrey G. și Portta să admire împreună valoroasa colecție de bancnote a acestuia din urmă.

— Dar de unde știi că o are la el? l-am întrebat în timp ce ne îndreptam spre gheretele santinelor.

— Doar n-o s-o lase în dormitor, zise Portta, pradă lăcomiei camarazilor săi. Eu însumi o purtam zi și noapte asupra mea.

— Stai acolo! îi strigă soldatul îndreptând arma spre el.

Îl recunoscuse pe Portta și simțise pericolul. De aceea, când camaradul său din cealaltă gheretă îl întreabă dacă are probleme, el îi răspunse grăbit că nu. Atâta mai lipsea, ca acela să afle că Geoffrey G. e burdușit de bancnote. Nici el, nici Portta nu aveau interesul ca așa ceva să se întâmple. Dar Geoffrey G. mai avea un avantaj față de berlinezi. Între ei doi se găsea un gard de sârmă ghimpată. Era un avantaj minor în fața unuia ca Portta.

Pe scurt, Portta îi ceru înapoi jumătate din sumă, ceea ce însemna două mii de lire sterline, o mie cinci sute de mărci și mai multe monezi de argint arăbești. În schimb, se angaja să nu-i spună nimic maiorului Dirk despre existența tezaurului la purtător. Geoffrey G. se lăsă greu. Mai întâi făcu pe prostul. Apoi fu de acord cu un sfert din sumă. În fine, când Portta începu să ridice glasul și camaradul lui Geoffrey G. scoase nasul din gheretă, căzură la pace pentru o treime în favoarea berlinezului.

— Vae victis! exclamă Portta, ceea ce pe englezul nostru, necunoscător al clasicilor, îl lăsă rece.

Rămăsese stabilit ca tranzacția să se efectueze noaptea, în schimbul când îi venea din nou rândul lui Geoffrey G.

Lucrurile se petrecură iute. La ora convenită se întâlniră din nou, față în față, despărțiți de sârma ghimpată. Prizonierii dormeau duși, epuizați de eforturile pe care le făceau săpând amărâtele lor de tuneluri. Chiar maiorul Dirk urmărea cu un interes amuzat evoluția lucrărilor. Camaradul lui Geoffrey G. moțăia și el în cealaltă gheretă.

Englezul era un hoț cinstit. Când întinse mâna să-i dea partea cuvenită, Portta îl apucă de încheietură și-l trase cu putere spre el. În momentul în care maxilarul întâlni stâlpul de lemn ce susținea sârma, își dădu seama de ce se așezase berlinezul acolo. Căzu, cu picioarele moi, incapabil să scoată un sunet.

— Prima regulă, spuse Portta. Nu lăsa să intervină ceva între tine și omul căruia-i întinzi mâna.

Degetele se plimbară experte prin ascunzișurile uniforme britanice, extrăgând de acolo restul colecției de bancnote și încă ceva pe deasupra. Soldatul britanic nu stătuse nici el degeaba în timpul campaniei. Era și el un colecționar.

— Marile spirite se întâlnesc, făcu Portta satisfăcut.

Între timp, Geoffrey G. deschise ochii, revenindu-și cu greu după bușitură. Înțelese că e pe punctul de a fi buzunărit și luă atitudine, dar nu atitudinea cea mai potrivită. Un altul în locul său ar fi strigat după ajutor. Dar asta ar fi însemnat să-i facă și pe ceilalți părtași la mica sa avere.

— Neamț împuțit, șuieră, încercând să se elibereze din strânsoarea mâinii stângi a lui Portta. Așa ne-a fost învoiala?

Pricepuse situația lui pentru moment, însă nu avea o viziune globală a evenimentului. Evenimentul se desfășură astfel: Portta îi desfăcu baioneta din centiron și îi reteză carotida dintr-o singură mișcare. Ținu palma apăsată pe buzele englezului numai cinci secunde. Sângele care se scurge în această perioadă e destul ca să arunce victima în brațele morții. După încă cinci secunde, Geoffrey G. zvâcni o singură dată din picioare. Era mort.

— Regula numărul doi, îmi spuse Portta. Lasă întotdeauna o chitanță pentru lucrurile pe care le rechiziționezi, altfel s-ar putea să dai de dracul. Să ne grăbim!

Am ridicat cu băgare de seamă firul de jos al sârmei ghimpate și ne-am strecurat amândoi dincolo. L-am târât pe Geof-

frey G. înapoi în ghereta sa. Camaradul lui se auzea sforăind de la treizeci de metri, ca un motor de Lancaster.

— Pare să fie măsura ta, îmi făcu semn Portta, indicându-mi uniforma mortului. Îmbracă-te repede!

Dispăru în beznă, îndreptându-se spre cealaltă gheretă. M-am îmbrăcat iute, evitând să mă murdăresc prea mult de sânge. Deodată sforăitul încetă. După un minut Portta, reveni, chipeș și mândru, într-o uniformă cam lărgută.

— Le schimbăm între noi pe drum, îmi spuse el cu simplitate, sau le jucăm la zaruri.

Apoi ne-am furișat ca două umbre spre camioanele care-și descărcaseră marfa în timpul zilei.

Ne-am trezit amândoi în același timp, înțepeniți de frig. Stelele păliseră, semn că ziua nu era departe și trebuia să ne hotărâm pe ce drum s-o apucăm în viață. Asta era valabil și pentru șoferii camioanelor. Trebuiau să ajungă la destinație înainte ca lumina zilei să-i dea plocon zmeilor din Luftwaffe. Dacă nu l-aș fi ținut, Portta ar fi fost în stare să meargă la șofer și să-i ofere un bacșiș gras ca să mărească pasul.

— Nu vreau să ajungem la Alexandria pe arșiță, mă avertiză el.

— Nici eu, i-am răspuns.

Intrarăm în mahalale când se crăpa de ziuă. Deodată izbucniră zbieretele măgarilor și cămilelor, țipetele mulțimii, claxoanele automobilelor rătăcite pe ulițele înguste și blocate de câte un tarabagiu care-și scotea marfa la vânzare. Deodată ne sufocară miile de mirosuri, izul de carne afumată, miasmele urinei, parfumul iasomie. Sute de mii de voci ne dădură deșeptarea.

— Alexandria? l-am întrebat mahmur pe Portta.

Am mai mers vreo zece minute, până când larma se domoli și apoi se stinse de-a binelea.

Brusc, Portta mă înhăță de guler și mă aruncă peste marginea benei. M-am izbit cu ceafa de o piatră și am văzut stele verzi. Portta ateriză pe moale, căzând peste mine.

Eram pe un maidan întins, plin de gunoaie și oase de vită. După luni și luni în care ochii noștri nu văzuseră altceva decât nișip, grohotiș și din când în când câte o oază, peisajul restu-

rilor ne ameți prin varietatea și frumusețea lui. Ceva mai departe răsunau țipetele animalelor sacrificate la abator. Roturi imense de muște aveau să se ridice o dată cu căldura, dar deocamdată zăceau amorțite prin tigve și pe sub pieile pe jumătate putrede.

Când ne așezarăm, clătinându-ne, pe propriile picioare, țâșniră primele raze de soare. Nu era țipenie de om împrejur. Ne privirăm unul pe celălalt. Eram doi soldați britanici, cam prost îmbrăcați, într-o escapadă prin mahalalele Alexandriei.

— Cât nu dăm nas în nas cu poliția militară, vorbi Portta, n-avem nici o treabă. Ar trebui să vâram ceva la ghiozdan, ce spui?

Ce puteam să-i mai spun? Nici acum nu-mi venea să cred că ne aflam acolo, apropiindu-ne, cu fiecare pas, de moarte. De ce nu rămăsesem în Stammlager, departe de orice glonț din lumea largă, la adăpost de orice baionetă? Răspunsul era simplu. Fiindcă zilele și nopțile petrecute alături de camarazii mei metamorfozaseră încrederea în fanatism. Știam, la fel de bine cum știam că soarele va răsări și a doua zi, că Portta nu se va lăsa ciuruit cu una cu două. Făcea parte dintre principiile sale.

— Dacă-i nevoie, mă lași pe mine să vorbesc, am zis, în vreme ce ne îndreptam șontăcând spre cel mai apropiat grup de case.

Portta nu-mi răspunse. Rumega unul dintre planurile sale.

Intrarăm pe o uliță atât de strâmtă încât părea că nu vom încăpea amândoi umăr la umăr. Casele erau putrede din temelie, înghesuie, iar obloanele încă nu fuseseră trase. Vântul dimineții sufla zdrențe în calea noastră. Șobolanii se strecurau pe lângă ziduri. După un sfert de ceas, Portta mă avertiză că n-are nici timp nici chef să se rătăcească. Dădurăm la o parte hârtiile care atârnav în ușa unei cafenele ascunse de o boltă dărăpănată.

Doi arabi ședeau pe podeaua de lut cenușiu și bolboroseau de-ale lor. Un al treilea dormea lungit lângă un perete.

— Coniac pentru toată lumea! comandă vesel Portta, într-o engleză aproximativă, ignorând astfel sfatul pe care i-l dădusem.

Doi soldați la o asemenea oră, departe de centrul orașului, sau de zona militară, sunt o pradă ușoară. Pacea dură numai câteva minute, cât se prezentă proprietarul vâgăunii, ploconindu-se. Acesta aduse două cafele de Yemen, numai apă și ne recomandă amicilor cu priviri ca pumnalele ascunse sub djellabele dungate. Apoi Portta și cu mine furăm nevoiți să trecem pe răboj încă o încăierare.

Am luat singura mobilă din încăpere, o bancă de scândură negeluită și am trântit-o în capul celui mai apropiat. Banca se rupse cu un pârâit, iar capul cedă și el, cel puțin la suprafață. Portta se ocupă de celălalt agresor, transformându-i nasul foarte drept, caracteristic rasei, într-un fruct de culoare roșie. Cel de-al treilea, al cărui somn fusese întrerupt brutal, se sculă și se repezi spre ușă, dar cum nu deschisese încă ochii nimeri în perețele de alături. În clipa următoare dormea din nou dus.

Cinci minute mai târziu, Portta ședea în mijlocul grupului de arabi, delectându-i cu câteva anecdote internaționale, din acelea care se află întotdeauna în tolba unor oameni simpli ca ei, fie berlinezi, fie alexandrini. Cucuiele, vânătaile, sângele scurs pe podea nu mai constituiau impedimente.

— Voi nu sunteți englezi din Anglia, mă abordă direct proprietarul, ațintindu-mă cu un ochi tulbure.

Am râs degajat, dar probabil că și râsul îi făcuse o impresie tot atât de neconvingătoare.

— Nu știi că imperiul e mare? l-am întrebat.

Portta ceru informații despre o anumită casă de pe strada Abu El Dardar, în care chipurile auzise că s-ar ține un cazino clandestin unde poți să joci o partidă ca lumea în compania unor bărbați adevărați. Interlocutorii noștri nu știau casa cu pricina, dar strada era binecunoscută tuturor.

— Îți dau un băiat, să te conducă zise patronul cafenelei. Îmi lași pentru asta cât îți spune inima.

— Nu-i bine să ne vadă toată lumea, am obiectat. Trebuie un drum ocolit. Căpitanului nostru nu-i plac jocurile de noroc.

Portta tranzacționează un schimb avantajos, în urma căruia arabii ne cedară o parte din tezaurul lor de zdrențe pentru uniforme noastre britanice. Ce făceau cu ele, cine poate ști? Portta

renunță la câteva monezi de argint pentru serviciile unui băiețel negru, care abia-și dezlipea pleoapele de urduroase ce erau.

— *B'iam' illah ma'sha'llah!* se ploconi patronul la vederea banilor. Dumnezeu să abată răul din calea ta!

Înfulecărăm smochine și o jumătate mare de lipie, uscată ca scândura băncii care ne scosese din bucluc.

Orașul nu suferise din pricina războiului. Luftwaffe se înverșunase mai ales asupra instalațiilor din port. Într-adevăr, casele de pe străduțele care porneau din docuri fuseseră lovite cu furie. Dar pe măsură ce te îndepărtați de mare, stricăciunile păreau să fi fost făcute doar din greșeală. Metropola cu peste un milion de locuitori trepida prea puternic pentru a mai putea auzi și tancurile. Peste țipătul muezinilor care intonau în minarete *Ebed-ul*, se ridicau glasurile arabilor, turcilor, evreilor, glasurile grecilor, francezilor, englezilor și italienilor. Răsunau de asemenea armeana, amharica, marocana.

— Burg El Arab! țipa copilul urduros, simțindu-se obligat să ne arate ca unor turiști minunile orașului său de baștină. Moscheea Terbana! Havuzurile din Moharrem Bey!

Lumea începuse să-l privească amuzată și pe noi o dată cu el. Portta fu nevoit să-i tempereze entuziasmul cu câțiva ghionți. Băturăm cu pasul străzile Bab-El-Mandeb, Minet-El-Bassal, Duad, Nuzha. Roiuri negre de muște se ridicau de pe buzele și pleoapele fragede ale copiilor, de pe rănilor animalelor. Bătrâne colcăind de păduchi sprijineau zidurile scorjite. Pe ușile de lemn de culoare violetă răbufnea mirosul berberilor, al mizeriei făcute de lilieci și fumul pasionaților de lakadif. Dar din când în când, pădurea de maghernițe se spărgea pentru a lăsa să se vadă suprafața mării, brocart și atlas, fantoma insulei Pharos, casele bogătanilor, cu sumedenie de terase și statui.

Pe la ceasurile nouă eram în capătul străzii Abu El Dardar. Portta eliberă ghidul cu câteva semne, două lire de argint și o scatoalcă a cărei semnificație fu iute pricepută. În clipa următoare eram singuri. Singuri în mulțimea pestriță, strecurându-ne printre cămile, beduini și automobilele scumpe ale pașilor cu fesuri roșii. Europeni, tuciurii, arabi, la un loc. Dar nici un militar, în afara unor polițiști egipteni în uniforme de mare

gală, care dormitau nepăsători pe margine, sub umbrare de pânză. Dacă am fi păstrat uniforme britanice, am fi fost vedetele spectacolului, ceea ce ne-ar fi folosit ca funia pentru un spânzurat. Militarii nu călcau prin zona asta a orașului. Hamid își ferise comoara și de ei.

— Swen, zise Portta, atâta lume și nici un cunoscut pe-aici! Să ne ținem aproape unul de celălalt.

— Nu știu dacă sunt mai în siguranță cu tine decât cu ei, i-am replicat plin de venin.

Mă bātu pe umăr înțelegător și-mi arată ceva pe partea cealaltă a furnicarului. Ne apropiarăm. „Yusuf Shebab — barber. Cele mai moderne pieptănături europene.”

Yusuf Shebab era un bărbat gras, de vreo patruzeci de ani. Fuma dintr-o narghilea cu un gât cât toate zilele, așezat pe o țesătură care odinioară fusese o carpetă de Buhara. Ne salută ducându-și mâna la frunte și la inimă.

— *Salaam aleikum, efendi*, spuse.

Am renunțat la capișonul djellabei, iar el amuți văzându-mi cosițele blonde. Nu mai era nimeni dornic să se bărbierească. Portta puse zăvorul la ușă.

— Tu ești Yusuf? îl întrebai pe arab.

— Da, *efendi*. Sluga dumitale, *efendi*.

Portta îl întoarse cu fața spre el și-i zise răspicat:

— Hamid m-a trimis să-ți spun că-i trebuie neapărat sobița de teracotă pe care ți-a lăsat-o în păstrare când a plecat. Și ca să știi că vin într-adevăr din partea lui, îți transmite: *Wahed Du* — Dumnezeu e unul!

Yusuf se luminează deodată la față, ca și cum ar fi avut în loc de cap un felinar. Îl luă pe Portta în brațe și-l sărută cu foc pe ambii obraji. Portta se scutură scârbit.

— Iertați-mă, *efendi*, nu m-am putut stăpâni. Sunt luni de zile de când nu mai am nici o veste de la prietenul meu cel mai drag, de la fratele meu. Începusem să mă gândesc la ce e mai rău. Ce face? E bine, sănătos?

— Nici c-am văzut om mai sănătos, spuse Portta fără să clipească. Dar nopțile deșertului sunt grozav de reci și de aceea m-a rugat, dacă am drum prin Alexandria, să-i aduc sobița.

— Desigur, *efendi*, desigur. Făceți-mi mai întâi plăcerea de a oaspeți sub umilul meu acoperiș. Prietenii lui Hamid îmi sunt mai mult decât frați de mamă. Rămâneți mult în oraș?

— Suntem în trecere, îl informai. Mi-e teamă că afaceri urgente nu ne îngăduie să zăbovim.

— Înțeleg, făcu Yusuf, apoi adăugă nepăsător în nemțește, domnii sunt germani, din ce parte a Germaniei?

Am sărit amândoi ca arși.

— Oh, liniștiți-vă! Războiul ăsta nu e al meu. Credincioșii adevărați nu se sinchisesc de o încăierare între necredincioși. Nu este un *jihad*, un război sfânt. Pentru mine e de ajuns să știu că sunteți prietenii lui Hamid și că vegheați asupra lui.

Nici prin cap nu-mi trecuse să-mi descleștez buzele, de teamă ca vorbele să nu țâșnească singure. Cu toate astea, Portta mă prinse de cot și mă strânse ușurel.

Trecurăm în camera din spate a frizeriei. Yusuf ne îmbie cu lichiorul lor de palmier — arak, și curmale. Dar când Portta începu să se umfle, gata să facă explozie, ne conduse iute pe o scăriță întortocheată, la capătul căreia se afla o ușă ferecată cu cinci sau șase zăvoare. Le trase pe toate, opintindu-se.

Portta și cu mine tăcurăm preț de câteva clipe. Am dat ocol sobiței de teracotă, smălțuită în alb, decorată cu arabescuri albastre. La lumina lămpii aprinse de arab, strălucea de-ți lua ochii. Am ciocănit-o atent.

— E o sobiță, am spus prosteste.

— Da, adăugă Portta, uitându-se în interior.

Ba chiar o mirosi.

— Hamid mi-e mai mult decât frate de mamă, turuia Yusuf. Sobița lui era veche și crăpată. Negustorul de vechituri s-a lăsat rugat mult până s-o ia și să-mi dea una nouă. Abia am urcat-o în teleguță, așa de grea era. Pe când asta... Uitați-vă numai cât e de frumoasă! Hamid o să se bucure atât de mult!

Portta încuviință pierdut. Am simțit că e gata să-l ucidă pe bărbier. L-am tras pe scăriță. Își mișca buzele ca un om beat.

— U-unde-i negustorul ăsta de vechituri? reuși să articuleze în cele din urmă. M-ar interesa o sobiță din asta pentru mine însumi.

— Într-un cartier de cocioabe din spatele străzii Tatwig, răspunse aiurit Yusuf Shebab. Aproape de Piața Zaglul. Dar știu că faceți frigul prin deșert, nu glumă.

— Du-ne acolo, i-am cerut, poate cam repezit.

El se supuse totuși, fără să pună alte întrebări.

Eram din nou în stradă. Sacagiul trecu, făcându-și reclamă cu două câni de metal pe care le lovea una de cealaltă. Muștele, grele, ghiftuite, ne luară iarăși în primire. Mulțimea forfotea în continuare, țipând și gesticulând, dar gesturile erau din ce în ce mai moi, din ce în ce mai lipsite de vlagă. Se apropia ora siestei.

Yusuf ne târî prin câteva străduțe laterale întortocheate și denivelate. În cele din urmă intersectară o linie de tramvai.

— Au să ne prindă fără bilet și au să ne predea direct plutonului de execuție. Portta, poate că Hamid te va lăsa să te încălzești la sobița lui nouă, am îndrăznit. Poate că nu mai trebuie să mergem la negustorul de vechituri.

Un tramvai de tinichea sosi zdrăgănind. Ne înghesuirăm în mulțimea pestriță a călătorilor. Erau numeroși europeni acolo. Nimeni nu ne băgă în seamă.

Tramvaiul ne duse pe lângă Ras El Tin, prin coridoarele de smochini, plantați aproape unul lângă celălalt, grei de fructe verzi. Apoi ocoli pe țarm. În depărtare se zăreau plajele de la Sidi Bishr mai puțin populate din pricina deselor deversări de ulei și motorină din pântecele vapoarelor. Navele care traversau Mediterana ajungeau rareori nevătămate la destinație.

La capătul unor căutări disperate prin marea de cocioabe, ne oprirăm în fața unei case zugrăvite în alb, cu o singură fereastră la stradă. Prin feronerie solidă a unei porți arcuite se zăreau, într-un colț de curte interioară, numeroase piese de mobilier și câteva vase mari de lut.

— Hei, Faraj, strigă veselă călăuza noastră, spune-i pezevenghiului tău de stăpân să-și mute burdihanul mai aproape de noi! Hei, armeanule! Chakidian!

Nu se auzi nici măcar un picior de furnică. Strigarăm cu toții, până stărnirăm un adevărat simun în praful din grădiniere. În cele din urmă un băiat rotofei, cu ochii transparenti, veni și ne întrebă pe un ton plângăreț ce vrem.

— Unde ți-e stăpânul, purice gras? ți-pă Yusuf. Unde-i hoțomanul de Chakidian?

— La baia turcească, efendi, răspunse speriat băiatul.

— Mergi degrabă și adu-l pe sus! Mușterii de vază vor să cumpere din vechiturile lui.

Faraj ne explică speriat că nu face așa ceva nici pentru tot aurul din lume. Stăpânului nu-i plăcea să fie deranjat la baia turcească nici măcar de regele Angliei. Dacă el, Faraj, îndrăznește să-i tulbure tihna, va sfârși fără îndoială cu capul sub apă și o bucată mare de săpun în fund.

— Mânca-te-ar Eblisul! făcu Yusuf apel la amenințarea cumplită cu Iadul musulman, dar băiatul rămase de neclintit.

— Să mergem să-l aducem noi înșine! propuse Portta.

Eram pe cale să murim de extenuare, însă comoara lui Hamid ne ținea pe picioare. Bărbierul, pe de altă parte, ne-ar fi dus până la capătul lumii. Ce-ar fi făcut însă dacă Hamid i-ar fi trimis vești despre starea sănătății sale, de acolo de pe unde se afla el acum? Briciurile sale erau probabil teribil de ascuțite.

Iată și baia turcească. Două namile ședeau la intrare, cu fesoarele roșii pe-o parte, legănând în mâini niște biciuri uriașe, *kurbashuri*, așa cum mai văzusem la conducătorii caravelor, ori de câte ori Panzerule îi sileau să se îndepărteze în goană. Mârâiră la apropierea zdrențelor noastre, dar două monezi le readuseră buna dispoziție.

— Chakidian! strigă Yusuf Shebab, odată ce trecurăm de garderobier și ne trezirăm în prima încăpere. Armeanule!

Prin aburul dens nu se putea zări nimic. Căldura era sufocantă. Mirosea de te trăsnea a tălpi, călcăie, subsuori, spinări și fese. Auzeam o mulțime de plescăituri și râsete groase, dar omul nostru nu-și făcu apariția. Trecurăm în cea de a doua încăpere, apoi, printr-un culoar, în cea de a treia.

— Chakidian! se lamentă Shebab. Chakidian!

— Cine calcă regulile bunei cuviințe? se auzi deodată din norul de abur. Tu ești, cârpaci nepricopsit de bărbi? Tu ești Yusuf?

O masă enormă de carne rozalie se ivi parcă din străfundurile infernului. Era un bărbat cam de aceeași vârstă cu Shebab, complet chel, înveșmântat doar într-un prosop petrecut pe

șolduri, ca și noi de altfel. Picăturile de transpirație îl făceau pur și simplu să strălucească.

Shebab făcu prezentările. Ne așezărăm pe o margine a bazinei. Portta își exprimă doleanțele cu privire la o sobiță de teracotă. Mi-a trecut prin minte că în urmă cu numai două săptămâni, în mijlocul grupului gălăgios de camarazi, Măruntelul, Mercenarul, Heiden, Sevilla, Moșul, n-am fi îndrăznit să aducem vorba despre ceva atât de ridicol.

— Greu, *efendi*, greu, suspină armeanul făcând să-i tremure șuncile. În ziua de azi un negustor trebuie să-și dea sufletul ca să mulțumească niște mușterii așa de pretențioși ca voi. Nu am acum marfă de aceeași calitate cu cea pe care i-am adus-o lui Yusuf. Poate săptămâna următoare, dacă ne-nțelegem la preț.

Am zărit, prin aburul gros, stelutele prevestitoare de rele care răsăriseră brusc pe cerul privirii lui Portta și m-am grăbit să intervin, înainte de-a fi prea târziu.

— Domnule Chakidian, noi nu suntem niște mușterii prea mofturoși, așa cum ne crezi dumneata. Plătim bine, dar să nu crezi că suntem niște, cum le zice, din ăștia... din povești.

— Niște califi, mă completă Portta.

— Aud că ai cumpărat de la efendi Shebab o sobiță veche pe care i-o lăsase în grijă prietenul său Hamid. Cred că ne-am putea face treaba foarte bine și cu asta, ca să nu mai așteptăm până săptămâna viitoare. Ce spui?

Chakidian suspină din nou, făcând valuri, dar de data asta suspinul era unul fericit. Ne prinsese. Salută mai multe nuduri rahitice care treceau pe acolo, înainte de a catadicsi să ne vorbească din nou.

— Știu și eu, *efendi*? Poate că am dat deja sobița aceea. Pot eu să țin minte toate fleacurile pe care le cumpăr și le vând? Am luat-o mai mult de mila lui Yusuf. Și dacă am dat-o cuiva, ce sunt eu, stăpân de djinni, să le poruncesc duhurilor să mi-o aducă înapoi? Nu, nu, așteptați mai bine până săptămâna viitoare, ce vă grăbiți așa? Nu sunteți de prin partea locului, ba dacă mă gândesc mai bine recunosc accentul dumneavoastră.

Și ca să ne arate că e om cult, armeanul recită încetișor:

— *O Tannenbaum, o Tannenbaum! Wie treu sind deine Blätter! Du grunzt nicht nur zur Sommerszeit...*

Yusuf îl înșfăcă de o mână și îi apăsă palma peste gură.

— Malurile lacului Mareotis sunt tare măloase anul ăsta, îi suieră el la ureche. Dacă vreunul are ghinionul să se rătăcească printre trestii care cresc acolo, nu-l mai găsești până-l mănâncă viermii și lipitorile pe jumătate.

Armeanul se sperie îngrozitor. Se smuci, dând să scape din strânsoare. Enorma cantitate de carne îl lovi pe Portta, care se vârâse și el mai aproape ca să-i spună vreo două. Forțele erau copleșitor de inegale. Am închis ochii îngrozit.

Când i-am deschis din nou, Portta tocmai își încheia amerizarea forțată în marele bazin, peste trupurile care se aflau deja acolo, cu un plescăit colosal, improșcând clăbuc de săpun. Dezechilibrat, Chakidian îl urmă de îndată, cu un țipăt și puțin lipsi să nu-l strivească pe berlinez. Dezastrul era gata.

— Scheisse! urlă Portta țâșnind din apă. *Arschloch! Drecksack! Funzgesicht!*

Și în vreme ce scuipa îngreșat lăturile pe care le înghițise, dădu drumul unui potop de înjurături culese din cele mai selecte cartiere berlineze, încă de pe vremea când nu era decât un puști de șase ani, cu o țigară agățată în colțul buzelor. Am încercat să-l potolesc, dar era prea târziu. O mulțime de gură cască se strânse în jurul lui cât ai clipi. Răsăreau ca niște foci decolorate cărora dresorul le-a dat adunarea.

— *Schleimeimer! Armer Ficker!* continuă nestăpânit Portta.

O mână căzu grea pe umărul lui.

— Hitlerist împutit! L-am prins! Hei, Johnny, Larry, am pus laba pe ucigașul ăsta!

Am simțit că mă lasă picioarele. Lumea arabă dispăru speriată în aburi. Chakidian se îndepărtă înot, surprinzător de iute pentru un cașalot ca el. Yusuf Shebab se ghemui într-un colț.

Erau patru vlăjgani de doi metri bucata, tot ceea ce realizase mai bun rasa britanică prin împerecheri succesive în toate colțurile imperiului, bivoli, ba mai degrabă tauri pe cinste, numai mușchi și furie. Pentru că se opriseră lângă noi, înconjurându-ne, era clar că furia ne era adresată.

— Măinile pe ceafă, porcilor și treceți la perete! schelălăi unul dintre ei, Larry sau Johnny.

Portta mă privi sâcâit. Dis-de-dimineață sosise probabil mesajul maiorului Dirk cu privire la isprăvile noastre și din clipa aceea fuseserăm așteptați să ne facem apariția într-un loc sau altul. Spre ghinionul nostru, deși militarii călcau rar în această parte a orașului, cei patru aleseseră baia turcească pentru a-și petrece un ceas din cele douăsprezece ale permisiiei. Erau experți în lupta cu cuțitul și arta de a ucide cu mâinile goale.

— Tot ce-mi trece acum prin cap, i-am spus berlinezului, e că am putea să-i gonim ca pe muște, fluturând prosoapele.

— S-ar putea să fie o idee bună, zise el.

— Of, of, of, adăugă din colțul său, Yusuf Shebab.

Primul dintre ei, acela care încă își mai ținea mâna pe umărul lui Portta, găsi de cuviință să-i răsucescă brațul la spate. Era un sadic căruia-i plăcea să rupă brațe de berlinezi.

În clipa următoare urlă de durere. Se clătină orbit. Ceva greu și umed îl plesnise peste ochi, luându-i vederea pentru mai bine de o oră. Își înfipse degetele în carnea victimei sale, însă suferința era peste puterile omenești. Îi dădu drumul.

Portta îl plesnise cu prosopul. Am sărit și pentru că nu-mi trecea nimic altceva prin minte, le-am smuls celorlalți cărpele din jurul șoldurilor și le-am azvârlit în apă. Îi antrenaseră pentru orice situație, însă nu să fie lăsați goi pușcă în fața inamicului. Primul lor gest, reflex, fu să-și acopere cocoșei. Ezitarea le fu fatală.

Portta și cu mine îi atacarăm viguros, folosind propriile noastre prosoape, ude, ca pe niște biciuri grele, cărora nu li te puteai împotrivi. Imediat după ce încasară primele lovituri, unitatea lor se dispersă derutată.

Pleosc! Larry, ori Johnny, ori cine-o fi fost căzu în genunchi cu arcada spartă. Fleoșc! Și flăcăul urlă, lovit în ureche, cu timpanul franjuri. Plici! Încă una, sfichiuită, peste ochi, încă un țipăt de durere. Aroganța și veselia lor dispăruseră. Le luaseră locul ciuda, neîncrederea, spaima. Sutele de ore de instrucție nu incluseră apărarea împotriva prosoapelor ude.

— Portta, am urlat, s-o ștergem dracului de-aici!

Îl pocni pe unul atât de tare încât acela căzu în bazin fără să scoată un sunet și îndată apa se coloră în roșu. L-am apucat pe

berlinez, încercând să-l trag spre ieșire. El se smulse, aplicând cu hârnicie lovituri. Încă unul dintre englezi căzu lat.

— Portta, acum! am urlat.

— Nu plecăm fără armean! mă contrazise el.

Yusuf Shebab răsări din neantul băii, târându-l pe Chakidian, care se smiorcăia ca o femeie, în timp ce capul i se bălăbănea caraghios pe muntele de carne.

— *Efendi*, ne imploră arabul, dacă nu plecăm acum, nimeni nu-i va mai duce fratelui meu Hamid sobița de teracotă! Se va îmbolnăvi de frig, sărmanul.

Nu mai era timp să supunem la vot propunerea lui. Ne-am repezit spre ieșire, în aclamațiile mulțimii de nuduri, care apreciaseră mica noastră gală. La un metru de ușa mascată sub o arcadă, ne oprirăm încurcați.

Ultimul cavaler al Mesei Rotunde ne stătea în cale. Era un flăcău blond ca nisipul deșertului, cel mai bine hrănit dintre cei patru. Scăpase teafăr din prosopiada pe care o dezlănțuiserăm, Portta și cu mine. Se pregătea acum să ne demonstreze de ce sunt în stare o sută de kilograme de mușchi puse în slujba unui creier puțin mai mic decât unul din testiculele sale.

— Veniți încoace, rahaților, ne îndemnă el. Nici târfele care v-au fâtat n-or să vă mai recunoască!

— *Fick dich!* Poți să reziști la o rugămintă? mă întrebă Portta.

N-aveam nimic cu flăcăul acela. Din partea noastră, l-am fi ignorat bucuroși, numai că se așezase într-un loc tare nepotrivit. Stătea între noi și ușă.

— Ei, făcu berlinezul, pare că ne-a rămas un prunc de îmbăiat.

Pruncul își concentră de îndată atenția asupra lui. Ținea el însuși în mână dreaptă un prosop ud, pe care-l răsuci de mai multe ori și îl îndoi. Portta îi urmă exemplul. Ne-am dat la o parte.

Cei doi luptători începură să-și dea târcoale, suflând greu. Aburul se învărteja în dreptul nărilor, un mârâit surd își croia drum printre buze. Stropii de apă zburau în toate părțile din prosoapele pe care le roteau încet.

Deodată englezul scoase un urlet și se aruncă înainte. Portta se feri cu abilitate, însă alunecă pe mozaicul ud, pierzând o fracțiune de secundă. Lovitura de prosop îl nimeri în umărul stâng, dezechilibrându-l. Am auzit osul pârâind.

— Una! zbieră namila.

Am dat să mă apropiu de Portta, dar el îmi făcu semn să stau de o parte. Era turnul lui.

— Vine și-a doua! îl anunță englezul.

De data asta, berlinezul eschivă la timp. Adversarul său căzu în genunchi, din pricina avântului. Prosopul lui Portta îl lovi, greu, în ceafă. Bivolul se clătină gemând. Dar era nevoie de mai mult decât atât, ca să se prăbușească. Iute ca fulgerul, Portta îi petrecu prosopul peste gură, ca un căpăstru, și-i propți un genunchi în spinare. Smuci o dată. Englezul căzu inconștient.

— Repede! strigă Shebab.

Ne-am recuperat veșmintele din fugă și am dat buzna în strada scăldată de soare, aproape goi. Paznicii catadicsiră, din locurile umbroase în care se tolăniseră, să ridice câte o sprânceană. Era ora siestei. Un tânăr copt dădea să cadă, adormit, de pe capra unei trăsurici cu care-și adusese stăpânul la baia turcească. L-am îmbrâncit în praf, iar el nu păru să se sinchisească prea mult de noua lui poziție. Portta, Yusuf Shebab și armeanul săriră în trăsurică. Am apucat hăturile măgărușului. Cei patru englezi năvăliră blestemând în stradă.

— Dă-i drumul, suedezule! îmi strigă Portta. N-ai mai mânat niciodată un ren?

— *Efendi*, mă imploră Yusuf, ăștia ne jupoaie de vii!

Am pornit în trombă, ca și cum am fi înhămat la trăsurică șase armăsari arabi și nu un măgăruș plin de muște. Unul dintre englezi reuși să se agăte în ultima clipă, dar Chakidian, care până atunci își scuturase piftiile de spaimă, îi propti o palmă pe față, modificându-i semnamentele.

— Puneți-vă ceva pe cap, îi sfătui Portta pe urmăritorii noștri, o să faceți insolație!

În vreme ce noi o coteam după primul colț, ei se repeziră spre jeepul care venise să-i ia la ora stabilită.

— Urmărește hărăbaia! îi strigară șoferului.

Măgărușul, speriat de larmă și de înfățișarea noastră, părea mai înaripat ca un Pegas. Însă Chakidian atârna mult prea greu pentru unul ca el. După câteva zeci de metri simțirăm în ceafă respirația englezilor.

— Păzea! țipă Shebab.

Am evitat carul cu pepeni în ultima clipă. Căruțașul, adormit, nu se opri decât în mijlocul drumului. Am auzit vaierul disperat al frânelor, urmat imediat de zgomotul ciocnirii. O sută de pepeni se rostogoliră peste țestele celor din jeep. Acestea rezistară avalanșei, însă stăpânilor lor le trebui mai bine de un sfert de ceas ca să-și vină în fire. În acest timp, Faraj, durduliul slujitor al armeanului, ne deschidea porțile dinspre curtea interioară a casei.

— Ei bine, domnilor, ne spuse Chakidian, mai târziu, după ce îmbucaserăm niște hartane de oaie, ca să ne treacă sperietura, uite și sobița de teracotă a nepricopsitului de Hamid, pentru care era să-mi pierd negoțul, onoarea și chiar viața. Luați-o și, scuzați-mă că vi-o spun pe șleau, duceți-vă cu tot cu ea, învârtindu-vă!

Ne-am apropiat curioși de obiectul care fusese adăpostit sub una dintre arcade, între câteva covoare și niște jilțuri șovăielnice. Teracota crăpase cu timpul, iar ornamentele își mai pierduseră din vioiciunea culorilor. Cu toate astea emana o fascinație căreia nu i se putea rezista.

Portta îngenunche în fața sobiței, îmbrățișând-o copleșit, ca pe o iubită. Am văzut cum îi tremură colțurile buzelor și m-am temut pentru o clipă că va leșina. Dar nici o emoție nu era prea puternică pentru berlinez. Râse.

— E-al dracului de grea, Swen. Ajută-mă s-o ridic!

Am privit spre ceilalți. Shebab și Chakidian se retrăseseră într-un colț și șopocăiau pe arăbește, aruncându-ne din când în când ochiade încărcate de curiozitate. Fără îndoială că dragostea celor doi soldați germani pentru o sobiță demolată nu li se părea cel mai firesc lucru din lume. N-aveam ce le face.

— Unde crezi că poți s-o duci? l-am întrebat pe Portta. O să batem la ochi. Ce vrei să faci cu ea?

— Habar n-am. Trebuie să găsim un vas în port.

Uitase că e război și că ne găsim în sufrageria britanicilor.

Ne-am opintit amândoi. Sobița abia se clinti. Dincolo de pereții placați cu teracotă, mi s-a părut că aud clinchetul monezilor de aur, fâșăitul lăntișoarelor care se frecau unele de celelalte, scârțâitul diademelor de platină zgârâind fonta. Palmele transpirate ale berlinezului simțeau răceala milenară a pietrelor prețioase, gheață verde, albastră, roșie și aurie.

Râse din nou, dar de data asta era râsul omului fără grija zilei de mâine, râsul unui milionar.

Atunci începură să se tânguiască sirenele răspândite pe toate acoperișurile Alexandriei. Luftwaffe se prăvălea din cer.

CAPITOLUL 9

Siegfried – „coș de bale“

Leila era fiica cea mai mică a lui Selim. Ca rang, Selim putea fi considerat un soi de asistent al conducătorului caravanei, unul dintre aceia mereu ocupat ca șirul apatic al cămilelor să nu se răsfire prea mult. Din cauza asta, bietul om alerga fără încetare de la un capăt la celălalt al caravanei.

– Leila, am întrebat-o, fața ta e mereu acoperită?

Râse și-mi îngădui să văd, sub un colț ridicat al haikului, un chip de o albeață străvezie și buzele roșii. Era un progres, fiindcă de o săptămână ne mulțumeam doar cu ochii, două verițe care nu se odihneau o clipă.

– Leila, oare o să ne mai vedem vreodată?

Râse din nou. Vorbea engleza, franceza și puțină italiană, toate cu accentul cântat al rasei sale, căreia îi adăuga din când în când un suspin irezistibil. Avea o adorație nestăpânită pentru cultură. Baldachinul cărat de două cămile, sub care își petrecea o mare parte a zilei, era plin de cărți. Prinț și cerșetor, Richard al III-lea, Faust.

– *La Illah Illa Allah*, îmi spuse atingându-mi mâna cu degetele ei mici, pline de inele. Nu există alt Dumnezeu decât singurul Dumnezeu. Tata m-a promis lui Fuad, feciorul pașei din Beni Mazar. Suntem sortiți unul altuia.

– Dar îl iubești, Leila?

Își ridică palmele, ca și cum ar fi cântărit noțiuni imaginare ca iubirea, armonia, nostalgia.

– Nu ne-am văzut de când eram mici. Sigur că-l iubesc. Leila avea paisprezece ani.

Mergeam de săptămâni. Mirajele se succedau în jurul nostru după amiaza, când și spiritul nu mai era decât o biată pasăre moleșită de arșiță. Din când în când poposeam la marginea unui petec de verdeață, vestit din depărtare de pământul imobil al palmierilor și curmalilor. Oamenii se certau între ei, aprindeau focuri, își pregăteau de mâncare. Seara nu puteam adormi din pricina zbieretelor triste ale cămilelor prigonite în jurul adăpătorii.

– Swen, îmi spuse Portta, drumul ăsta nu se mai sfârșește. Nu mai există nimic altceva.

L-am privit bâmuitor. Nu era genul de camarad care să cadă răpus de o banală insolație.

– Ești sigur că vrei să ne întoarcem la ai noștri? Ești sigur că Shebab ne-a trimis pe calea cea bună?

– Sunt sigur, îmi răspunse el, coborând din nou în realitate. Am câteva trebușoare de rezolvat cu 26 Panzer-Grenadiere.

Într-o dimineață, înainte de a se urni, caravana fu cutremurată de o dramă teribilă. Omar, unul dintre supraveghetori, fu scuipat în față și numit „câine răios“. Fusese văzut ieșind noaptea de la femeia altuia. Într-o clipă, vestea se răspândi și mulțimea dădu năvală, gesticulând, să-și ocupe locurile cele mai bune pentru spectacol. Era o caravană mijlocie, de patruzeci de cămile, prilejurile de distracție nu se iveau prea des în viața acelor oameni.

Omar se găsi într-o încurcătură îngrozitoare. Să fii scuipat în față e tot ce poate fi mai rău pe lume. Scoase jungherul de la brâu, ca să-i ia gâtul nemernicului. Apoi îl vârî la loc, tremurând. Toți cei aflați în jurul său înțelesesă gestul și așteptară curioși să vadă cum va proceda.

Omar le spusese tuturor că e de viță nobilă. Într-un fel era adevărat. Bunicul său fusese șeful unui trib Saadi, de nomazi bogați și războinici, care se prăpădisesă într-o furtună de nisip. Omar fusese găsit după două zile, un prunc, adăpostit de furia vântului și de focul soarelui. Omar nu se putea bate cu un om de rând, cu un berber sărac, cum era acela căruia îi luase femeia. Noblețea nu-i îngăduia asta. Nepricopsiți ca acela îi plățiseră bunicului său cedaka, tributul pentru protecție.

În cele din urmă, celălalt veni aproape de el și-l pălmui. Femeia pentru care se stârnise toată tevatura se afla și ea în grupul de privitori și se bucură, știind că a stârnit invidia celorlalte, pentru care nu se încăierase nimeni în această călătorie. Omar cedă slăbiciunii omenești. Înainte ca rivalul său să-și dea seama că viața s-a sfârșit, îi înfipse jungherul în gât. Omul muri pe loc, iar Omar fu alungat a doua zi, după ce conducătorii caravanei se sfătuiseră cum să procedeze cu dânsul. I se dădu o cămilă, apă pentru cinci zile și câteva portocale. Partea sa din marfă fu confiscată și împărțită celorlalți. Femeia pentru care-și pierduse rostul nu-l urmă.

Eram îngropați la cinci metri sub pământ, iar lumea de afară, cu toate problemele ei, părea tot atât de îndepărtată și inaccesibilă ca și partea invizibilă a Lunii. Nu auzeam nici un alt zgomot în afara propriilor noastre respirații. La început am crezut că sunt mort, apoi, pe măsură ce-mi veneam în fire, că sunt pe cale de a muri. Mă simțeam îngrozitor de amețit și întunericul era total. Nu mă puteam orienta în nici un chip, praful mă sufoca. Am încercat să mă mișc și parcă cineva m-a lovit între omoplați. Ce altceva putea să fie asta, dacă nu Iadul?

— Swen, răsună glasul lui Portta, n-ai vrea să-ți dai jos picioarele de pe capul meu?

Dacă berlinezul era cu mine, atunci faptul că sunt pe lumea cealaltă nu mă deranja. Găsea el o cale să ieșim basma curată și la Judecata de Apoi.

Pe măsură ce-mi reveneam, mă simțeam din ce în ce mai amețit. Ceva nu era în regulă, presupunând că a fi îngropat sub pământ e o situație normală. Simțurile îmi spuseră în cele din urmă ce nu se potrivea. Stăteam atârnat cu capul în jos.

— Portta, i-am spus camaradului meu, poți să-mi găsești mâna?

Putea. Mă apucă și mă trase cu greutate spre el, de pe ceea ce mi se părea a fi, în întuneric, marginea unui puț în care intrasem cu pieptul și cu capul. Manevra noastră stârni o ploaie de nisip care-mi intră în nări și în gură. Dar până la urmă reușii să mă așez în fund și pe pipăite să-l localizez pe Portta.

— Ce facem acum? l-am întrebat.

— Ieșim de-aici, îmi dădu el un răspuns de bun simț.

Nu se vedea nici măcar o geană de lumină. Doar aerul pătrundea pe undeva, prin labirintul construit de surpare. Nici un șoarece nu s-ar fi putut strecura pe unde venea aerul, darămite doi inși supărați, ca noi.

Luftwaffe venise în plină zi, încercând să dea o lovitură decisivă portului, instalațiilor și vaselor care ancoraseră în ultimele două zile. Cerul se întunecase sub năvala avioanelor de vânatoare și bombardament. Zgomotul motoarelor Mercedes căuta să vâre spaima în locuitorii cartierelor mărginașe. Era un vuiet colectiv, ca un cor, Stuka, Foke-Wolf 190, Junkers 87. La mare înălțime, protecția asigurată de aparate Messerschmidt se rotea ca un stol de vulturi hămesiți.

La început nu-i luară în serios. Sirenele se tânguiau pe acoperișurile caselor, antiaeriana își începu numărul. Norișorii exploziilor colorară cerul de îndată, făcându-i fericiți pe copiii zdrențăroși ai străzii, prea jos însă pentru ca piloții bombardierelor să se sperie. Ei se năpustiră asupra docurilor și făcură prăpăd prin depozitele pe jumătate goale.

Cum se întâmplă, oamenii mai și greșesc. O sută de bombe căzură aiurea, pulverizând ziduri, acoperișuri, săpând cratere uriașe în caldarâmul bulevardelor. Trecătorii, pentru care războiul fusese o gogoriță scăpată de militarii grei de cap la un păhărel prin cafenelele Iskandaraiiei, fură sfâșiați în bucăți. Havuzul din Ras El Tin se coloră în roșu. Bucăți de carne pluteau sub șopotul liniștitor al apei ca peștii sătui. Incendiile bucurară inimile piloților.

Una dintre bombe se prăbuși peste casa neguțătorului de vechituri, chiar în vreme ce ne luptam cu sobița în care sălășluia duhul bogăției. Vreme de zece secunde zburară în văzduh covoare, tingiri și lăute, iar zidurile se surpară peste noi.

Deja începusem să sufăr de sete. Se auzi un geamăt. Am crezut că e Portta, dar când geamătul se repetă am observat că el venea de undeva de deasupra noastră.

— Yusuf, tu ești? am întrebat.

— Eu, *efendi*, răspunse el cu greutate. Allah s-a mâniat pe noi și ne-a trimis grea pedeapsă. Am păcătuit prea mult, *efendi*.

— Unde-i armeanul?

— În Rai, *efendi* Swen, în Rai. Cu toate că era un om gras și fricos a făcut multe fapte bune la viața lui. După ce nevasta fratelui său s-a prăpădit, a avut grijă de micuțul Faraj, i-a dat de-ale gurii și un acoperiș și se pregătea să-l învețe negoțul. Acum are grijă mai departe de băiat.

— Înseamnă c-au pățit-o amândoi? trase Portta concluzia.

— Amândoi, *efendi*, amândoi. Chakidian a ieșit în curte să se uite pe cer. Bomba i-a căzut practic în cap.

— Și sobița? Sobița lui Hamid?

Shebab nu mai spuse nimic. Credeam că și-a dat sufletul, însă din când în când gemea slab, de control. Era nevătămat, ca și noi, dar suferea îngrozitor de sete. Pentru că n-aveam cum să vedem cerul, nu știam dacă afară e zi sau noapte.

— Trebuie să vină, presupuse Portta, câteva ore mai târziu. Trebuie să degajeze strada de dărâmături. Au să aducă un bulldozer. Shebab, ai grijă când o să-ți treacă lama pe lângă scăfărlie. Trebuie să punem mâna cumva pe buldozerul ăsta, ca să recuperăm sobița. Poate ne înțelegem cu buldozeristul.

Arabul răspunse cu un nou geamăt.

După un timp am adormit. Mă trezeam des și mă prăbușeam într-un soi de leșin. Auzeam, în momentele de luciditate, fragmente din expunerile lui Portta.

— Unul ca tine, spunea cu o astfel de ocazie, care vine dintr-o țară cu o sută de feluri de zăpadă, trebuie să fie țicnit de-a binelea să-și petreacă timpul liber în deșertul Sahara.

L-am înjurat și am leșinat din nou. Gâtul mi se umflase atât de tare încât oricum n-aș fi putut să-i vorbesc mai departe.

Mai trecură câteva ore, ori poate zile, ori poate săptămâni. Am simțit o prezență nouă în văgăuna noastră, o prezență viguroasă și totuși abia sesizabilă, dispersată în jurul meu.

— Shebab? am întrebat.

— Da, *efendi*, răspunse el înfundat.

— Nimic. Portta?

— Prezent! spuse berlinezul. Faci apelul de dimineață?

— Chakidian?

Nimeni nu-mi răspunse. Am mai strigat o dată, mai tare. Eram sigur că se mai află cineva lângă noi. În întunericul tran-

șelor învățasem să deosebesc o amintire de o ființă. Când frigul singurătății te pătrunde până în suflet, simțurile se ascut în asemenea hal încât nici un microb nu mai poate trece pe lângă tine neobservat.

Portta se mișcă deasupra mea, neliniștit. Yusuf Shebab îi urmă de îndată exemplul.

— Ce-i cu tine, Swen? mă întrebă Portta.

— Mai e cineva, aici, cu noi, i-am răspuns, încercând să fac în așa fel încât glasul să nu-mi tremure.

— Tu ce spui, arabule? făcu berlinezul.

— Nu mai e nimeni, *efendi*. Armeanul și copilul au fost ruși în bucăți sub ochii mei. Erau la zece, poate cincisprezece metri de noi. Aici ne-a prins suflul, deasupra încăperii în care-și ținea negustorul arakul și niște mobile mai de preț. E o încăpădere mare, noi suntem îngropați chiar pe tavanul ei, iar dumneata, *efendi* Swen, atârni probabil chiar deasupra ei. Suntem singuri.

— Mai e cineva aici, cu noi, am repetat cu încăpățănare.

Ei tăcură surprinși. Știam că mă cred nebun, dar n-aveam ce-i face. Senzația era prea puternică pentru a o putea ascunde. Preferam să râdă de mine decât să nu le spun ce simt.

— Mai e cineva îngropat aici.

— Swen, începu Portta, ei sunt aproape acum. Peste o oră sau două or să ne dezgroape. Sigur că ne vor duce în fața unui pluton de execuție, dar asta nu are nici un fel de importanță. Când e vorba despre arme și muniție, ne pricepem mai bine decât oricare alții, ce zici? Trebuie să rezisti, Swen!

Nu l-am mai ascultat. Deodată a patra prezență devenise atât de puternică în întuneric încât am întors capul, conștient că acel ceva, ori cineva, se găsea în dreapta mea.

— Cine-i acolo? am strigat. Ce vrei?

Nu-mi răspunse nimeni nici de data aceasta. O atingere umedă mă făcu să țip. Ceva alunecos și umed îmi trecuse peste brațul drept și apoi pe obraz, ca o mângâiere. O respirație umedă mă lovi în plină față.

— Sunt Moartea, spuse.

Am zbierat, dând din picioare, încercând să mă îndepărtez. O avalanșă de pământ îmi căzu în creștet. Atingerea umedă mă ajunse încă o dată, acolo unde încercasem să mă retrag.

— Swen, zise, sunt Moartea. Aștept aici, cu tine, în liniște. Aștept să adormi din nou.

Se mișcă, apropiindu-se. În întunericul deplin, am lovit cu călcâiul și am întâlnit un sac de putreziciuni care clipociră. Am urlat „pleacă, pleacă, pleacă de-aici” de mai multe ori.

— Sunt Moartea, spuse. Stai liniștit.

Deodată grota în care eram îngropați se luminează, făcându-mă să clilesc orbit. Am privit în sus și am văzut o parte a trupului lui Portta, la picioarele mele. La un metru de-asupra lui atârna Yusuf Shebab, cu djeballa strânsă toată în jurul mijlocului. Se uitau amândoi la mine. Am întors capul spre locul de unde-mi vorbise vocea aceea. Ceea ce am văzut acolo m-a cutremurat. Era într-adevăr Moartea și aștepta să adorm din nou.

Bucăți din cadavrul lui Chakidian fuseseră lipite la întâmplare de un cârpaci. Am recunoscut un braț gras și păros și o brățară de argint, în formă de șarpe, de care armeanul nu se despărțise nici la baia turcească. Cealaltă mână fusese recuperată numai până la cot și lipită în mijlocul pieptului. Un picior zvâcnea fără încetare. Celălalt era orientat invers, cu genunchiul în spate. Pe corpul măcelărit fusese așezat capul copilului Faraj, căruia-i lipsea mandibula. Din gura moale curgeau bale amestecate cu sânge. Sub piețița albă ca ceara a abdomenului se frământau șerpi, încercând să scape.

— Stai liniștit, Swen, vorbi Moartea, prin gura moale.

M-am trezit lac de sudoare, în propriile mele gemete.

— Stai liniștit, Swen, îmi spunea Portta. Stai liniștit, băiatule, zise de mai multe ori.

Era întuneric din nou. Nicicând nu m-am bucurat mai mult de întuneric. Îl respiram ca pe un aer pur, îl sorbeam ca pe un vin greu, parfumat, ca pe un elixir dătător de viață. Era întuneric peste tot în jurul meu și eram fericit că e așa.

Apoi mă trăsni o duhoare insuportabilă. Erau propriile mele dejecții. Intestinul și vezica își văzuseră mai departe de treabă. Eram un animal ca oricare altul, scăldat în propria-i mizerie. După ce stătusem de vorbă cu Moartea, mă bucuram că sunt un animal viu, o formă de viață oarecare.

— Portta, Yusuf, am zis, de când suntem aici?

— Habar n-am, îmi răspunse berlinezul. Câteva ore, cred. Ar trebui să vină să ne scoată.

— Șaptesprezece ore, spuse Shebab. Poate optsprezece.

— De unde știi? răsă Portta.

— Stomacul, gemu arabul tare nefericit. Mă atenționează la toate orele de masă. Până și la gustări. Acum, de pildă, trebuie să fie cam zece și jumătate dimineța. E ora la care buzele și limba mea cer cu încăpățănare șerbet de trandafiri. Când mă va ucide pofta de mielut sau pilaf de găină, să știți că sunt două ceasuri după amiază și mult nu-mi mai rămâne de trăit.

— Al naibii, se minună Portta, înghițind în sec.

O vibrație scurtă mai prăvăli ceva pământ în cavitatea de sub noi. Fu urmată de încă una la un interval scurt.

— Hei, strigă Portta, într-o engleză cu accent arab, aici, aici!

Shebab se învioră și el. Tremurul se repetă. După un minut auzirăm un mârâit surd. Un vehicul greu se apropia de locul în care zăceam îngropați.

Apoi zgomotul și vibrația încetară.

— E cineva acolo? răsună de la capătul lumii.

— Portta, făcu Sevilla cu un aer oarecum visător, când o să fim prinți, o să avem voie să ne luăm nevaste de altă culoare?

Berlinezul nu-i răspunse. Mintea sa era încă îmbibată de imagini feerice, în care predomina verdele. Grădini, covoare de iarbă, apa sticlind în havuzuri, acolo unde mătasea broaștei și nuferii lăsau cerul să se reflecte în oglinda ei. Alexandria era departe, deșertul era aici, peste tot în jur.

La amiază locotenentul Leuwe veni să ne viziteze.

— Cum merge, Hasel?

I-am răspuns că bine. Nu mă puteam nici eu despărți de imaginea Morții, deși trecuseră mai bine de șase săptămâni de la ultimul meu dialog cu dânsa.

Yusuf Shebab, oarecum bucuros că scapă de belele ne prezentase geniștilor care degajaseră dărâmăturile ca pe cumnatul său de soră și unchiul acestuia. Eram atât de murdari și duhneam atât de tare încât nici unul dintre muncitorii arabi nu se apropie de noi, cu atât mai puțin englezii care supravegheau operațiunea. Ochii ni se înfundaseră în orbite, obrajii căzuseră

de pe oase, prin bărbi mișunau micile lighioane ale subpământului. Plecaseră în mare grabă, iar noi îi urmăriserăm clătînându-ne pe picioare, amețiți de lumina amiezei.

— Ce se va întâmpla cu casa lui Chakidian? întrebese Portta.

— N-are nici o rudă, îi răspunsese Yusuf. Ruinele vor rămâne aici până la sfârșitul războiului.

Arabul ne făcuse rost de un bilet pentru *masrab* — vechiul drum al caravanelor. Câțiva cunoscuți de-ai săi aleseseră această cale ocolită, dar mai sigură, pentru a ajunge la Benghazi și apoi spre Tripoli. La despărțire, ne încredințase cu lacrimi în ochi o scrisoare lungă către prietenul său Hamid.

După cinci săptămâni întâlniserăm primele tancuri germane, imobilizate din pricina lipsei de benzină.

Locotenentul Leuwe se sfătui cu Moșul și ne trecu la șmotru o săptămână. Cu altă ocazie, Portta ar fi găsit un tertip ca să scape de corvoadă, dar acum ne repezirăm amândoi ca doi nebuni să curățăm tot ce era metalic, să adâncim tranșeele și așa mai departe. Dacă nu ne-ar fi oprit la timp, am fi fost în stare să împingem Panzerul până la Cairo.

— Dar chiar îmi trebuie un tanc solid pentru când voi intra în Alexandria, ne spuse Portta gânditor. Altfel nu văd cum să dau la o parte ruinele armeanului și să-mi recuperez sobița. Până acum nu eram așa de sigur că vreau să câștig războiul. Ce fac generalii noștri? Ce face Feldmareșalul?

Ideea sobiței avea să-l urmărească zile și săptămâni în șir.

Între timp, oamenii lui Churchill prinseseră curaj și-i țineau piept vulpii deșertului cu tot mai multă obrăznicie. Acum nu se mai vorbea despre retragere precipitată ci despre o „repartizare judicioasă a forțelor, în funcție de presiunea inamicului“. La început mai timizi, apoi, văzând cum ne mocăim noi, din ce în ce mai impetuoși, englezii trecură la contraofensivă pe toată linia frontului. Pentru Portta, și chiar pentru noi ceilalți, a ne îndepărta de Alexandria era echivalent cu o adevărată tragedie.

Convoaiele care traversau Mediterana pompară sânge proaspăt în vinele muribundului care fusese armata britanică. Cursa de peste opt sute de kilometri a Feldmareșalului Rommel ne lăsase pe toți fără suflu. Veneau vremuri grele. Comandourile

inamice se infiltrau tot mai des în spatele liniilor noastre și făceau prăpăd. Zilnic săreau în aer depozite de muniție, mii de tone de benzină, relee radio și puncte de comandă. Zilnic, zeci de soldați și ofițeri cădeau la datorie.

Și mai era RAF. La început, alarmele aeriene deveniseră un fel de tabiet, ca micul dejun, ori spălatul pe dinți înainte de culcare. Veneau la ora fixată și își făceau numărul, mai mult ca să ne sâcăie, ca să ne aducă aminte că sunt acolo, în coasta noastră. Apoi raidurile se întetiră și nu mai respectară nici un fel de orar. În timpul unui astfel de atac, într-o noapte, locotenentul Leuwe fu rănit destul de serios. Iată cum s-au întâmplat lucrurile:

Cercetarea ne comunică în amurg că inamicul e la zece kilometri în fața noastră și deocamdată staționează. De fapt, „în fața noastră“ era oarecum inexact. Ar fi trebuit să spunem „în spatele nostru“. Trecuseră vremurile în care îi fugăream pe englezi ca pe iepuri. Acum ne împingeau ei și deocamdată Feldmareșalul, depășit tehnic, nu găsea nici o soluție să-i oprească. Geniul nu mai era de ajuns.

Înnoptarăm așadar cu inima cât un purice. Nu ne așteptam totuși să dea năvală peste noi la adăpostul întinericului. Britanicii sunt și ei oameni. Mă rog, urmăritorii noștri veneau tocmai din Noua Zeelandă. Ajunseseră la capătul puterilor în același timp cu germanii. În plus, dacă ar fi pornit tăvălugul, i-am fi auzit chiar înainte de a-și părăsi tabăra și ne-am fi luat tălpășița, lăsându-i cu buzele umflate. Nu puteau să-și ia pur și simplu tancurile în spinare și să vină tiptil.

Puteau în schimb să ne părăscă prietenilor care se înrolaseră în Royal Air Force, ceea ce și făcură. Avioanele veniră pe la două după miezul nopții. Mai întâi se auzi un duruit inegal, amintind de cel al tunetului îndepărtat.

— Să vezi că ne trage o ploică, spuse un prostovan cu nasul mare, pe care-l invitaserăm de la plutonul trei ca să-l jumolim la o partidă de cărți aranjată. Am auzit că în deșert, o dată la zece ani, se mai întâmplă și astfel de lucruri.

— Am auzit că o dată la zece ani, Dumnezeu dă o ploaie cu proști, îl îngână Portta deodată nervos. Ce spui, Kalbs?

Toate privirile se întoarseră spre Mercenar. În burta Panzerului era o înghesuială memorabilă. Mercenarul ascultă atent vreme de secunde. La lumina slabă, cât să vezi culoarea micilor dreptunghiuri de carton, chipul lui părea o mască mortuară, prevestitoare de necazuri.

— E groasă, ne anunță, repezindu-se afară, la mitralieră.

— Ce spui, Fritz? îl tachină prostovanul, care se gândea la o capcană de șmecheri și la propriile-i buzunare. Și potul?

— Mai bine să pierzi potul decât să-ți pierzi viața ca prostul, filozofă surprinzător Mărunțelul, după care îl apucă de guler, îl scutură bine, până-i căzură toate obiectele pe care le avea asupra lui, și-l azvârli afară, la aer, ca pe-o potaie care ține morțiș să doarmă în pat cu stăpânul său.

— Salutări plutonului trei!

Am ciulit urechile speriați. Când îți petreci mai bine de jumătate din viața de zi cu zi într-o garsonieră de oțel, devii teribil de nervos la gândul că cineva vrea să te prăjească înăuntru. Duruitul crescuse în intensitate și era din ce în ce mai constant.

— Avioane!

Strigătul izbucnise din câteva sute de piepturi odată. Erau strigăte desperate ori înciudate. Mulți aveau să se bată animați doar de nemulțumirea că fuseseră deșteptați din somnul primitiv în care se prăbușiseră după o zi grea.

Țevile tunurilor de 88 de milimetri își pierdură capișoanele de pânză și porniră să scruteze cerul presărat cu stele. Comenzile scurte răsunară câteva secunde, apoi se lăsă o liniște de moarte. Numai huruitul avioanelor creștea în intensitate cu fiecare clipă, picurându-ne în sânge otrava fricii.

Era o noapte fără lună. Zece, douăzeci, treizeci de umbre trecură pe sub covorul de stele, acoperindu-le strălucirea palidă. Avioanele Halifax păreau că străpung cu greutate aerul înghetăt, o bucată uriașă de gheață neagră. În curând ajunseră deasupra noastră și atunci se dezlănțui urgia.

Recunoașterea lor lucrase impecabil. Veniseră la marele fix, dirijați numai de instrumentele de la bord deasupra cărora nădușeau navigatori pricepuți, care ne purtau pică pentru ceea ce le făcuse britanicilor camaradul nostru Kesselring. Într-o

clipă, noaptea se transformă în cea mai strălucitoare zi pe care o trăisem vreodată în deșert.

Întâi presărară sute de parașute la capătul cărora spânzurau torțe cu incandescența albă și galbenă. În felul asta se convinseră că eram acolo și că nu prăpădiseră benzina de pomână. Apoi, la a doua tură, lansară bombe luminoase, cu fosfor. Nisipul deșertului se umplu de focuri de tabără, care aveau să ardă minute în șir și la flăcările cărora nu povești voiau să ne spună piloții britanici. Nu aveam unde să ne ascundem, nu avea nici un rost să fugim. Trebuia să ne luăm doctoria ca niște bărbați adevărați ce eram.

Se pregătiră pentru a treia tură, cu un tonou larg. Voiau să facă totul ca la carte.

— Foc! zbierară comandantii noștri.

Tunurile antiaeriene declanșară un tir viu, de întâmpinare. Căzură primele bombe, ca un covor de foc. Nimeni n-ar fi crezut că nisipul poate să ardă ca hârtia și totuși așa se întâmpla.

— Veniți, veniți, păsăroilor! chiui Heiden, încântat să primească vizitatori la ora aceea din noapte.

Starea insuportabilă de tensiune, dinaintea primelor explozii, se risipise. Acum fiecare știa unde-i este locul și-și făcea meseria cum se pricepea mai bine.

Un tanc fu lovit în plin. Presiunea formidabilă îl desfăcu în bucăți, care se risipiră pe o rază de cincizeci de metri. O mare de flăcări își trimise valurile spre noi. Zeci, sute de șerpi își prăriseră ascunzătorilor și fugeau unduind în toate direcțiile, printre picioarele oamenilor, căutând să scape de prăpăd.

— Portta, Mărunțelule, în vagoane! strigă Moșul printre bubuiturile asurzitoare. Ne mutăm!

Motorul Panzerului tuși și o luă din loc, cu un nor înecăcios de fum. Sevilla băgă în marșarier, depărtându-ne de locul incendiului. Eram pe podeaua unei săli de bal și trebuia să ferim nenumărate perechi de dansatori. Iar jocurile de lumini erau la înălțimea spectacolului. Proiectoarele măturau cerul. Trasoarele roșii, albastre și galbene se încrucișau în zbor rapid, ca niște albine mortale. Fiecare nouă explozie ridica o ciupercă sângerie.

Încă un tanc fu azvârlit în aer, cu tot cu echipajul său, care se cufundă într-un somn fără sfârșit. Vânătorii britanici intrară și ei în acțiune, urmărind să reducă la tăcere antiaeriana. Veneau urlând și nu se zgârceau deloc la muniție. Cei surprinși fără adăpost fură secerati de îndată. Un proiectil tras de un avion de vânătoare nu perforază trupul ci smulge bucăți mari. De aceea, cel doborât de o rafală este, de obicei, retezat în două.

Se repezără pentru a patra, pentru a cincia oară. De fiecare dată un vehicul era atins și izbucnea în jerbe de scânteii și flăcări. În cele din urmă se pregătiră de plecare. Două dintre avioane fumegau destul de consistent, însă nici unul dintre ele nu se prăbuși. Vânătorii rămăseseră și ei fără muniție.

— Kalbs, strigă locotenentul Leuwe, răsărind brusc lângă tancul nostru, unde-i Beyer?

Moșul coborâse pe partea cealaltă, ca să cerceteze șenila din dreapta, supusă unei ploii de schije în ultimele zece minute. Dădu ocol tancului și se trezi față în față cu Leuwe. Amândoi erau negri de fum.

— Domnule locotenent, îi spuse Moșul, cu voia lui Dumnezeu am scăpat nevătămați.

Atunci se auzi șuierul paralizant al unei ultime bombe. Am știut, cu câteva clipe înainte ca ea să explodeze, că parabola se sfârșește cu noi. Leuwe îl îmbrânci pe Moș înapoi, în spatele tancului, dar pierdu el însuși o secundă prețioasă. Explozia îl proiectă pe țeava tunului, unde rămase atârând frânt de mijloc.

— Leuwe a fost lovit! urlă Mercenarul.

Ne repezirăm spre el. Din gură îi curgeau bale însângerate. O schijă îi perforase ambii obraji. Nu fusese niciodată un bărbat extrem de atrăgător, dar îl avea pe vino-ncoace. Dacă scăpa cu viață, urma să poarte până la moarte amintirile cicatrizate ale acelei nopți. L-am dat jos cu grijă de pe țeava tunului și l-am răscutit atenți pe toate părțile, ca să descoperim alte găuri prin care viața putea să-i fugă. N-am mai găsit decât un picior rupt puțin mai sus de genunchi. Heiden improviza la iuteală două atele, din capace metalice de cutii, și imobiliză fractura.

Spre ușurarea noastră, în toiul operațiunii Leuwe își reveni și gemu adânc, copleșit de durere.

Nu aveam cu ce să-i ușurăm suferința. Portta îi strecură între buzele năclăite de sânge gâtul bidonului cu rachiou și lăasă lichidul să se scurgă în voie. Leuwe se zvârcoli de durere, simțind alcoolul pe rana deschisă, apoi, pricepând ce vrem să facem, înghiți cu lăcomie până ce băutura îl doborî. Căzu imediat într-un somn adânc, la un pas de comă.

Trebuia să-l evacuăm a doua zi. Rămâneam astfel ai nimănu.

Pierderile nu erau foarte grele. Lipsa unei rezerve considerabile de benzină în camioane limitase proporțiile dezastrului. Pierduserăm patru tancuri și două Horchuri de recunoaștere. Patruzeci și doi de oameni nu mai apucaseră zorii, iar alți șaisprezece nu aveau să mai apuce seara.

Înștiințați că aviația ne-a înfulecat pe nemestecate, neozeelezezii porniră cu noaptea-n cap ca să măture firimiturile de pe masă. Nu mai apucărăm să ne îngropăm morții. Trebuia s-o ștergem. Urmau să rămână sub cerul liber până la sosirea dușmanului. Neozeelezezii aveau să-i îngroape sau, purtați de elanul urmăririi, sperând să pună mâna pe noi, aveau să treacă pe lângă ei ca vântul, prefăcându-se că nu-i văd.

În autosanitară în care-l urcaserăm pe Leuwe era o îngheșuală înfiorătoare. Locotenentul avea dureri mari. Când vorbea, limba îi era cel mai mare dușman. Pansamentul care-i înfășura tot capul îl făcea să semene cu o mumie.

— Ai vreo dorință, *mon lieutenant*? îl întrebă Mercenarul.

Ne spuse, cu un efort penibil, că-l omoară pofta de a-și aprinde o țigară. Am râs. Trupul lui fu cuprins de spasme. Râdea și el. La prima oprire coborârăm targa din autosanitară. Moșul scoase o țigară și o aprinse. Fuma încet, umflându-și obraji. Apoi sufla fumul spre Leuwe, care-l adulmeca asemenea unui câine hămesit. În felul ăsta fumară țigara până la capăt.

Autosanitarele plecară a doua zi, în zori. Noi rămâneam în urma lor, ca să-i mai întârziem câteva zile pe britanici. Geniștii aveau de lucru din greu. Plantau mine ca și cum ar fi fost în plină campanie agricolă. Tellermine, farfuriile morții, erau așe-

zate în dispozitiv trio, așa încât oricât de șmecher ar fi fost șoferul care venea în urma noastră să ia una dintre ele sub roți. Unele erau aranjate ca în momentul declanșării să țâșnească din nisip la o înălțime de patruzeci — cincizeci de centimetri. Împrăștiau în toate părțile bucăți de fontă sau bile de oțel, care zdrobeau oasele picioarelor ori prefăceau măruntaiele într-un terci însângerat. Auzeam zi și noapte explozii îndepărtate. Cu toate astea, veneau, veneau mereu după noi.

— E groasă, ne vesti într-o joi seara Mărunțelul, între două râgâieli. Maiorul ne trimite un cocoș nou.

Alimentam într-un depozit de carburanți, pe jumătate gol, ascuns sub pământul indecent al unui pâlț de palmieri. Cirenaica rămăsese departe, ca un vis. La plecare urma să pârjolim totul și să le lăsăm „lighenașelor“ câteva surprize, sub forma unor grenade ascunse în locuri ispititoare.

În vreme ce mecanicii pompau benzina colorată în rezervoare, Sevilla aprinse un foc, iar noi ceilalți ne adunărăm în jurul lui ca să rumenim niște frigărui. Portta și Moșul le preparaseră cu bucăți de carne de berbec și cămilă, înfipte pe mai multe joje de ulei luate cu împrumut. Animalele fuseseră rechiziționate de Mărunțel și Mercenar de la cei câțiva localnici care se încapățânaseră să rămână în preajma mașinăriei de război germane, chiar dacă aceasta le măcinase puținul lor avut și era pe cale să le macine viețile. Buldozerele doborâseră câteva case de chirpici, trasând *Todeszone*, zona morții, dincolo de care arabilor le era interzis să pășească.

În câteva minute, aroma delicatelor trăsni Regimentul 26 Panzer-Grenadiere, anihilând orice pornire combativă în rândurile soldaților. Dacă englezii ar fi atacat în clipa aceea, n-ar fi avut nici o problemă să ne captureze pe toți fără să tragă un foc de armă. Dar pesemne că și ei fuseseră învinși, la kilometri distanță, de teribilele frigărui ale lui Portta.

— Ce spui? îl iscodi Heiden pe Micuț. Un locotenent nou? Asta nu-i rău. Poate că o să facă ordine în rahatul ăsta de pluton. Abia aștept un ofițer care știe ce-i disciplina.

— Cine-i omul? am întrebat și eu.

— Siegfried-Schleimeimer, Siegfried-„coș de bale“.

Răsună un geamăt general. Sevilla se înecă. Mercenarul se mulțumi să ridice o sprânceană. Heiden căscă gura de mai multe ori ca să spună ceva și o închise la loc de tot atâtea ori. Era prea mult chiar și pentru o scorpie ca el.

Locotenentul Siegfried Lentz era un fel de secretar al maiorului Hemke, omul care-i dormea pe pragul ușii, limba care-i trata hemoroizii și cățelul care-i lătra pe toți. Era coșul în care se adunau flegmele maiorului, de unde și porecla pe care o primise rapid. Maiorul nu-i încredințase comanda unui pluton, pe de o parte fiindcă nu se putea lipsi de lingușelile sale, pe de alta fiindcă știa că Lentz n-ar supraviețui mai mult de douăzeci și patru de ore în fruntea unor oameni pe care-i trata de sus. Și iată că acum, ca urmare a pierderilor suferite în ultimele zile, nu avea de ales și trebuia să-l arunce în groapa cu lei.

— O, nu, se văicări Portta, oricine, numai nu „coș de bale“! De câte ori îl zăresc, de la o sută de metri, sunt constipat o săptămână. Dar să împart așternutul cu el, acum înțeleg ce vrea să zică expresia „ororile războiului“.

— N-o să mai putem face nici o mișcare, am adăugat eu.

— Asta e valabil și pentru el, *mon vieux*, interveni Mercenarul cu zâmbetul acela al lui, subțire și sinistru.

— Am auzit una bună de tot, despre „coș de bale“, râse gros Sevilla. Când era în școala militară, camarazii i-au pus...

Se aplecă să ridice una dintre frigărui, care căzuse în jar și încremeni în fața unei perechi de cizme lustruite oglindă.

— Ce s-a întâmplat în școala militară, gefreiter? întrebă Lentz, cu glasul înghețat.

Moșul sări imediat în picioare.

— *Achtung!*

Nu se mișcă nimeni. Lentz își mușcă buzele de furie și neputință. Putea să ne bage la arest, dacă ar fi avut unul sau să scoată Waltherul ofițeresc și să ne împuște. Părea că se mai gândește la aceste posibilități destul de limitate.

Se dădu înapoi doi pași, ca să ne studieze mai bine. Îl privirăm și noi, curioși. Era un flăcău arogant, masiv, cu buze groase și ten feciorelnic. Până să fie trimis în Afrikakorps, alergase vitejește după fuste pe la statul-major. I-am citit în ochi

foarte clar întrebarea „ce face un supraom ca mine într-un cuib de păduchi râioși?”

Adevărul e că avea la ce să se uite. Portta adoptase o garderobă berberă, potrivită atmosferei romantice din jurul focului de tabără. Își croise o djellaba din mătasea unei parașute englezești pe care o capturase cu câteva zile în urmă. Mărunțelul semăna cu un luptător sumo. Din pricina căldurii renunțase la orice accesoriu vestimentar, păstrând numai un suspensor minuscul, împrejurul căruia șuncile sale se revărsau generoase. Sevilla se lăfăia sub un uriaș sombrero mexican, ornat cu mărgelile de sticlă verzi și roșii, pe care-l câștigase la un concurs de tir, de la bucătarul companiei a doua. Nici noi, ceilalți, nu ne lăsaserăm mai prejos. Până și impecabilul Heiden îmbrăcase pentru recepția din acea seară un maieu plin de vaselină.

— Așadar, Feldwebel, i se adresă Lentz Moșului, pe un ton care se voia sarcastic, aceste specimene pe care le numești soldați se află în subordinea dumatilă?

Moșul rămase încremenit în poziție de drepti, fără să scoată un sunet. Dacă regulamentul i-ar fi permis, ar fi ridicat din umeri. Așa însă, se mulțumi să clipească. Lângă el, Heiden, se străduia să atragă și el atenția prin ținuta impecabilă. Noi ceilalți eram extrem de atenți să nu ni se ardă frigăruile. Carnea de berbecuț e tare pretențioasă.

— Nu mai sunt maniere de pe vremea teutonilor, remarcă Portta cu gura plină. Să deranjezi niște domni în timpul unei cine selecte la care n-ai avut norocul să fii invitat, asta chiar nu se face.

— Ce-ai spus? țipă locotenentul Lentz, ducând iute mâna la tocul pistolului.

Gestul lui fusese prea teatral ca să-l credem.

— Ați mâncat vreodată un cocoș tras pe o frigare? întrebă Mercenarul, jucându-se cu sabia scurtă ghurka.

— Nu, zise Mărunțelul, care mâncase atâtea frigărui încât când deschidea gura se zăreau resturile celei din urmă. Cum se face?

Siegfried — „coș de bale” păli. Cunoștea prea bine renumele Mercenarului.

— Mai întâi îi retezi gâtul. Dacă te grăbești, faci asta dintr-o singură lovitură. Dar dacă ai toată ziua la dispoziție, îi faci o creștătură mică, prin care sângele se scurge picătură cu picătură. Poți să-i crestezi gâtul în mai multe locuri. În vreme ce cocoșul se zbate, din ce în ce mai slab, așteptându-și moartea, îl jumulești. Cocoșii jumuliți pe când agonizează sunt fragezi. Desigur, cât sunt încă vii e bine să le smulgi ciocul și ghearele.

Locotenentul Lentz scăpă un scâncet și făcând stânga-mprejur se îndepărtă motorizat.

— Siegfried, râgâi Mărunțelul în urma sa, unde pleci, ți-am păstrat boasele cămiloilui!

Dar el era deja în cortul maiorului Hemke și ne lucra de zor, cu limbuța-i despicată în două.

— Ne-așteaptă zile distractive, am prevestit.

— Blestemaților! zbieră Heiden. Într-o bună zi o să fiți puși la zid. Și pe lângă voi or s-o pătească și alții.

Deși nu se omora de dragul lui, Moșul îi dădu dreptate.

În timp ce noi ne delectam cu ultimele rămășițe de carne, Lentz asculta atent în preajma maiorului, căutând un prilej să ne-o facă. Și prilejul se ivi. La miezul nopții, Hemke ținu sfat cu toți comandanții de plutoane.

— Oamenii sunt extenuați, spuse el, vehiculele se află la limita uzurii. Nu putem continua marșul în ritmul ăsta, cu britanicii suflându-ne în ceafă. N-am suportat niciodată să-mi sufle cineva în ceafă, cu atât mai puțin unii în vinele cărora curge ceai. Ne trebuie un avans mai mare. Ce propuneți?

— Ne sunt superiori tehnic, îndrăzni unul din locotenenți. Avansul nostru se va micșora în următoarele zile.

Lentz avu o sclipire de geniu.

— Am putea lăsa în urmă o forță care să organizeze o ambuscadă. În felul ăsta...

Maiorul îl privi ca pe un nebun.

— O ambuscadă într-un teren ca-n palmă? Nu vreau să divizez unitatea. Cât suntem împreună constituim totuși o forță.

— Dacă-mi permiteți, insistă Siegfried — „coș de bale”, nu suntem obligați să lăsăm un număr mare de oameni. Șapte-opt, bine camuflați în marginea estică a adăpătorii, cu un anticar de 88 de milimetri, ar fi soluția cea mai nimerită. Inamicul nu

va ști ce forțe sunt amplasate în acest dispozitiv. Înainte de a angaja lupta va pierde timp prețios. Pe de altă parte, un 88 bine folosit face adevărate minuni. Este ceea ce se numește... ăăă...

— Cacealma, îl ajută maiorul Hemke.

Îi privi pe toți ceilalți adunați în cortul său. Locotenentii își feriră privirile. Țineau la oamenii lor. N-aveau nici un chef să trimită câțiva la moarte sigură numai pentru că lui Lentz i se urăse cu turnătoriile și i se făcuse de artificii strategice.

— Și care or să fie voluntarii? întrebă Hemke, începând să se enerveze la vederea atâtor buni samariteni adunați la un loc.

Locotenentul Lentz îi lăsă să mai fiarbă câteva secunde în suc propriu și apoi dădu lovitura.

— Am oamenii, îl anunță pe maior. De fapt, chiar ei mi-au sugerat că ar putea face asta.

— Cine sunt? se holbă Hemke.

— Grupa Feldwebelului Beyer din plutonul patru.

— E plutonul lui Leuwe. Leuwe a fost rănit în luptă.

— E plutonul meu, îi reaminti revoltat Lentz. Mi-ați încredințat comanda azi după amiază.

Maiorul Hemke îi privi din nou pe ceilalți locotenenți. De data aceasta îl fixau toți, așteptând hotărârea.

— Nu știu, mârâi el. Ce spuneți?

Ce să spună? Aveau nevoie ca de aer de un răgaz mai mare, să pună mai mulți kilometri între ei și englezi, iar pe de altă parte nu mai erau nevoiți să caute voluntari pentru sinucidere printre oamenii lor. La urma urmei, Lentz asta nu era un băiat așa rău.

— Domnule locotenent, am auzit că mulți din neozeelandeziiăștia sunt sălbatici, înrolați direct din triburile lor, spuse serios Măruntelul. Cică își prind în păr oasele celor pe care-i jupoate de vii, iar la gât poartă coliere din urechile victimelor.

— Nici nu se mai obosesc să-i omoare, preciză Portta. Îi lasă să sângereze zile în șir. Rănile se infectează imediat, din cauza prafului. În câteva ore ți se umflă capul așa de tare încât nu mai poți să vezi, să vorbești sau să respiri.

— Portta, Krautfeld, terminați! țipă Moșul la ei. Domnule locotenent, nu-i luați în seamă. Nu sunt decât niște bieți nebuni

care au stat prea mult în linia întâi. Dar o să vă puteți bizui pe dâșii când o să-nceapă balamucul.

Locotenentul Lentz nu-i răspunse. Era livid la față, în parte din pricina poveștilor de groază cu care Măruntelul și Portta îl delectau încă din zori, în parte de ciudă. Maiorul Hemke îi făcuse bucata. Nu putuse da înapoi când ceilalți locotenenți lăudaseră bravura lui Siegfried. Îl lăsase deci în aceeași gaură de fund cu noiăștilalți, mai amărâți.

Așezaserăm PAK-ul de 88 într-o scobitură a terenului, aproape de adăpătoarea dinspre care venea un miros de seu și ierburi putrede.

— Nu-i cimitirul pe care l-am visat, mărturisi Sevilla melancolic, rotindu-și privirile.

Heiden și Mercenarul distribuiră lăzile cu proiectile în jurul tunului, ca să le avem la îndemână. O lovitură directă avea să ne transforme pe toți în picături.

Lentz urmărea toate aceste pregătiri și în curând îi mai veni inima la loc. Își intră în pâine, cu aroganța obișnuită.

— Hei, tu ăla! îi strigă Mercenarului. Mută lăzile mai aproape!

Mercenarul nu-l băgă în seamă. Rămăsese cu privirile ațintite asupra unui punct îndepărtat, la orizont. Soarele se ridica de-a binelea și ne bătea cam dintr-o parte. Ne-am adunat cu toții în jurul Mercenarului, încetând orice discuție. Siegfried-„coș de bale“ veni și el, intrigat. Scoase binoclul din portharu.

— Pare să fie o furtună de nisip, spuse cu un glas care se silea să rămână nepăsător. Ce-ați rămas așa? Fricoșilor! În perioada asta a anului sunt destul de dese.

De data asta Mercenarul se uită la el ca la o pisică prinsă sub șenila unui Panzer.

— Domnule locotenent, interveni Moșul, sunt englezoi. În curând avangarda lor va fi aici.

Așa se și întâmplă, aproape de prânz. Două Willysuri de recunoaștere și un camion Powers, sub prelata căruia nădușeau douăzeci de flăcăi cu pielea măslinie, veneau încet prin aerul tremurător. În total vreo treizeci de oameni, cărora curiozitatea avea să le aducă mari necazuri. La un kilometru de oază, sol-

dații din camion debarcară și-și continuă drumul pe jos, răsfirați într-un lanț de trăgători. Nu voiau să riște nimic.

Moșul se uită în jur ca să vadă cum ne-am instalat. Heiden și Mercenarul așezaseră MG-ul chiar în fâșia trasată cu buldozerele, în *Todeszone*. Se cuibăriseră sub plafonul prăbușit al unui gurbii, la rasul solului. Erau ca într-un buncăr. Aborigenii aceia aveau să transpire mult până să-i scoată de acolo.

Portta, Sevilla și Mărunțelul pândeau din spatele PAK-ului.

— Vrei să nu te mai joci cu obuzul ăla? îi spuse Sevilla cam săcâit Mărunțelului. Ai să mi-l scapi pe picior.

Moșul și cu mine asiguram flancul drept. Locotenentul Lentz veni și se așeză în spatele nostru. Deși era un bădăran încrezut, știa măcar atâta lucru și anume că inamicul avea să-și verse furia în primul rând asupra servanților de la MG și PAK.

Neozeelandezii erau din ce în ce mai aproape. Zăriseră casele de chirpici, depozitul de carburant în care stăpânea sărăcia lucie, copiii murdari bălăcindu-se în apa mai murdă decât ei. Nici urmă însă de Regimentul 26 Panzer-Grenadiere. Prudenței îi luă îndată locul o veselie moderată. Auzeam fluierături, glume și râsete.

I-am lăsat să se apropie la o sută de metri. Am luat în cătare Schmeisserului silueta omului din spatele mitralierei cocoțate pe unul din Willysuri. Moșul făcu la fel cu cealaltă blindată.

— Portta? strigă ca și cum ar fi vrut să-l întrebe cât e ceasul.

Neoeelandezii încremeniră, la auzul glasului, unii dintre ei cu un picior în aer. Erau foarte bine antrenați, băieți din aceia pe care nu ne-ar fi plăcut să-i întâlnim cu altă ocazie. Știau să deosebească un glas nemțesc de o privighetoare arăbească.

Tunul Krupp de 88 bubui în aceeași clipă. Unul dintre Willysuri făcu o tumbă spectaculoasă pe cocoșa unei ciuperci de fum și flăcări, împreună cu cei patru ocupanți ai săi. Mercenarul seceră calm jumătate din grupul de excursioniști. Ceilalți se trântiră în nisip. Cu toate că erau niște profesioniști, își petrecură aproape un minut zbierând și descărcându-și Stenurile aiurea. Gloanțele rețeară o bună parte din frunzele palmierilor și uciseră doi copii care se ridicaseră din apa măloasă, încântați de zgomotul tirului susținut.

Cel de-al doilea obuz expedit de echipa lui Portta aprinse camionul, după ce-i făcuse praf motorul, cabina și roțile din față. Epava se prăbuși înainte cu un geamăt, îngropând în nisip rămășițele șoferului, care nu sărise la timp, preferând să bage în marșarier. Mitraliorul celui alt Willys ne expedie o rafală lungă, care exprima poziția sa față de primirea pe care le-o făcuserăm. Nu se opri decât la capătul unui minut, când muniția din containerele laterale se sfârșise și trebuia înlocuită cu alta. În minutul acela, toate casele de chirpici fură ciuruite ca niște site, iar unul dintre palmieri căzu în adăpătoare. Femeile urlau înfiorător. Noi ședeam cuminți, cu nasurile în nisip, neîndrăznind să-l contrazicem pe mitralior.

În vreme ce el se chinuia să prindă capătul de bandă în închizătorul mitralierei Vickers, camarazii săi îl acoperiră cu foc. Dar Stenurile erau doar niște țânțari pentru scutul tunului de 88 îndărătul căruia Mărunțelul îi înmână solemn lui Sevilla cel de al treilea obuz. Portta își desprinsese ochiul de manșonul de cauciuc al aparatului de ochire, ca să nu se aleagă cu o vânătaie. PAK-ul bubui și Willysul se rupse în bucăți. Erau acum trei ruguri în nisipul deșertului și o mulțime de morți în jurul lor.

O vreme, nozeelandezii strigară unii la alții, căutând să-și evalueze propriile pierderi. Rezultatul nu păru să le dea aripă. Din când în când deschideau focul asupra unei umbre sau a unei ramuri în mișcare. Apoi, pentru că erau prea bine pregătiți, încetară să-și risipească muniția. Se mai auzeau doar gemetele cutremurătoare ale celor patru sau cinci răniți, binecunoscute nouă. Răniții se văicăresc la fel în toate limbile pământului.

— Feldwebel Beyer, spuse locotenentul Lentz bătos, misiunea a fost îndeplinită. Adună oamenii și imbarcă-i!

În nemărginita sa mărinimie, maiorul Hemke ne lăsase un Kubelwagen. Acesta era taxiul cu care aveam să ajungem din urmă 26 Panzer, dacă vreunul dintre noi scăpa cu viață. Îl camuflaserăm pe fundul unei pivnițe săpate în pământul din spatele uneia dintre casele de chirpici. Casa fusese rasă în primele zile, când buldozerele făcuseră ordine pentru instalarea depozitului de carburanți.

— Domnule locotenent, făcu sfios Moșul, misiunea noastră era să-i întârziem cât mai mult pe britanici.

— Știu mai bine ca dumneata în ce constă misiunea, strigă ascuțit Siegfried-„coș de bale“. Eu am pus detaliile la punct.

Moșul mă privi semnificativ. Se confirma ce bănuiserăm cu toții. Lentz era cel din pricina căruia ne găseam acolo.

— Îmi pare rău, domnule locotenent, spuse Moșul încet, eu am înțeles cu totul altceva din ordinele pe care le-am primit și pe care ni le-ați transmis personal azi-noapte. „Plutonul patru va asigura retragerea în condiții de siguranță a Regimentului 26 Panzer-Grenadiere și va întârzia înaintarea inamicului cât mai mult cu putință“. Mi se pare că n-am provocat decât o întârziere de cincisprezece minute și asta numai avangardei. Grosul trupei vine în urmă și dacă nu mai suntem aici va trece mai departe ca vântul. Nici pomeneală de întârziere, nu-i așa, domnule locotenent?

Lentz sări ca mușcat de șarpe și ne privi câteva secunde, cu ochii micșorați de furie.

— Asta e nesupunere! Știți, desigur că nerespectarea unui ordin se pedepsește în vreme de război cu moartea? Știți că aș putea să vă împușc pe loc?

— Știm, domnule locotenent, spuse calm Moșul.

Se ridică din adăpostul pe care și-l săpase cu noaptea-n cap.

— Portta, strigă cu palmele la gură, mai ai muniția din Waltherul domnului locotenent Lentz?

— Îhî, răspunse Portta, molfăind un rest de frigăruie din noaptea trecută, e pusă bine. De ce?

— Domnul locotenent spune că i-ar trebui neapărat câteva cartușe. Vezi că vine până la tine.

— Îl așteptăm, răspunse înfundat berlinezul.

Lentz se ascunse în spatele unor dărâmături și nu mai scoase un cuvânt în următoarea oră. Soarele ne fiersese creierele sub țeastă. Stăpânea o liniște nefirească, o liniște de sfârșit de lume. Arabii amuțiseră pitulați prin gropi. Noi și aborigenii ne puteam omorî doar unii pe ceilalți, dar pe localnici îi puteam ucide oricine. Cercetașii nu mai spuneau nici ei nimic. Se îngropaseră în nisip, așteptând să vină din urmă mămicile lor,

tancurile grele Crusaders, care să ne calce ca pe niște viermi. Nici noi n-aveam prea mult chef de vorbă.

Trecu așa un ceas. Apoi pământul începu să tremure, ca apucat de frică. Apoi se zvârcoli, văitându-se, aproape aruncându-ne afară din găurile pe care ni le săpaserăm cu lopețile, cu degetele, cu unghiile. Veneau. Pământul însuși nu mai avea curaj să ne ascundă la sânul său.

Tancurile grele se iviră dintr-un nor uriaș de praf și nisip, ițindu-și turelele vopsite cu galben și ocru, țevile tunurilor aducătoare de moarte. Zidul de oțel se opri la un kilometru. Țevile se rotiră, căutându-ne. În fiecare dintre ele se afla moarte cât pentru o sută ca noi.

CAPITOLUL 10

În adâncuri.

La cincizeci de metri sub apă, timpul pare că stă pe loc. Timpul e zgomot în cea mai mare măsură și poate fi perceput prin suma sunetelor care-l însoțesc. Dar de cele mai multe ori nu le luăm în seamă. O dată cu ele, timpul trece și el pe lângă noi, neobservat, irecuperabil.

Wam-wam-wam-wam spunea elicea lui U-802. Cu vremea, izolat de lumea de deasupra, îți simți inima străduindu-se să învețe ritmul elicei, să bată odată cu ea. Wam-wam-wam-wam. Ești în burta unui pește uriaș, la fel de vulnerabil ca el, supus tuturor spaimelor sale. Când unul dintre camarazi, obosit, scapă din mână o sculă, ori arma, zgomotul se repercutează în tot trupul peștelui și toate inimile îngheață la gândul că sus, la suprafață, deasupra păturii lichide de cincizeci de metri, cineva a auzit și se pregătește să-și lanseze harpomul. După câteva minute de tăcere totală, respirațiile o iau de la capăt. În acest timp o singură inimă continuă să bată. Wam-wam-wam-wam.

Altfel, marinarii erau oameni veseli și de treabă. Asta în afara momentelor în care vasele britanice ne fugăreau, lansând grenade submarine care scoteau un zgomot de sticlă desfundată și ne zgâlțâiau zdravăn. În momentele acelea marinarii deveneau ceea ce devin toți soldații încolțiți de moarte: fiare înnebunite de spaimă.

Ca de obicei, Porita și ceilalți puseseră la cale o partidă de cărți cu miză mare și final imprevizibil.

— Îți spun una, îi zise unui flăcău în tricou dungat, care-i datora o groază de bani. Te duci afară și-mi aduci un pește

destul de mare ca să pregătesc cina pentru mine și camarazii mei. Când îl aduci, nu-mi mai datorezi nici un șfanț. Dacă te-ntorci cu un purcel, n-am nimic împotriva.

— Dar dacă mă-ntorc cu o torpilă? întrebă tipul.

Am râs cu toții. Împărțeam priciul cu un băiat blond și sfios, care n-avea ce căuta la bordul lui U-802. În orele pe care nu și le petrecea în cart, scria poezii despre mare, furtuni, țărături înșorite. În cele trei nopți pe care le-am petrecut împreună, poetul o luă razna de două ori. De fiecare dată gemea tare și-și mișca brațele și picioarele ca și cum ar fi înotat. Trebuia să-l trezim și să-l ținem. Unul din camarazii săi i-a povestit lui Sevilla următoarele:

De două zile și două nopți atârnav în siajul unui convoi cu provizii care se îndrepta spre Alexandria. Vasele germane întârziiau să apară. Atunci, în ciuda crucișătorului care da târcoale turmei sale, ca un câine fioros, căpitanul Liepke se hotărî să atace. Ținta era un mineralier care ținea cu greu cursul, parte din pricina vechimii sale, parte din pricina vitezei superioare a celorlalte vase.

Îi serviră două torpile. Una pulveriză pupa, iar cea de a doua pricinui mari distrugerii la prora. Mineralierul se scufundă cât ai zice pește, ducând cu el pe fundul mării câteva sute de nefericiți. O mulțime de supraviețuitori rămăneau să se zbată între viață și moarte, agățați de marginile unor bărci ridicol de fragile. Mediterana nu este marea pe care o înfățișează cărțile poștale.

Crucișătorul dădu târcoale locului catastrofei, în căutarea agresorului, însă căpitanul Liepke era destul de șiret ca să nu se dea de gol. Apoi englezul o șterse. Avea de apărut un convoi întreg, iar în zonă se puteau ivi dintr-o clipă într-alta vasele germane. Culese câți supraviețuitori putu. Cei pe care marea îi îndepărtase rămaseră la mila Domnului și a inamicului.

La o jumătate de ceas după ce convoiul dispăruse la orizont, înainte de a-i lua din nou urma, căpitanul ieși la suprafață pentru a arunca o privire. O barcă plină ochi cu oameni se legăna la mai puțin de o sută de metri de submarin. Supraviețuitorii se apropiară în mare grabă, folosindu-și brațele pentru a vâsli. Cereau ajutor, toți odată, căpitanului Liepke și

marinarilor, care-i priveau curioși și oarecum compătitori. Agitau o mână de cămașă albă.

Un submarin nu poate lua prizonieri. Echipajul său își împarte cu zgârcenie alimentele, apa și aerul. Nu mai este aer și pentru alții. Marinarii de pe U-802 sunt obsedați în permanență de asta. Căpitanul Liepke ridică din umeri și se retrase în interiorul foișorului de observație, sub privirile înnebunite ale celor din barcă. Unul dintre marinari le aruncă un sac cu pesmeți. Apoi capacul se închise cu un clăntănit metalic, iar supraviețuitorii fură nevoiți să se îndepărteze în mare grabă, pentru a nu fi înghițiți de vârtoarea care se stârnea la intrarea în imersiune a submarinului. Cu toate astea, barca se răsturnă și se duse iute la fund. Prin periscop, putură vedea o mulțime de oameni disperati, care se bălăceau fără nici o șansă în valurile ostile. Și nimic altceva în jurul lor, decât imensitatea mării.

La două zile după succes, poetul echipajului avu prima criză de nervi. Doctorul îi prescrise Luminal.

Eram la mare ananghie. Cercetașii știau deja unde se află amplasat PAK-ul. Două Crusaders deschiseră focul în același timp, pulverizând parapetul improvizat în scobitura cu pricina. Traseră încă o salvă, ca să fie siguri. În locul acela se căsca acum un crater uriaș, pe fundul căruia mai persistă o vreme un nor de fum albicios. Comandanții de tanc își scoaseră ochelarii cu lentile de mică, priviră prin binocluri și ridicară satisfăcuți degetul mare.

Numai că Portta și ai lui nu se mai aflau acolo de o jumătate de ceas. În vreme ce primii cercetași urmăreau cu bucurie sosirea restului trupei, Măruntelul fusese înhămat la tunul Krupp de 88 de milimetri și-l urnise treizeci de metri mai la dreapta. Acum tăceau chitic, așteptând momentul potrivit ca să lovească din nou. După primul, ori cel mult al doilea foc, neozelandezii aveau să-i descopere iarăși. O a doua mutare pe tabla de șah nu mai era permisă. Același lucru avea să se întâmple probabil cu MG-ul manevrat de Mercenar și Heiden. Numai că ei puteau să-și ia picioarele la spinare oricând aveau chef.

— Heiden, Kalbs, strigă Moșul. Nu trageți decât când sunt foarte aproape. Lăsați-i să-și găurească niște pantofi.

Se referea la minele pe care pionierii le plantaseră înainte de a-și lua tălpășița. Unul dintre Crusaders se urni zece metri, căutând o poziție de ochire mai bună. Apoi încremeni. Încă nu știau ce-i așteaptă printre palmierii măcelăriți. Puteau fi camuflate încă zece-cincisprezece tunuri anticar. Puteau fi aruncătoare de mine, Minenwerfer, Faustpatron, multe alte arme cu denumiri nemțești, care pentru ei erau denumiri de coșmare. Puteau fi aruncătoare de flăcări, zeci de mii de cartușe, ba chiar și câteva tancuri. Câte lucruri nu încap într-un petec de verdeață!

Unii dintre comandanții de tancuri trepidau de nerăbdare, o dată cu motoarele lor. Ar fi putut rade întreaga oază în mai puțin de o jumătate de ceas. Prin cap le umblau tot felul de comparații: cuib de viespi, bârlog de șobolani, șerpărie. Când te temi de viespi, dai foc cuibului. Numai că cercetașii văzuseră în sat copii și femei. Un comandant cu prea multe scrupule șovăia încă dacă să ia sau nu o decizie.

— Dumnezeule, uite-i că vin! gemu locotenentul Siegfried Lentz, ieșind astfel din îndelungata sa muțenie.

Cele două tancuri porniră greoaie, pe laturile unui „V” imaginar, îndepărtându-se unul de celălalt pe măsură ce se apropiau de noi. Apoi pivotară. Acum veneau pe laturile unui alt „V” și aveau să se întâlnească în mijlocul adăpătorii.

— Lasă-i să vină, Portta, strigă Moșul.

La cincizeci de metri, unul dintre Crusaders strivi o mină și-și pierdu o șenilă, într-o explozie asurzitoare. Echipajul ezită câteva secunde. Nu putea rămâne înăuntru prea multă vreme, la cheremul tunurilor anticar. Ieșiră pe sub burta tancului, încercând să se îndepărteze. Heiden și Mercenarul îi curățară pe toți. Cel de-al doilea tanc depistă locul din care se trăgea și expedie trei obuze, unul după altul. Însă Mercenarul ne făcea deja semne dintr-o altă ascunzătoare.

Apoi tunul de 88 lovi tancul Crusaders la baza uturei. Colosul de metal se clătină năucit, dar blindajul rezistă ca prin miracol exploziei și ploii de schije care urmă. Cei dinăuntru nu mai erau însă întregi la minte. Pilotul ambală motorul la maxim,

repezindu-se spre locul din care venise obuzul. În drumul său, tancul doborî colibe și palmieri, frământă ruinele și izbi amplasamentul PAK-ului, rupând tunul în numeroase bucăți, pe care le frământă furios, ca un taur turbat.

Camarazii noștri fugiseră să se adăpostească, dar lăzile cu muniție rămăseseră pe loc. Așa ne-am explicat explozia care urmă și care ne trimise pe toți pe drumul către lumea cealaltă. Oamenii dinăuntru tancului ajunseră în lad cât ai bate din palme. Noi petrecurăm câteva clipe într-un fel de purgatoriu în care nu puteam vedea ori auzi. Nu simțeam nimic. Tancul Crusaders își sfârși cariera în mijlocul adăpătorii, stârnind o jerbă de apă mocirloasă. Era un cadavru atât de greu încât nimeni n-avea să-l mai scoată vreodată de acolo.

Dacă fuseseră ceva scrupule, ele se risipiră o dată cu fumul înecăcios al ultimei explozii. Supraviețuitorii grupei de cerceți se ridicară din gropile lor și porniră spre noi, urlând ca apucații, trăgând din mers. În urma lor veneau tancurile și tot ceea ce putea transporta o mitralieră. Cercetașii nu mai avuseseră răbdare să aștepte acoperirea blindatelor. Își făcuseră socoteala că acestea au să-i ajungă din urmă. Era o greșală elementară. Când explodară primele mine, vehiculele încremeniră din nou, neîndrăznind să mai înainteze un milimetru. Cercetașii șovăiră derutați. Mercenarul îi împușca unul câte unul, cu rafale scurte, ca pe figurinele din standurile de tir de la bălci.

Într-o clipă se dezlănțuiră represalii generale, cu fiecare armă pe care o aveau la îndemână. Fiecare perete, rămas ca prin minune în picioare, fu ciuruit, și o dată cu el toate ființele vii aflate în spatele său, care nu avuseseră atâta minte să se ascundă în gaură de șarpe. Fiecare frunză de palmier fu smulsă de pe trunchiul ei. Fiecare metru pătrat de pământ fu acoperit cu fragmente metalice fierbinți.

Eram ținuiți la suprafață, ca niște broaște râioase peste care pășești, strivindu-le. Nu îndrăzneam să mișcăm un fir de păr. Niciodată nu mi s-a părut că sunt atât de corpolent. Am mușcat nisipul, gata să mă sufoc, încercând să adâncesc cu dinții groapa pe fundul căreia mă adăpostisem. Am urlat.

Deodată tirul încetă; tot atât de brusc pe cât se dezlănțuise. Fusesse un acces de furie, așa cum li se întâmplă și celor mai dis-

ciplinați soldați din lume. Veniră ordinele prin stațiile radio, comandantii urlară în megafoane. Degetele se desprinseseră de pe trăgaci. Fie că voiau, fie că nu, trebuiau să aștepte ca pionierii să-și pună pielea la bătaie pentru a dezgropa minele. Dar trebuiau, de asemenea, să-i aibă în vedere pe Heiden și pe Mercenar, cu mitraliera lor. Se făcu liniște. Câtă vreme căutau ei o soluție, noi eram în vacanță. Iar orele pe care le câștigam erau câștigate pentru 26 Panzer-Grenadiere.

— Mai stăm mult pe-acilea? întrebă Mărunțelul căscând.

Era realmente plictisit. Sevilla se întoarse târâș și ne spuse că totul era în regulă cu taxiul nostru. Nici măcar o schijă nu-i zgâriase vopseaua.

— Beyer, spuse locotenentul Lentz tremurând de-a binelea, îți spun încă o dată: misiunea noastră s-a încheiat. Acum vor pierde o grămadă de vreme cu descoperirea minelor. În timpul asta noi putem ajunge departe.

L-am privit întrebător pe Moș. Îi era dragă și lui viața. Nici nouă nu ne plăcea prea mult. Dar ne plăcea de asemenea lucrul bine făcut. De aceea se spunea că suntem cei mai buni soldați din lume.

— Domnule locotenent, spuse Moșul, putem să-i împiedicăm pe geniști să-și facă treaba cum trebuie.

— Ai înnebunit de-a binelea? țipă Siegfried-, „coș de bale“. Pentru o oră în plus?

Nu trăsesse nici măcar un foc de armă. În timpul canonadei se ghemuise, cu palmele peste urechi.

— Vă ordon încetarea misiunii, zise, pe un ton jalnic. Cine mai are puțină minte mă va urma în clipa asta!

Și se îndepărtă, îndoit de mijloc, spre Kubelwagenul camuflat la cincizeci de metri mai în spate.

— Lentz! îl strigă Mercenarul.

Încremeni, paralizat de ceea ce se afla în vocea acestui soldat pur-sânge. Parcă o gheară nevăzută l-ar fi înhățat de ceafă, ținându-l la câțiva pași de noi.

— Domnule Feldwebel, i se adresă Portta Moșului, locotenentul Siegfried Lentz se face vinovat de instigare la revoltă, răspândire de zvonuri periculoase în timp de război și tentativă de dezertare. Conform codului militar și legii marțiale, acu-

zarea cere să i se aplice locotenentului Lentz pedeapsa capitală. Locotenentul Lentz va fi executat prin împușcare.

Siegfried-„coș de bale“ se întoarce cu încetinitorul, fără să-și creadă urechilor. Întâlni privirile noastre și abia atunci, în ciuda celor peste cincizeci de grade, fu cuprins de fiori reci ca gheața. Nimănui nu-i ardea de glumă.

— Mai stăm mult pe-acilea? repetă Mărunțelul.

— Curtea l-a găsit pe locotenentul Lentz vinovat și este de acord cu solicitarea acuzării, spuse Moșul. Vom cere totuși și confirmarea din partea domnului maior Hemke, atunci când vom reveni la unitate. Swen, Heiden, fiți cu ochii pe condamnat. La cea mai mică mișcare, lichidați-l!

De data aceasta picioarele îl lăsară definitiv. Mărunțelul îl luă pe sus și-l depozită în spatele unei dărăpănături. Am armat Schmeisserul, iar el pricepu mesajul cât se poate de limpede.

— Pocher, Black-Jack, Canasta? ne îmbie Portta.

Am avut un noroc chior la cărți. Pe măsură ce câștigam, eram tot mai bine dispus. Heiden, în schimb, în buzunarele căruia făceam curățenie, era tot mai veninos.

— Noroc la cărți, ghinion în dragoste, îmi spuse, zâmbind verde. Pariez că vreun buzat de aborigen o să-ți înfigă capul în vârful baionetei.

Ceilalți protestară zgomotos. Mărunțelul îi arse o scatoalcă după ceafă, dar Moșul îi potoli înainte ca încăierarea să ia proporții. Să-i vorbești unui camarad despre propria-i moarte, asta nu face parte din codul bunelor maniere.

— S-au apucat de treabă, ne anunță laconic Mercenarul.

Pionierii veneau la adăpostul unui transportor blindat, în cabina căruia transpira de spaimă un voluntar căruia-i plăceau faptele eroice tot atât de mult ca și nouă. Din când în când se opreau și scormoneau în nisip cu palmele goale. Mercenarul le expedia rafale care-i făceau să se pitească înapoi, în spatele transportorului. Camarazii lor răspundeau cu focuri sporadice și apoi totul pornea de la capăt.

În cele din urmă se retraseră. Coridorul era gata.

— Risipiți-vă, ordonă Moșul. Noroc la vânatoare!

Am înhățat aruncătorul de grenade și m-am rostogolit într-o groapă. Mărunțelul, înnebunit de căldură, își smulse hainele

de pe el, rămânând doar în chiloți. Se cufundă în mijlocul adăpătorii, mascat de unul dintre palmierii doborâți, pe care fixă țeava pistolului mitralieră și o duzină de grenade. Stătea în apă până la bărbie, străduindu-se să imite orăcăitul unui broscoi. Heiden îl duse de braț pe locotenentul Lentz în spatele unui parapet de saci. De acolo ne făcu semn că totul e în regulă. Ceilalți se ascuseră la iuțeală, cum puteau mai bine. Nici n-apucaserăm să ne luăm la revedere.

Primul Willys intră în oază cu viteză scăzută. L-am lăsat să treacă, împreună cu infanteriștii ascunși în spatele său. Am procedat la fel cu tancul care venea la rând, și cu următorul, un Grant cu botul țesit și turela exagerat de înaltă. Asta era vârful coloanei. Neozeelandezii priviră nedumeriți în jurul lor, căutând cel puțin o companie și câteva tunuri.

Am ochit și am apăsat trăgaciul aruncătorului de grenade. Proiectilul lovi cel de-al doilea tanc, într-un punct vulnerabil, sub apărătoarea motorului. Îndată după explozie, flăcările se întinseră pe blindaj ca o pecingine. Sevilla curăță supraviețuitorii care încercau să scape, ținând. Atunci ieși din adăpătore Mărunțelul și vârî trei grenade sub celălalt tanc. Se întoarce spre infanteriști descărcându-și Schmeisserul. Cei care scăpară o rupseră la fugă, înspăimântați de monstrul care țâșnise din mâl.

Willysul începu să tragă.

Într-o clipă furăm cuprinși cu toții de demența ucigașă. Zbieram și alergam urmăriți de exploziile grenadelor, fără să ne mai pese de gloanțele care ne bâzâiau pe la ureche. Unul dintre ele se opri în umărul meu stâng. Asta nu făcu decât să-mi sporească furia.

— Ucide! Ucide!

O sabie ghurka alunecă pe țeava armei pe care Heiden o ridicase în dreptul feței pentru a se apăra și se rupse. Heiden înfipse automatul în burta adversarului și trase până când obiectul își croi un tunel printre mușchi, oase, măruntaie. Dinspre Willys veni rostogolindu-se o grenadă Gammon, un cilindru plin cu fosfor. Mercenarul o prinse din zbor, trimitând-o înapoi.

— Adresantul necunoscut, mai apucă să strige vesel, înainte ca Infernul condensat în conserva aceea să se răspândească

Willysul nu mai era decât o minge de flăcări din interiorul căreia răzbăteau zbierete. Era mai amuzant decât un carusel din zilele copilăriei noastre.

Ne oprirăm gâfâind. În jurul nostru nu se mai afla nimeni în picioare. Eram plini de sânge până la brâu. Ajutoarele veneau prea târziu pentru echipajele celor trei vehicule.

— Punem punct aici, hotărî Moşul.

Am alergat chiuind spre locul în care ascunseserăm Kubelwagenul. Deja se zăreau siluetele altor infanterişti, care se strecurau prudenţi spre oază.

— Unde-i Lentz? întrebă Moşul.

N-am ştiut ce să-i răspundem. În vârtoarea luptei îl scăpaserăm din vedere. Deodată Kubelwagenul ţâşni din adăpost şi aproape că ne zdrobi, luând un viraj strâns. Era evident că noi nu ne aflam înăuntru. Nu puteam să-l lăsăm să plece aşa.

Am golit încercătorul în direcţia lui. Kubelwagenul zigzagă necontrolat şi se poticni într-un ciot de palmier. În timp ce motorul mergea încă, m-am apropiat şi am smucit portiera din dreapta. Lentz se prăbuşi la picioarele noastre, moale ca o cârpă. Jumătate din teastă îi rămăsese pe scaunul şoferului.

— Scârba, comentă Măruneţul, voia să se plimbe pe cheltuală noastră. Ce spui, Portta?

— Aborigenii îi vor face o înmormântare mai frumoasă decât ne-am fi permis noi, spuse berlinezul. Am auzit că în Noua Zeelandă răposăţilor li se mănâncă creierul pentru a deveni mai inteligenţi cei rămaşi.

— În cazul ăsta, după ce vor servi creierul lui „coş de bale” vor pierde războiul, fu de părere Măruneţul.

La epitafuri era imbatabil. Împuşcăturile izbucniră iarăşi.

Mergeam de vreo jumătate de ceas, când am auzit în spatele nostru primele explozii. Geniştii maiorului Hemke transformaseră fiecare nenorocită de colibă într-o staţie de tramvai pentru Iad. Mai mulţi neozeelandezi îşi cumpărară bilet fără să ezite.

Intrară prudenţi în primele gurbi, în care, n-aveau de unde să ştie, nu mai locuia de mult nimeni fiindcă erau prea aproape de depozitul de carburanţi. Cercetară cu atenţie pragul şi praful intrării. Nici urmă de mină. Nici un fir. Scrutară în-

tunericul din încăpere, gata să ciuruiască pe oricine ar fi avut proasta inspiraţie să-i întâmpine acolo. Nu era nimeni. Puteau intra.

Pentru că erau o minunăţie de flăcăi, înalţi, spătoşi, trebuiau să se aplece ca să poată încăpea pe găurile strâmte şi scunde cărora localnicii le spuneau „uşi”. Apoi se îndreptară de spinare. Atunci atinseră cu creştetul capului firele subţiri întinse deasupra uşii, special pentru a fi atinse. Lucrul se petrecu simultan în trei gurbi. Trei neozeelandezi îşi pierdură capetele, la propriu, ceea ce nu păru să-i încânte nici pe ei nici pe camarazii care-i urmau.

Debandada care urmă nu poate fi descrisă în cuvinte. Trebuiau să cerceteze casă cu casă. Sau să le distrugă pe toate. Spre surprinderea lor, constatară că majoritatea sunt locuite. Adunarea întreaga populaţie lângă adăpătoare, făcând o tentativă de interogatoriu. Arabii, înspăimântaţi de câte pătiseră, tipau toţi odată şi alergau de colo-colo.

Comandantul se gândi o clipă să arunce toată mizeria în aer, sau s-o ocolească pur şi simplu şi să bage viteză, pentru a recupera avantajul câpătat de 26 Panzer-Grenadiere. Simţea cum îi scapă gloria printre degete, ca nisipul. Dar ordinele pe care i le dăduseră generalii erau clare. Orice aşezare cucerită trebuia asigurată, pentru unităţile care veneau în urmă. Avea de lucru aici pentru ore bune. Pierduse trenul.

În vremea asta, maiorul Hemke ne felicită în faţa întregii unităţi. Se prefăcu că nu observă pălăria mexicană a lui Sevilla, care avea acum mai multe găuri decât o strecurătoare şi chiloţii Măruneţului, pe care mărul uscat formase o crustă a cărei putoare aproape că puse pe fugă regimentul.

— Îmi pare tare rău de locotenentul Lentz, adăugă Hemke. Era un tânăr care promitea foarte mult.

Portta emise un suspin care reunea râgetul unui cămiloi îndrăgostit şi sughiţul Măruneţului după minim o cască de basamac.

— A căzut ca un erou, domnule maior. Când aborigenii ne copleşiseră numeric, domnul locotenent Siegfried-coş de... Lentz, a sărit pe tancul din fruntea coloanei numai cu o grenadă. După ce a reuşit să intre înăuntru, a tras asupra celor-

lalte tancuri până când n-a mai avut muniție. Ne striga prin turela deschisă: „Spuneți-i domnului maior Hemke să stea liniștit. Înainte de a pleca în misiune i-am pus ordine în hârtii și i-am cârpit perechea de ciorapi pe care și-a rupt-o în bătaia de la Tobruk“. Apoi l-au doborât. Ce erou! Ce erou!

Maiorul Hemke ne privi ciudat, dar nici un mușchi nu tresări pe fețele noastre acoperite de sânge și fum. Salută, făcu stângamprejur și plecă grăbit.

Nu mai simțeam respirația fierbinte a englezilor în ceafă. Mărunchelul și Mercenarul montară la iuteală alambicul pe care un geniu de la compania a doua îl construisese dintr-un rezervor de aruncător de flăcări. Geniul nu apucase să guste nici măcar o picătură din produsul propriului aparat, fiind ucis chiar a doua zi de un scorpion. Portta aduse butoiul cu resturi de tot felul pe care-l lăsase în păstrare, să fermenteze liniștit, la Feldwebelul Schelde, acela care-i era dator fiindcă-i pierduse dromaderul. Butoiul emana o duhoare insuportabilă. Înăuntru se afla rezultatul unei campanii de câteva săptămâni. Resturi ale dîneurilor cazone, fructe aduse de arabi în fiecare oază în care poposiserăm, orice putea fermenta pentru a elibera apoi, prin procesul distilării, licoarea ce-l făcuse renumit pe Portta în întreg regimentul.

Am aprins focul sub alambic, cu tot ceea ce ne stătea la îndemână și era cât de cât inflamabil. În deșert nu trebuie să faci cine știe ce eforturi ca să aprinzi ceva. Curând, conținutul începu să bolborosească, la umbra tancului. Furtunul la capătul căruia așteptam să picure basamacul trecea printr-un alt butoi, cu apă, împrumutat de la bucătărie.

— Urmează o beție exemplară, îi anunță Sevilla pe curioșii care se strânseseră în jurul aparatului.

Printre ei nu se afla nici un ofițer. Fuseserăm morți și învieserăm. Pentru câteva ore, cât timp poposea Regimentul 26 Panzer-Grenadiere, puteam să încălcăm orice regulament. Nimeni n-avea să ne bată la cap.

Beția dură până în zori. Maiorul Hemke își primise informațiile și ordinele. În următoarele două zile, 26 Panzer trebuia să se cantoneze la Homs, în apropiere de Tripoli. Jumătate din oameni urmau să se imbarce și s-o facă pe turiștii, peste Medi-

terana. Era prima permisie după șase luni de sânge, flăcări și moarte. Era pentru prima oară, după o jumătate de an, că aveam să ne desprindem din nisipurile deșertului.

Mediterana nu era o mare pe care să-ți petreci o croazieră. Englezii băntuiau în toate cele patru vânturi, adulmecând, asemenea strămoșilor lor corsari, orice pânză străină. În scurtă vreme obținuseră superioritatea absolută, instituind examene foarte severe pentru vasele care încercau să treacă prin năvodul des. Convoaiele care-i alimentau Feldmareșalului Erwin Rommel faptele de arme ajungeau la destinație înjumătățite, iar uneori se opreau pe fundul mării pentru odihna veșnică. Oamenii torpilă italieni încercau să se furișeze din nou în rada portului Alexandria pentru a repeta isprava din 19 decembrie '41, când găuriseră rău două cuirasate engleze. Dar vremea isprăvilor cavalești apusese de mult.

— Cică or să ne care cu tot ce are la îndemână amiralul, sughiță Sevilla, căutând verticala locului.

N-o găsi și atunci își continuă libațiunile întins pe o parte, până când jăratecul focului îi aprinse tivul tunicii. Heiden, care era la fel de beat, poate chiar mai beat decât Sevilla, se simți dator să stingă focul cu ceva. Într-un gest reflex el își goli cască deasupra flăcărilor mici. A trebuit să fac un salt și să-l acoară pe Sevilla cu propria mea pătură. În cască se găsea alcool aproape pur, care se aprinsese cu o bufnitură. Când îl despachetarăm pe Sevilla, scotea fum peste tot. Dar nu se procopsise decât cu câteva bășici pe dosul palmelor.

— Da, reluă Mărunchelul ideea adusă în discuție de Sevilla, eu unul am să trec Mediterana într-un butoi. E la fel de bun ca orice altceva. O să fie chiar butoiul ăsta de basamac.

Mercenarul și Portta aduseră o șarjă nouă. Deși era mai slabă decât primele, efectul fu același. Sevilla adormi de-a binelea. În întuneric, fumegând maiestuos, aducea cu un vulcan după erupție. Sforăitul completa de minune asemănarea.

Mercenarul și Heiden deschiseră un program de cântece și marșuri. Cum era de așteptat, se luară la harță din pricina unui vers interpretabil.

— E un cântec al Legiunii, spuse mândros Mercenarul, și blestemat să fiu dacă, atâta vreme cât o să-mi curgă o picătură

de sânge prin vine, o să las orice găină fricoasă să schimbe fie și un cuvânt în dânsul.

— Găină fricoasă? răcni Heiden.

Cântă din nou strofa cu pricina, stâlcind de data asta absolut toate versurile. Cuțitele săriră singure din teci. În jurul celor doi se formă imediat un cerc.

— Șarja numărul cinci! trâmbiță Moșul.

Combatanții se potoliră ca prin farmec. Cuțitele trecură din nou la odihnă și fură înlocuite cu câștile.

Două zile mai târziu, asudam în cutia strâmtă a unui submarin care alimentase la Homs și avusese loc pentru încă șapte persoane, cu condiția să-și aducă sandvișurile de-acasă. Înainte de a ne imbarca, Moșul și Portta dăduseră o fugă la Tripoli pentru a-l vedea pe locotenentul Leuwe. Se întorseseră cu vești bune. Lui Leuwe n-aveau să-i taie capul, însă urma să-și petreacă următoarele două luni în spital.

— Ceea ce, trase Moșul concluzia, având în vedere câte surori îi dau târcoale, nici nu e chiar așa de rău.

Căpitanul Liepke ne puse în vedere că nu tolerează nici cea mai mică abatere de la disciplină.

— U-802 nu este un taxi, ne comunică el. Suntem bucuroși să ne punem la dispoziția unor soldați curajoși, care și-au făcut datoria față de patrie, însă aștept de la dumneavoastră același comportament ca al restului echipajului.

— Am înțeles, domnule comandant, exprimă Moșul acordul nostru. Vă asigur că dacă vreunul dintre camarazii mei vă va face probleme de orice fel, îl vom închide pe ticălos într-unul din tuburile torpilelor.

Nu voiam decât să dorm și să mă trezesc, după o traversare de patruzeci și opt de ore, la Reggio di Calabria, portul nostru de destinație. Atâtea zile și nopți fuseserăm mai înghesuiți în Panzer, încât nu ne mai plângeam de confort. Însă necazurile începură să curgă chiar din primele ore.

Soneria alarmei ne azvârli din paturi, ca pe niște orbeți. Mărunțelul îmi ateriză în cap și numai printr-un miracol nu-mi frânse gâtul ca pe o surcică.

— Ce stație-i acilea? întrebă el mahmur.

Lumina roșie se aprindea intermitent, sporind zăpăceala din capetele noastre. Marinarii care nu se aflau în cart se repeziră la posturi. Mi se păru ciudat că nimeni nu scotea un cuvânt. Luminile continuau să clipească, însă soneria încetase să mai sune. Apoi vibrația care dădea viață submersibilului, tremurul pereților încetară de asemenea. Motoarele se opriseră. Ne confundam într-o liniște nefirească.

Moșul veni și ne somă să ne ținem gura. Sonarul unui crucișător britanic, vânător de submarine, detectase zgomotul elicei noastre. Dădea târcoale locului, încercând să ne doteze cu câteva găuri în plus și să ne termine.

— Asta-i culmea! se scandaliză Portta în șoaptă. N-avem mai multe drepturi decât peștii. Iarăși ni se pune pumnul în gură.

— Ce treabă am eu cu răfuielele lor? îi ținu Mărunțelul isonul. Eu mi-am pus pielea la sărat acolo, pe nisip.

Îi explică în cuvinte simple, ca pentru mintea lui, că orice strigăt, un strănut, un obiect scăpat pe jos, ne poate fi fatal. Câinele turbat se învârtea în cercuri largi la suprafață. Căpitanul era unul dintre acei bulldogi căpoși care o dată ce și-au înghățat prada nu-i mai dau drumul.

Trecură așa două ore. Dintr-o dată, spațiul mi se păru incredibil de mic, așa de mic încât, dacă întindeam ambele mâini, puteam atinge pereții. Era un coșciug tot atât de bun ca un Panzer. Sudoarea mi se scurgea pe gene și îmi picura apoi de-a lungul obrazilor.

— Swen, e-n regulă? îmi șopti Moșul.

Am făcut semn cu capul că da. Însă privirea îmi aluneca într-un colț al cabinei echipajului. Încercam să nu mă mai uit acolo, dar nu mă puteam împotrivi. Ochii îmi fugeau spre ungherul întunecat dintre peretele cabinei și ultimul pat. În locul acela se afla cineva. Am simțit din nou, așa cum mi se întâmplase în Alexandria, o prezență străină.

— E cineva acolo, am spus, repetând vorbele de atunci.

Temperatura începu să crească. Instalația de recirculare a aerului nu mai funcționa nici ea. În curând, atmosfera avea să devină irespirabilă. Dar dacă cei de la suprafață ne-ar fi des-

coperit, atunci chiar că nu s-ar mai fi putut respira. Nici un om cu scaun la cap nu respiră apă.

Căpitanul crucișătorului își pierde răbdarea și ordonă lansarea unei serii de grenade antisubmarin. Trecură chiar pe deasupra noastră, poate cu o abatere de câțiva metri. Am auzit zgomotul elicei crescând și descrescând. Butoaiele morții fură lăsate să cadă în siajul navei, unul câte unul. Fuseseră reglate să explodeze la o adâncime de șaizeci de metri. U-802 aștepta la nouăzeci.

Apoi explodară. Un uriaș pumn de apă lovi trupul fusiform al submarinului, răsucindu-l ca și cum ar fi stors o rufă, dându-l de-a berbeleacul. Am auzit fiecare nit mișcându-se și nici unul nu părea să se simtă în largul său. Am auzit fiecare punct de sudură fisurându-se. Sute de mii de tone de apă sărată pânneau momentul potrivit pentru a se repezi asupra noastră ca să ne strivească. Pești de tot felul au deschis boturile pofticioși.

În clipa aceea am urlat cu toții, căci oricum nu mai avea importanță. Dar când efectul exploziilor trecu și băgarăm de seamă că suntem încă întregi, ne cufundărăm din nou în muțenie. Vânătoarea continua.

Căpitanul englez sperase într-o lovitură norocoasă. Întreg echipajul crucișătorului se adunase la babord și la tribord, ca la meci, așteptând rezultatele. Priveau cu atenție, căutând pete de ulei pe suprafața mării, resturi împrăștiate de explozie. Comandantul Liepke se gândi să-i facă pe plac.

— Barthel, îi spuse ofițerului mecanic, o porție de ulei la masa numărul doi! Băieți, ați aruncat gunoiul astăzi?

Șeful mecanicilor eliberă în apa mării atâta ulei cât era nevoie pentru ca sus, la suprafață, privitorii să parieze pe întrecute că submarinul a fost făcut țandări. O mulțime de fleacuri capabile să plutească fură înghesuite într-unul din tuburile lanstorpilor și aruncate sub nasul englezului. Acum suprafața mării părea locul unei catastrofe petrecute în ultimele cinci minute.

Se dovedi însă că n-aveam de-a face cu niște novici.

— Domnule căpitan, spuse operatorul radio, englezii sunt tot acolo. Nu s-au lăsat păcăliți.

— Nu știu de ce am senzația că vom fi obligați să ne spălăm pe urechi cu apă sărată, se plânse Portta pe un ton scăzut.

— Domnule căpitan, interveni din nou operatorul, sunt chiar deasupra noastră acum.

Căpitanul Liepke gândi contra cronometru. Cu ochii minții am văzut grenadele sărind din locașurile lor, rostogolindu-se în timp ce se scufundau spre U-802. Nu mai era nici măcar o secundă de pierdut. Vremea discreției trecuse.

— Cu toată viteza înainte! zbieră Liepke.

Submarinul se urni cu o smucitură, aruncându-ne dintr-un perete în altul. Mi-am pierdut echilibrul și m-am agățat de unul dintre paturi. Heiden îmi urmă exemplul, înjurând îngrozitor. Fruntea îi era brăzdată de o tăietură adâncă, din care șiroia sângele. Am dat buzna afară din cabina echipajului.

Acum totul depindea de viteza fiecărui vas și de șiretenia fiecărui căpitan. Începurăm un joc de-a șoarecele și pisica. Căpitanul Liepke scufundă submarinul și mai mult, sperând că marea ne va ascunde de furia celor de pe crucișător. Presiunea punea la grea încercare blindajul peștelui nostru. Liepke ordonă o serie de manevre complicate, viraje, accelerări și opriri, încercând să iasă din bătaia sonarului.

— Lume rea! comentă Mărunțelul. Ce câștigă dacă ne fugăresc în halul ăsta? Moșule, ce zici, n-am putea să ieșim la suprafață, să le tragem niște șuturi în cur?

Marinarii râseră. Căpitanul Liepke îl privi pe Micuț pe jumătate scandalizat, pe jumătate recunoscător. Nervii stăteau gata să plesnească, întinși ca niște corzi de vioară.

— Prea multă aglomerație aici, zbieră căpitanul. Locotenente, ia-i pe gură cască și du-i în cabina echipajului.

Locotenentul Stein ne împinse pe toți șapte pe culoarul îngust, spre încăperea strâmtă pe care de-abia o părăsisem. Câțiva marinari ni se alăturară. În fața ușii rotunde, am șovăit din nou pentru câteva clipe. Acolo se afla cineva care mă aștepta să intru. Apoi camarazii mei mă împinseră din spate.

— Domnule locotenent, întrebă Mercenarul, câte vase ați dat la fund de la începutul campaniei?

— Șapte sau opt, spuse Stein, oprindu-se o clipă în pragul cabinei, înainte de a se întoarce în preajma căpitanului Liepke.

— Mereu v-ați văitat că n-aveți destulă apă, ne aminti Port-ta, de data asta o să beți pe săturate.

U-802 aținuse calea convoaielor aliate încă de pe vremea când ele erau așteptate cu sufletul la gură de generalul Wavell. Ieșeau la vânătoare câte patru sau cinci, în haită. Navigau în urma șirului de nave, alegându-și prada cu grijă. Erau vremuri de glorie, când o torpilă sau două se dovedeau de ajuns. Comandanții se luau la întrecere și se felicitau unii pe ceilalți, în vreme ce zeci de oameni se înecau în valuri de păcură. Vasele de escortă se repezeau pentru a-l pedepsi pe agresor, însă de cele mai multe ori nu dădeau de el. În graba lor, treceau peste bărcile supraviețuitorilor, pentru că siguranța convoiului era mai importantă decât viețile câtorva marinari. Se roteau în cercuri largi, lansând câteva grenade. Apoi își reluau locurile în convoi. Scena se repeta după câteva ore.

Acum venise rândul submersibilului să fie vânat. Soarta ne prinsese sub pielea lui, ca pe niște paraziți pe cale de a fi exterminați. Căpitanul Liepke, îngrijorat de consumul mare de combustibil, își conduse submarinul prin relieful fundului de mare, încercând să se ascundă. Nu reuși. Crucișătorul fu umbra noastră în următoarea oră. Grenadele explodau tot mai aproape.

— Englezul ăsta are o datorie de plătit bunului nostru Liepke, gândi cu voce tare Mercenarul. Maică-sa s-o fi găsit pe vre-unul din vasele scufundate.

Dar sarcasmul său nu reuși să ne pompeze sânge în vine. Ori de câte ori Liepke încerca să reia vechiul curs, vânătorul de submarine îi tăia calea, obligându-l să vireze. Ori de câte ori fundul mării îl silea să se ridice, trecea pe lângă moarte. În cele din urmă se produse nenorocirea.

U-802 fu la un pas de a se împotmoli. O manevră disperată, în ultima clipă, stopă mașina, o nouă serie de zgâlțâieli, panică. Elicea se poticni, cârma se deformă și submarinul deveni imposibil de manevrat.

O liniște mormântală se așternu la bord. Galben la față, Liepke ceru adâncimea și coordonatele. Apoi amuți și el. Submersibilul se așezase pe nisipul fundului, la circa șazeci de

metri de suprafață. Am auzit mașinile vânătorului trecând pe deasupra noastră, întorcându-se apoi. Erau peste noi.

Prima grenadă explodă prea devreme, după ce de-abia stră-punsese suprafața apei, la vreo douăzeci de metri adâncime. Cu toate acestea, am simțit șocul în mărunul lui Adam și în vezică.

— Luați-o de-acolo, am bolborosit, arătând cu degetul spre ungherul acela dintre peretele cabinei și ultimul pat, în care întunericul se coagula, căpătând consistență, tentacule, prezență.

Camarazii mei mă priviră, pământii de frică. Tentaculele căpătară degete la extremități, prezența se mișcă imperceptibil spre mine, poate un milimetru, poate doi, dar spre mine în mod special, cocoșată, hidoasă.

— Luați-o de-aici, i-am implorat din nou.

Cea de a doua grenadă explodă la patruzeci de metri adâncime. Jumătate din oameni se prăbușiră cu palmele apăsate peste urechi, horcăind, dând din picioare. Rațiile de mâncare făcură cale întoarsă dinspre stomac, U-802 țipă și el o dată cu noi.

— Pleacă! am urlat, căutând să mă furizez pe sub aripile de liliac pe care arătarea din fața mea le ridicase deodată.

Apoi am recunoscut-o. Era din nou Moartea.

Ultima grenadă se scufunda leneșă spre noi, iar noi nu puteam face nimic altceva decât s-o așteptăm. Era la treizeci de metri de U-802, la douăzeci de metri, la zece. Pentru o clipă am crezut că e defectă. În cele din urmă, atinse fundul la cincisprezece metri de noi și făcu explozie.

Moartea își fâlțai aripile de liliac, le întinse spre mine, mă acoperi, ca și cum mi-ar fi azvârlit peste cap o mantie. M-am simțit pierdut și protejat în același timp. După un moment, mă ridică de pe podea și am început să dau din picioare, spânzurat, fără aer. I-am auzit pe ceilalți strigându-mă, dar strigătele lor nu puteau obliga Moartea să-mi dea drumul, nu mă puteau aduce înapoi, printre ei. Mi-am pierdut cunoștința.

Când mi-am revenit, tentaculele încă mă imobilizau, dar degetele erau acum lichide. Am luat două înghițituri de apă sărată, după care am deschis în sfârșit ochii.

Eram tot în cabina echipajului. Explozia ultimei grenade ne venise de hac. Supus unei presiuni formidabile, peretele me-

talic al carcasei cedase între două lonjeroane, chiar deasupra chilei. Apa țâșnea printre cele două margini ale îmbinării unor panouri, măturând paturile marinarilor, păturile, celelalte obiecte, dând oamenii de-a berbeleacul. Domnea un urlet general, care se adăuga vuietului apei.

— Trebuie să ieșim de-aici imediat! zbiră Julian Heiden, închipuindu-și probabil că noi nu ne dădeam seama de asta.

Dacă marginile panoului n-ar fi fost petrecute una peste cealaltă, am fi fost morți deja. Uciși în mai puțin de o secundă, de un bolovan uriaș de apă. Dar chiar și așa, nu mai aveam mult. Apa își încorda forțele ca să ajungă la noi și în curând avea să o facă. Am văzut marginile metalice răsfrângându-se aidoma staniolului de pe ciocolată și niturile sărind, unul câte unul. Nu mai era nici o clipă de pierdut.

— S-a întepenit! țipă Moșul, smucind fără succes mânerul ușii rotunde. Blestematul de capac nu vrea să se deschidă!

Mărunțelul îl dădu la o parte cu lopata brațului. Se opinti el însuși în uriașul disc metalic, gros de două zeci de centimetri. I-am văzut venele de pe față umflându-se ca niște funii vinete, însă ușa rămase neclintită. Mărunțelul scăpă un vânt zgomotos și se prăbuși epuizat în apa care-i ajungea până la genunchi.

— Scoateți-ne de-aici! strigă disperat unul dintre marinari în cornetul acustic. Pentru Dumnezeu, scoateți-ne de-aici!

N-avea însă de unde ști dacă-l auzea cineva. Dincolo de ușa cabinei echipajului pluteau poate deja cadavrele celorlalți. Apa creștea din ce în ce mai repede. În curând ne ajunse la brâu.

— Aici! Prinde!

Mercenarul își croi drum printre noi și îi aduse Mărunțelului o bucată de țevă pe care apa o smulsese dintr-un pat. O petrecură împreună printre spițele radiale ale mecanismului de închidere. Aveau o pârghie la care se opintiră icnind.

— Grăbiți-vă! îi implorară zece voci deodată.

Mușchii Mărunțelului erau gata să plesnească. Țeava începu să se îndoie, dar roata care acționa zăvorul se urni câțiva milimetri. Însă nu mai era mult până când apa avea să o acopere.

Încă un efort. Țeava cedă deodată, forfecându-se. Mărunțelul și Mercenarul căzură în apă, cu fața în jos. Când se ridica-

ră, înjurând, Moșul și Portta deschideau deja ușa de acces în coridor. Răsună un urlet general de bucurie. Ne-am repezit cu toții dincolo, odată cu apa, căreia-i bararăm drumul de îndată, trântind capacul la loc.

Submarinul se înclinase ușor către cabina echipajului, care în curând avea să fie complet inundată. Traversarăm în fugă culoarul. La capătul celălalt apa scursă nu ajunsese, din pricina pantei. Încă un moment de panică, apoi cei de dincolo, care nu-și pierduseră capul, ne deschiseră ușa. Eram în siguranță.

Căpitanul Liepke ne ascultă alb la față. Ascultă apoi raportul celorlalți ofițeri. Într-un anume fel ne puteam considera norocoși. Grenada ar fi putut sparge sala mașinilor. O explozie nimicitoare ne-ar fi împrăștiat pe fundul mării.

— Domnule căpitan, spuse unul dintre ofițeri, cârma nu este manevrabilă. Ar trebui...

— Gura, locotenente! se răsti Liepke la el. Știu foarte bine și fără sfatul dumitale ce am de făcut.

În el se dădea o luptă disperată. După câteva secunde, în care privirile tuturor îl sfredeliră, rațiunea învinse.

— Dați drumul la pompe câtă vreme mai funcționează, hotărî căpitanul. Ieșim la suprafață.

Un oftat de ușurare izbucni din toate piepturile. Moartea prin înec nu-i face nimănui cu ochiul. Preferam să înfruntăm, pe drumul spre suprafață, alte grenade de-ale vânătorului englez și, odată ieșiți din adâncuri, mânia tunurilor și mitralierelor sale. Dar nu mai puteam aștepta pe fundul mării, sub milioane de tone de apă. Nu o astfel de moarte.

— Patruzeci... treizeci... douăzeci... se auzi glasul matelotului care indica monoton adâncimea.

Legănându-se rănit, U-802, străpuse ultimele straturi lichide și ieși, în sfârșit, la suprafață. În vreme ce valurile băteau bordurile, unul dintre ofițeri deschise capacul tambuchiului. Căpitanul urcă încet scara turelei. Noi ceilalți îl așteptarăm în tăcere, privind în sus. Când deschise turela, o pată cenușie ne arse ochii. Era cerul mohorât.

— Eu unul ies să fac o plimbare, hotărî Sevilla.

— Vin cu tine, i-am zis. Locurile sunt pline de indivizi dubioși.

Am ieșit cu toții, în ordine și ne-am înșirat pe puntea submarinului. Vânătorul britanic se învârtă în jurul nostru, la circa cincizeci de metri distanță. Era în bătaia tunului nostru. M-am rugat, privind țevile tunurilor de pe nava dușmană, ca nu cumva vreunui idiot de patriot german să-i vină ideea să tragă. Spre cinstea noastră, nimeni nu luă nici o inițiativă.

Marea era destul de agitată. Valurile se spărgau în etrava submarinului, împrăștiându-ne cu stropi reci și spumă. Căpitanul Liepke ar fi vrut să ridice pavilionul, însă ceilalți membri ai echipajului se temeau că orice gest în plus i-ar putea costa viața. Liepke își înghiți lacrimile și se alinie în rând cu noi.

— Ce spui, Moșule? se interesă Portta. De data asta am terminat-o cu războiul, așa-i?

Moșul ridică din umeri. Important era că scăpaserăm cu viață. Deocamdată.

— Pare-se c-au să ne trimită în Canada, spuse Mercenarul.

— Canada? strigă Mărunțelul. Cum e acolo, frig sau cald?

— Frig, îi răspunse Heiden. Dar nu-ți fie teamă. În timp ce noi aștilalți o să tăiem câte o sută de copaci pe zi, pe tine te vor prăji la foc mic, laolaltă cu porceii.

Deodată ne-am dat seama că ceva nu este în regulă. Vânătorul de submarine se opri la cincizeci de metri și ne privea prin țevile negre ale tunurilor. Nimeni nu ne strigă prin portavoce. Nimeni nu ne somă să coborâm bărcile la apă și să ne apropiem. Am băgat de seamă că turelele s-au mișcat, căutând cea mai bună poziție de tragere.

Nu erau obligați să ia prizonieri. Prizonierii înseamnă bătaie de cap în plus, iar ei aveau de lucru cu convoiul pe care se grăbeau să-l ajungă din urmă. Mai mult, le și făcuserăm mizerii în ultimele ore, fiindcă nu ne lăsaserăm înecați din prima lovitură. Iar un submarin nemțesc era, în ochii tuturor, un soi de rechin însetat de sânge, care nu merită altceva decât să-i despici burta și să-l cauți prin măruntaie.

Ne-am clătinat cu toții, bătuți de vântul groazei, așteptând din clipă în clipă ploaia de obuze. Apoi se auzi un zgomot, un vuiet care creștea constant. La orizont, sub plafonul coborât al norilor se iviră siluetele pe care le cunoșteam prea bine.

— Luftwaffe, spuse liniștit Mercenarul.

EPILOG

Ultimul miraj

Așteptam, cu ochii lipiți de linia orizontului. Un orizont mereu în mișcare. Nisipul venea și se ducea, fără conținere, o dată cu clipele, cu orele, cu zilele. Din cauza lui, ochii ni se înroșeau și ne usturau al dracului. Nu există leac împotriva usturimilor, decât poate dacă stai cu ochii închiși. De aceea credem că morții prea puțin se sinchisesc de nisipul deșertului.

Așteptam ca la orizont să se ivească inamicul. Moșul, Portta, Mercenarul, Mărunțelul, Heiden, Sevilla și cu mine. Încărcătoarele erau pline cu trasoare. Grenadele fuseseră verificate încă de cu seară. Ascutiserăm lamele cuțitelor ore în șir, pe piatră, atât de tare încât puteai să te tai numai privindu-le. În spatele nostru, tunarii așteptau și ei numai un semn pentru a dezlănțui asupra dușmanilor o ploaie de foc.

Iar ei întârziău să apară. Peste zi, cu creierul lichefiat de căldură, încercând să alungăm gustul amar din gură cu o înghițitură de apă clocită, cădeam pradă mirajelor. Prin lenti-la tremurătoare a aerului încins ni se părea că vedem apropiindu-se tancuri, camioane, oameni. Inimile ne tresăreau de bucurie. Apoi ei dispăreau unul câte unul.

— Nu mai vine nimeni, decretă Mărunțelul scârbit. Ne-au uitat aici cu toții.

Cu toate că de obicei nu puneam prea mare preț pe profețiile sale, de data aceasta eram înclinați să-i dăm dreptate.

Așteptam, așteptam mereu. Ne contopeam, după o vreme, cu dunele, cu hamada, transformându-ne în bolovani cu formă de oameni. Șerpilor deșertului intrau și ieșeau prin nările, urechile și gurile noastre. Vântul săpa riduri noi pe chipurile și

așa brăzdate, soarele albea firele de păr și lustruia oasele. Nu mai venea nimeni.

Și apoi, într-o zi, cineva scoase un țipăt. O pată se mișca la orizont, crescând cu fiecare minut. Degetele se încordară pe trăgaci, ochii se înțepeniră în cătare. Respirațiile se opriră, gata să izbucnească după prima salvă nimicitoare.

Dar nu. Nu erau ei.

Era caravana lui Selim, aceea pe care o crezuserăm pierdută fără speranță, caravana Leilei, frumoasa de paisprezece ani, promisă feciorului de pașă și a lui Omar, cel alungat pentru că ucisese o ființă sub rangul lui. Era șirul nesfârșit al cămilelor, apatice, atemporale. Treceau printre rândurile noastre, încet, cu pas lent, și dacă ne-am fi repezit să le aținem calea, ar fi trecut prin trupuri ca și cum am fi fost alcătuiți din elemente diferite, aer și foc.

Ne vorbeam însă numai din ochi și ne înțelegeam îndată, adăugând doar din când în când un gest esențial.

— Unde este Leila, Selim? Ai lăsat-o feciorului de pașă din Beni Mazar? Sunt fericiti ei doi, Selim?

Și Selim trecu mai departe, cu ochii umbriți de gânduri. În barba lui albită stăpânea un tremur bătrânicos.

— Leila s-a dus, Leila s-a prăpădit. Hamsinul, respirația deșertului, venind dinspre Egipt, a îngropat-o sub nisip. Fetița mea e sub copitele cămilelor.

Leila cea cu chipul străveziu și buzele roșii. Leila a cărei a doua religie erau cărțile. Prinț și cerșetor, Richard al III-lea, Faust. *La Illah Illa Allah*. Nu există alt Dumnezeu, în afară de Dumnezeu unicul.

— Și Omar, Selim? Ce s-a ales de nefericitul Omar?

— Pierdut și el. Rătăcit în oceanul de dune, nu a mai ajuns niciodată acolo unde voia să ajungă.

— Dar chipurile din jurul tău sunt necunoscute, Selim. Unde sunt oamenii cu care porniseși din Alexandria?

Selim așteptă răbdător ca dromaderul pe cocoșa cărnii se menținea în echilibru să-și reia mersul legănat. Mă salută ducând mâna dreaptă la frunte și la inimă.

— Oamenii sunt ca firele de nisip. Prea mărunți, prea lipsiți de importanță. Trebuie un pumn de nisip ca să însemne ceva.

Știu și eu ce s-a ales de oamenii aceia? Singurul lucru care are însemnătate e caravana.

Selim se pierdu dincolo de dune. Rămâneam, în urma lui, ca să-i așteptăm pe ceilalți, pe cei care ne aduceau moartea, sau care veneau să și-o găsească pe a lor. Deși așteptaserăm ore, zile și nopți, părea că așteptarea e de abia la început.

În cele din urmă se apropiau tancuri, camioane, oameni. Dar când soarele își schimba poziția, ei dispăreau.

— Feldmareșalul Rommel ne transmite salutări, spuse Portta urmărind, cu palma streășină, un avion de observație care evolua la foarte mare înălțime.

Ieși din tranșee, abandonând pușca mitralieră, casca, ranița și începu să strige, agitându-și brațele. Am încercat zadarnic să-l aducem înapoi.

— Lăsați-l în pace, zise Moșul. A trecut prea multă vreme de când nu i-a mai șuiertat un glonț pe la ureche.

— Cât mai e până la masa de prânz? întrebă Mărunțelul.

SFÂRȘIT

CUPRINS

CAPITOLUL 1 Răzbunătorii onoarei	5
CAPITOLUL 2 Cherrill și lecția de gastronomie	25
CAPITOLUL 3 O lecție cu bucluc	43
CAPITOLUL 4 Aniversarea lui Julian Heiden	62
CAPITOLUL 5 Ilustrată de la Marea Nordului	80
CAPITOLUL 6 Portta candidează pentru o diplomă	99
CAPITOLUL 7 În prizonierat	119
CAPITOLUL 8 Baia turcească	138
CAPITOLUL 9 Siegfried – „coș de bale“	158
CAPITOLUL 10 În adâncuri	182
EPILOG Ultimul miraj	203